

[Mr. Speaker]

[16th July 1957]

days ago. He should have raised the point of order then, immediately after the statement was made. He cannot raise it now, a week after the statement was made. I personally feel that no purpose will be served by raising it at this stage.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : On a point of personal explanation, Sir. My statement seems to have been completely misunderstood. As far as I am concerned, I cannot tolerate any movement for the separation of any part of India from the Union. But I appealed to a particular section which is propagating this idea and creating confusion, "let there be undisturbed conditions for at least ten years so that we may carry out our developmental programme peacefully". It is not as if I subscribe to that subversive policy of separation. Far from it, I never subscribed to it and I will never subscribe to it in future. This is propaganda carried on by interested parties, as if the Government were in favour of this subversive movement. It is absolutely wrong and if there are comments on these lines, I would like to make it clear that as far as the Government are concerned, as far as the Congress Party is concerned, they can never tolerate any idea of vivisection of the country any further. But this appeal of mine was made to a certain section of the community which was creating confusion in the country in order that that confusion might stop and we could carry on our developmental activities. To call this as Government lending support to the movement is misunderstanding of my speech either purposely or without knowing its implications.

SRI M. P. SUBRAMANIAM : On a point of order . . .

MR. SPEAKER : Where does Mr. Subramaniam come in? (Laughter). Is it on the same subject. I cannot allow. If it is anything different, it is all right.

SRI M. P. SUBRAMANIAM : It arises out of the reply given by the Minister to the point of order raised by Mr. Ramaswamy Pillai.

MR. SPEAKER : While I am prepared to allow the Member to make a statement, I must make it clear that this sort of thing should not take place. I would request all Members to raise points of order, if any, immediately after the speech is made, not one week after. Any way, I have allowed the hon. Member to raise it and I shall not allow such things in future. The hon. Member will have opportunity to refer to this when the remaining Demands for Grants are taken up or when the Appropriation Bill is introduced.

SRI M. P. SUBRAMANIAM : This is not on that subject but a different point of order. அவைத் தலைவர் அவர்களே, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை 'subversive force' என்று குறிப்பிட்டதை நான் வன்மையாக கண்டிக்கிறேன். இந்த சபையில் அம்மாதிரியான சொற்களை பயன்படுத்துக் கூடாது என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

16th July 1957]

MR. SPEAKER : I am afraid I cannot allow any discussion. The hon. Member can refer to this question when the opportunity arises in the House.

We shall now resume discussion on Demands for Grants.

V.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR
1957-58—cont.

(1) DEMAND XIV—POLICE—cont.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : நேற்று ஸ்டேட் லெஜிஸ்லேசர் டிமாண்ட் விவாதத்தின்போது எதிர்க்கட்சித் தலைவர் “வாக் அவுட்” செய்த போது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்தினர்களாகிய நாங்களும் வாக் அவுட் பண்ணி இருக்கிறோம்.

MR. SPEAKER : இந்த விவாத சம்பந்தமாக அதைப்பற்றி எப்படிச் சொல்ல முடியும் ? வேண்டுமானால் நீங்கள் பத்திரிகைக்கு சொல்லலாம். (சிரிப்பு.) இங்கே அதை நான் அனுமதிக்க முடியாது. இப்போது போலீஸ் மான்யத்தின் மீது ஸ்ரீ சின்னதுரை பிசுவார்கள். We cannot do that. I am sorry I cannot allow that. We shall now proceed with the Police Demand.

* SRI P. S. CHINNADURAI : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, 9-33 a.m.
அந்நிய அரசாங்கம் விட்டுச் சென்ற ஒரு சில நல்ல நிர்வாக அமைப்பு களுக்குள்ளே போலீஸ் நிர்வாகமும் ஒன்று. ஆனால் அவர்கள் ஏற் படுத்திவிட்டுப்போன அதிகார மனோபாவம் இன்னும் போலீஸ்காரர் களிடத்தில் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது. நம் நாட்டுக்கு சுதந்திரம் ஏற்பட்டு பத்து ஆண்டுகள் ஆன பிற்பாடும் கூட தாங்கள் மக்களுடைய ஊழியர்கள், பணியாளர்கள் என்கிற நிலைப்பில் போலீஸார் நடந்து கொள்ளக்கூடிய நிலைமை ஏற்படவில்லை என்பதைச் சொல்ல மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். போலீஸ் என்ற உடனேயே அதி காரம் பண்ணுவதுதான் நம் கடமை, அதுதான் நம் உரிமை, என்று நம்பி அதேபோல் செயல்படுகின்ற நிலைமைதான் நம் ராஜ்யத்தில் நிலவுகிறது.

காலஞ் சென்ற ஸ்ரீ சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் போலீசாருடைய மனோ பாவத்தை வன்மையாகக் கண்டித்து பல பல கூட்டங்களிலே பேசியிருப்ப தோடு அவர் அந்தக் காலத்தில் அடிக்கடி சொல்லிப்போன விஷயம் எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. “சுதந்திர அரசாங்கம் வரும்போது இந்த போலீஸ் காரர்களெல்லாம் மக்களின் ஊழியர்களாக மாற்றப்படுவார்கள். ஊழியர்கள் என்ற மனோபாவத்தோடு நடந்துக்கொள்வதற்கு வேண்டிய தகுதி அவர்களுக்கு உண்டாக்கப்படும். அது மாத்திரம் அல்ல, இன்றைக்கு அவர்களைக் கண்டாலேயே மக்களுடைய உள்ளத்தில் அச்சத்தைத் தோன்ற வைக்கும் சிகப்புத் தொப்பி இருக்கிறது. அதை மாற்றி அவர்களுக்கு கதர் குல்லாயைக் கொடுப்போம்” என்று அவர்கள் கூறியது எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது.

போலீசாருடைய அதிகார மனோபாவத்திற்குப் பெரிதும் காரணமாக இருப்பது அவர்கள் கையில் இருக்கிற தடியும், அவர்கள் தலையில் இருக் கிற தொப்பியும், பழைய பாணியிலேயே அவர்கள் அணிந்து இருக்கக் கூடிய உடையும்தான் என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் அந்த உடையை மாற்றுவதற்கு இந்த அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

[Sri P. S. Chinnadurai]

[16th July 1957]

கதர் ஆடைகளை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு இந்த ராஜ்ய அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும். கதர் உடை போலீஸ்காரர்கள் அணிவதற்குத் தகுதி இல்லாதது என்று தள்ளிவிட முடியாது. உயர்தர உத்தியோகஸ்தர்களும், அமைச்சர்களும், உயர்தர அந்தஸ்தை படைத்தவர்களும் இன்றைக்குக் கதர் உடையை அணிந்து கொள்ளும்போது போலீஸ்காரர்களுக்கு மட்டும் கதர் உடை கொடுக்காமல் இருப்பது எதனால் என்று நான் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அது மாத்திரம் அல்ல. போலீஸாரின் அதிகார மனோபாவத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக இன்னொன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். சுதந்திரம் வருவதற்கு முன்பாக பிரிட்டிஷாரின் ஆட்சி நடந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் வேலை நிறுத்தம், கதவு அடைப்பு என்று ஏற்பட்டால் உடனடியாக போலீசார் முதலாளிகளுக்கும், அவர்களுடைய சொத்துக்கும் பாதுகாப்பு கொடுக்கவே முன் வருவார்கள். அன்றைக்கு இருந்த அந்த நிலைமைக்கும், இன்றுள்ள நிலைமைக்கும் எவ்வித மாறுபாட்டையும் நான் காண முடியவில்லை. இன்றைக்கும் வேலை நிறுத்தம், கதவு அடைப்பு என்று ஏற்பட்டவுடனேயே உடனடியாக அவர்கள் முதலாளிகளுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுப்பதற்கும், அவர்களுடைய பங்களாக்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுப்பதற்கும், தொழிற்சாலைகளுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுப்பதற்கும் தான் முன் வருகிறார்களே தவிர தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுப்பதற்கு முன் வருவது இல்லை. இந்த மனப்பான்மையைத் தான் நான் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறேன். இந்த முதலாளித்துவ மனோபாவத்தை மாற்றுவதற்கு இந்த அரசாங்கம் உடனடியாக முன் வருவதுதான் கடமையாகும் என்பதை சுட்டிக் காட்டி விரும்புகிறேன். நான் சுட்டிக் காட்டாமலேயே இந்த ராஜ்ய அரசாங்கம் அதைச் செய்திருப்பார்களானால் மிகவும் நன்றாக இருந்திருக்கும்.

கதவு அடைப்பு, வேலை நிறுத்தம் என்று ஏற்பட்டவுடனேயே எதற்காக அதிகப்படியான சலுகைகளும், பாதுகாப்பும் முதலாளிகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு சோஷலிஸ்ட் பாணியில் சமுதாயத்தை உருவாக்கும் லட்சியத்தை மேற்கொண்டிருக்கிற ஒரு அரசாங்கத்தில் தொழிலாளர்களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் போலீசார் சமமாகவே பயன்படவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். முதலாளிகளுக்கு அதிகப்படியான சலுகை காட்டுவது கூடாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அது மாத்திரம் அல்ல. இன்னும் போலீஸ்காரர்களை, இந்த ராஜ்யத்தில் உள்ள அரசாங்கம், இதற்கு முன்பு இருந்த அரசாங்கங்களைப் போலவே தங்களுடைய ஆட்சியைப் பலப்படுத்திக்கொள்வதற்கு, தங்கள் ஆட்சி பலத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்கு உரு பகடையாக உபயோகித்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

தேர்தல் காலத்தில் எதிர்க்கட்சியினராக இருந்த பிரஜா சோஷலிஸ்ட் கட்சி போன்ற கட்சிகளுடைய காரியாலயங்களுக்கு வருகிற கடிதங்கள் கடுமையாகத் தணிக்கை செய்யப்பட்டன. சில கடிதங்கள் வந்தே சேரவில்லை என்பது நேரிடையாக போஸ்ட் மாஸ்டர் ஜெனரலுக்குப் புகார் செய்யப்பட்டது. ஆனால் இவ்விஷயங்களைப்பற்றி எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இன்றைக்கும் கூட பிரஜா சோஷலிஸ்ட் கட்சிக் காரியாலயத்தில் தான் நான் தங்கியிருக்கிறேன். அங்கு உள்ள டெலிபோன் தடை செய்யப்படுகிறது. யார் தடை செய்கிறார்கள்? நான் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது யார் தடை செய்தார்கள் என்று விசாரித்தால்—நான் சூசமாகச் சொல்லமுடியும். குறிப்பாக யார் எனக்கு உண்மை விஷயத்தைச் சொன்னார்கள் என்று இங்கே சொல்ல முடியாவிட்டாலும்—அதிகாரபூர்வமாகத் தெரிந்துகொண்டதில் இந்தமாதிரியாகத் தடை செய்வது போலீஸ்காரர்கள்தான். துப்பு ஆராய்வதற்காக அவர்கள் இப்படித் தடை செய்கிறார்கள் என்று அறிந்துகொண்டேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: எந்த இடத்தில் தடை செய்யப்பட்டது, போலீஸ்காரர்கள் தடை செய்தார்கள் என்று யார் சொன்னார்கள் என்பதையும் குறிப்பிட்டால் நலமாக இருக்கும்.

[16th July 1957]

* **SRI P. S. CHINNADURAI :** திருவல்லிக்கேணி ஹைரோடில் இருக்கும் பிரஜா சோஷலிஸ்டுக் கட்சிக் காரியாலயத்தில் தான் தடை செய்யப்பட்டது. குறிப்பாக ரிப்போர் செய்யவந்தார்கள்—அதைப்பற்றி யார் சொன்னால் என்ன? இந்தமாதிரியாகப் போலீசார் எந்தக் கட்சிக்காரர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுடைய கடிதங்களையோ டெலிபோன் பேச்சுகளையோ தடை செய்வதாக இருந்தால் அது உடனடியாக நிறுத்தப்படவேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அதோடு போலீஸ்காரர்களைக்கொண்டு தொழிலாளர்களுடைய தலைவர்களை அரசியல் கட்சிகளுடைய தலைவர்களை முன்பு இருந்த அரசாங்கம் 107-வது செக்ஷன்படி கேஸ்போட்டுத் தொந்தரவு செய்தார்கள். அதே மாதிரியே இந்த அரசாங்கமும் இன்றைக்கு செய்து கொண்டு வருகிறது. ஆனால் ஒரு முதலாளி பேரிஸ்டு 107 செக்ஷன்படி கேஸ் போடப்படுவது இல்லை. அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள், தொழிற்சங்கத்தலைவர்கள் பேரில் இந்த 107 செக்ஷன்படி தாராளமாகக் கேஸ் போடுவதற்குத் தான் ஆட்சியாளர் தங்கள் அதிகாரத்தை பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

முன்பு எல்லாம் 107 செக்ஷன்படி பரம்பரையான குற்றவாளிகளின் பேரில், ரொடிகளாகத் திரிகின்றவர்களின் பேரில் கேஸ் போடுவார்கள். ஆனால் இன்றைய தினம் தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள், அரசியல் கட்சிகளில் முக்கியத்துவம் வகிப்பவர்களின் பேரில் இந்தமாதிரியாகக் கேஸ் போடப்பட்டு வருகிறதென்று வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன். இவைகள் எல்லாம் நிறுத்தப்படவேண்டுமென்பது என் வேண்டுகோள். போலீஸ் படை சம்பந்தமான அடிப்படைக் கொள்கை மாறினால்தான் இந்தக் கஷ்டங்கள் மாறும். போலீஸாரின் தற்போதைய உடை மாடிகள் மாற்றப்பட்டாலேயே அவர்கள் தொண்டர்களாக மாறிவிடுவார்கள். அப்போது அவர்களைக்கண்டு மக்கள் அஞ்சமாட்டார்கள். அப்போது போலீஸ் படையை மக்களின் ஊழியர் படையாக எல்லோரும் கருதுவார்கள்.

இன்றும் சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போது பல போலீஸ் ஸப்-இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு குடியிருப்பதற்கு வீட்டு வசதி இல்லை. சாதாரண போலீஸ்காரர்களுக்கும் முன்பு செறுப்புக்ள் வழங்கப்பட்டுள்ள என்றும், ஆனால் இப்போது அவர்களுக்கு செறுப்புக்ள் வழங்கப்படுவதில்லை என்றும் தெரிகிறது. அவர்களுக்கும் செறுப்புக்ள் வழங்க வேண்டும். மற்ற பல செளகரியங்களையும் அவர்களுக்கு அளிக்கவேண்டும். குறிப்பாக, ஆங்காங்கே இருக்கும் ஸப்-இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு வீட்டு வசதிக்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். “நாங்கள் அதற்கு ஏற்பாடு செய்து வருகிறோம். அதற்காக நிதி ஒதுக்கியிருக்கிறோம்” என்று அரசாங்கத்தார் சொல்லாம். ஆனால் அந்த வீடுகள் அவர்களுக்கு என்றைக்கோ கட்டித் தரப்படுவதாக இருந்தால், அவர்கள் இன்று என்ன செய்வார்கள் என்று சிந்திக்க வேண்டும். வீடுகளும் இல்லாமல், வீட்டு அலவன்ஸும் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கும்போது, அவர்கள் நிறைய வீடுகள் உடையவர்களின் வீடுகளில் இலவசமாகக் குடியிருப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறார்கள். அப்படி முயற்சி செய்து, அந்த வீடுகளில் வாடகைப் பணம் கொடுக்காமல் இலவசமாகக் குடியிருந்து வருகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலையில், வீட்டுச் சொந்தக்காரர்களுக்கு அவர்கள் அடிபணிந்து நடக்க வேண்டியிருக்கிறது; தாங்கள் குடியிருக்கும் வீட்டின் சொந்தக்காரரின் தயவு தாட்சண்யத்தை எதிர்பார்த்து நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே ஸப்-இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கவேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கத்தாரை நான் மிகவும் வற்புறுத்திக்கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த மாதிரியான காரியங்களைச் செய்வதுடன், போலீஸ் படையை மக்களின் ஊழியர் படையாக மாற்றுவதற்கு அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI K. B. S. MANI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் மந்திரி அவர்கள் கோரியிருக்கும் போலீஸ் மானத்தை ஆதரித்து ஒரு சில விஷயங்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இப்போது போலீஸ் படையைப் பற்றி அனேகமாக எல்லோருக்கும் நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லை. அவரவர்கள் தங்கள் போலீஸாரால் நேரடியாக பாதிக்கப்படுவதை மனதில்

[Sri K. B. S. Mani]

[16th July 1957]

கொண்டோ, தங்கள் கட்சி பாதிக்கப்படுவதை மனதில் கொண்டோ, குறிப்பிட்ட ஒரு குழுவினர் பாதிக்கப்படுவதை மனதில் கொண்டோ, போலீஸ் படையைப் பற்றி குறைவான அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிக்கிறார்கள். பொதுவாக, போலீஸ் படை இல்லாத நாடே உலகத்தில் கிடையாது. நாட்டில் நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நடப்பதற்கும், ஆட்சியாளர்கள் இயற்றும் சட்டங்கள் நியாயமாகவும் நேர்மையாகவும் அமல் நடத்தப்படுவதற்கும் போலீஸ் படை மிக மிக அத்தியாவசியமானது. அப்போப்பட்ட போலீஸ் படை நல்ல முறையிலும் நேர்மையான முறையிலும் நடப்பதற்கான வழிவகைகளை அரசாங்கத்தார் செய்யவேண்டும். இதற்கு போலீஸாருக்கு அவசியமான எல்லா வசதிகளையும் அளிக்க வேண்டும். அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரத்திற்கு ஏற்றவாறு எல்லா விதமான வசதிகளையும் அளிக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தபிறகு போலீஸாரிடம் குற்றங்கள் இருந்தால் அவற்றைச் குறிப்பிடலாம்.

போலீஸார் இன்று பலதவறுகள் செய்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அது உண்மை தான். குறிப்பாக, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் பாபநாசம் தாலுகாவில் உள்ள பூண்டி என்ற கிராமத்தில் மிராசுதாரர்கள் எஸ். ஏ. பி. காரர்களின் மூலம் விவசாயிகளுக்குப் பல தொல்லைகளைக் கொடுத்து வருகிறார்கள். ஒரு விவசாயி வராக் குத்தகை விஷயமாக கோர்ட்டில் வழக்குப் போட்டு ஜெயித்து விட்டான் என்பதற்காக, அங்கேயுள்ள ஒரு பெரிய மிராசுதார் எஸ். ஏ. பி. காரர்களைக் கொண்டு அந்த கிராமத்தையே அழித்து விட முயற்சிக்குகிறார். அப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்களை மிராசுதாரர்கள் போலீஸ்காரர்களின் மூலம் செய்கிறார்கள். மேலும், உணவுப் பொருள் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போது, கும்பிகோணத்தில் 80 வேலி நிலங்களை உடைய ஒரு மிராசுதார் குத்தகைக்காரர்களுக்குப் பல தொல்லைகள் கொடுத்துவருகிறார். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் வேண்டுமானால் அங்கே வந்து இதை நேரில் பார்க்கலாம். இப்படிப்பட்ட காரியங்களைத் தடுப்பது அரசாங்கத்தின் கடமை என்று வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன்.

அதோடு, போலீஸாருக்கு இருக்கும் குறைகளில் ஒரு சதவீதத்தைத் தான் அரசாங்கம் குறைத்திருக்கிறது என்று நான் சொல்வேன். அவர்களுடைய பல குறைகள் தீர்க்கப்படாமலேயே இருக்கின்றன. தாலுக்காக்களிலுள்ள சிறு சிறு போலீஸ் ஸ்டேஷன்களுக்குப் போலீஸாரை அரசாங்கத்தார் நியமித்திருக்கிறார்கள். அந்தப் போலீஸாருக்குக் குடியிருப்பு வசதியும் அவர்களுடைய பிள்ளைகள் படிப்பதற்கான வசதியும் இல்லை. குறிப்பாக, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில், சீர்காழி, திருவெங்காடு, மாயவரத்திலுள்ள மணல்மேடு முதலிய இடங்களில் அந்தப் போலீஸாருக்குக் குடியிருப்பு வசதி இல்லை. அவர்களுக்கு குடியிருப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் முதல் கடமையாக இருக்க வேண்டும். சீர்காழியைப் பொறுத்த வரையில், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலே முதல் முறையாக சீர்காழி தாலுக்காவில் பல வருஷங்களாக வீட்டு வசதியில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த போலீஸாருக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அதே ஜில்லாவில் சர்க்கின் இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்படவில்லை. அவர்கள் குடியிருக்கும் வீட்டில் சொந்தக்காரர் தனக்கு அந்த வீடு வேண்டும் என்று கடந்த பத்து வருஷங்களாக கேட்டிக்கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் அவருக்கு வீடு கொடுக்கப்படாததால் அவர் திருமல்லையாயிலில் குடியிருக்கிறார். ஆகவே தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் சர்க்கின் இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நிர்வாகம் நன்றாக நடக்க வேண்டுமென்றால், நிர்வாகத்தை நன்றாக நடத்துவதற்கு உதவும் போலீஸ்காரர்களுக்கு அவசியமான வசதிகளை யெல்லாம் அளிக்கவேண்டும். போலீஸ்காரர்கள், சங்கத்தின் மூலமாகவோ, கூடப்புகள் மூலமாகவோ அரசாங்கத்திடம் கோரிக்கைகள் தெரிவிக்கக் கூடாது என்று ஒரு விதி இருக்கிறது. அதன் காரணமாகத் தான் அவர்கள் தங்கள் குறைகளை சர்க்காருக்குத் தெரிவிக்காமல் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுடைய குறைகள் கவனிக்கப்படாமலும் இருக்கின்றன. அவர்களுக்குப் பல குறைகள் இருக்கின்றன. குறிப்பாக, சென்னையை எடுத்துக்

16th July 1957]

[Sri K. B. S. Mani]

கொண்டால், புழலேரியில் (ரெட் ஹில்ஸ்) இருக்கும் ஆர்ம்ட் போலீஸ்காரர்கள் தஞ்சாவூரிலிருந்து மாற்றப்பட்ட “பி” கம்பெனிக்காரர்கள். அவர்கள் தஞ்சாவூரிலிருந்து சென்னைக்கு மாற்றப்பட்டவுடன் சென்னைக்கு வந்து இங்கே குடியிருக்க வீடில்லாமல் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் தெருவில் நின்றுார்கள். அந்த சிப்பாய்கள் ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு வீட்டில் பெண்டு பிள்ளைகளை இருக்கச் செய்துவிட்டு தாங்கள் எல்லோரும் வீட்டுக்குள் நுழையாமல் வெளியிலேயே இருக்கவேண்டியிருந்தது. வீட்டில் ஒவ்வொரு ரூமிலும் 8-9 பெண்டு பிள்ளைகள் இருந்தனர். ஆண்கள் எல்லோரும் வெளியிலேயே இருந்தார்கள். இது போல போலீஸ்காரர்களுக்கு நிறையத் தொல்லைகள் இருக்கின்றன. அவர்களுக்குத் தொல்லைகள் ஏற்படாதபடி அவர்களை காப்பாற்றவேண்டும்.

போலீஸ் இலாகாவில் ரேடியோ ஆப்ரேட்டிங் பிரிவு இருக்கிறது. அந்தப்பிரிவினுள்ள ரேடியோ ஆப்ரேட்டர்களுக்கு “பீஸ்” கிடையாது. அவர்களுக்கு டி. ஏ. யு. ம் கிடையாது. சிலில் டிபார்ட்மெண்டிலிருந்து நியமிக்கப்படும் ரேடியோ ஆப்ரேட்டர்களுக்கு சமார் 200 ரூபாய்க்கு மேல் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் ரேடியோ ஆப்ரேட்டர்களாக வேலை செய்யும் சப்-இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கும் ஹெட் கான்ஸ்டபிள்களுக்கும் குறைந்தபட்ச சம்பளம் 90 ரூபாய் தான் கொடுக்கப்படுகிறது. சிலில் ரேடியோ ஆப்ரேட்டர்கள் போலீஸ் அதிகாரிகள் அல்ல. இதனால் பல தொல்லைகள் இருக்கின்றன. இதன் காரணமாக “சீனியரிடிப்டி” அவர்களுக்கு உத்தியோக உயர்வு கொடுக்கமுடியவில்லை. சிலில் ரேடியோ ஆப்ரேட்டர்களுக்கும் பூட்ஸ் கொடுக்கப்படுகிறது. அவர்கள் பூட்ஸைக் களைவிக்க உபயோகப்படுத்திவிடாது. அதோடு கூட, 5-6 ஜோடிகளுக்கு ஒரு ரேடியோ ஆப்ரேட்டிங் சப்-இன்ஸ்பெக்டரை நியமிக்கிறார்கள். கன்னியாகுமரி முதல் கடலூர் வரை உள்ள பிரதேசத்திற்கு ஒரு ரேடியோ ஆப்ரேட்டிங் சப்-இன்ஸ்பெக்டர்தான் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் 2-3 டிவிஷன்கள் இருக்கின்றன. முதலா போன்ற ஜில்லாக்களில் 4-5 டிவிஷன்கள் இருக்கின்றன. கன்னியாகுமரி முதல் கடலூர் வரையிலுள்ள இடங்களை ஒரு ரேடியோ சப்-இன்ஸ்பெக்டர் கவனிக்க முடியுமா? இது முடியாது என்று தான் தெரிகிறது. இந்த மாதிரி போலீஸாருக்குப் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. கடந்த புயல்நிப்போது ரேடியோ ஆப்ரேட்டர்கள் மிகவும் தீரமையாக வேலை செய்தார்கள். சுருவிசைச் சுமந்தகொண்டு பல இடங்களுக்கும் சென்று மக்களுக்கு மிகவும் உதவி செய்தார்கள். அப்படிப்பட்ட ரேடியோ ஆப்ரேட்டர்களுக்கு போதுமான வசதி அளிக்கப்படவில்லை. அவர்களுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முக்கியமாக இன்னொரு விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். குடிக்கும் போலீஸ்காரர்கள் ஒரு சிலர் இருக்கிறார்கள். குடிக்கும் போலீஸ்காரர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படி கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்தால்தான் மது விலக்குச் சட்டமும் மற்றைய சட்டங்களும் தேர்மையாக அமல் நடத்தப்படும்.

மேலும் போலீஸ்காரர்களுக்கு வாழ்க்கைக்குப் போதுமான அளவு சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும். போலீஸ்காரர்கள் துவக்கச் சம்பளம் ரூபாய் 60 ஆகவாவது இருக்கவேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் அவர்கள் நன்றாகச் செயலாற்ற முடியும். மற்றவர்களைவிட போலீஸ்காரர்கள் தான் அதிகமாக லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள் என்று சுலபமாகப் புகார் சொல்லப்படுகிறது. போலீஸ்காரர்களை எடுத்துக் கொண்டால், வாத்தியார்களைப் போல் 5, 6 பிள்ளைகள் பிறந்து விடுகின்றன. அவர்களுக்கு குழந்தைகளுக்கு கணக்கே கிடையாது. சுலபமாக அதிக குழந்தைகளை பெற்றுவிடுகிறார்கள். அவர்களுடைய குழந்தைகளை, குடும்பத்தை சுலபமாக பராமரிக்க போதுமான வசதி இல்லாத காரணத்தினால் முதலாளிகளிடத்திலும், மிராசதாரர்களிடத்திலும் தங்களுடைய வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக பல்லைக் காட்ட வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் சட்டத்தை சரியான முறையில் அமுல் செய்யமுடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். குழந்தைகள் துடிக்கும் பொழுது, நல்ல முறையில் வாழ வசதியில்லாமல் நெஞ்சம்

[Sri K. B. S. Mani]

[16th July 1957]

புண்ணுகி லஞ்சம் வாங்கியாவது குழந்தைகளைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்ற நிலைமைக்கு வந்து விடுகிறார்கள். இந்த நிலைமையினால்தான் லஞ்ச ஊழல் தாண்டவமாடுகிறது. மதுவிலக்கு சம்பந்தமாக நல்ல ஒரு முறையை கையாள் வேண்டுமானால், போலிஸ்காரர்களுக்கு அதிக சம்பளம் கொடுப்பதோடு அல்லாமல், குடிக்கிற போலிஸ்காரர்களை உடனடியாகவேலையிலிருந்து நீக்க வேண்டுமென்ற ஒரு கட்டு திட்டமான விதியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த மான்யத்தை ஆதரித்து என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : கனம் மந்திரி அவர்கள் பதில் அளிப்பதற்கு 40 நிமிஷங்கள் தேவை என்று சொல்லுகிறார். இந்த மான்யத்தை 12 மணிக்கு வோட்டுக்குவிட வேண்டும். ஆதலால் கனம் மந்திரி அவர்கள் 11-20 மணிக்கு பேச ஆரம்பிக்கவேண்டும். என்னிடம் 17 அங்கத்தினர்கள் பேசவேண்டுமென்று பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கட்சி விப்புகள் என்னிடம் பேசவிரும்பும் அங்கத்தினர்களின் ஜாபிதாவை கொடுப்பதற்கு முன்னால் எத்தனை பேர்கள் பேசவேண்டுமென்பதை யோசிக்க வேண்டும். நான் ஒரு அங்கத்தினருக்கு பேசுவதற்கு 5 நிமிஷம் அவகாசம் கொடுத்தால், கனம் மணி போன்ற அங்கத்தினர்கள் 12 நிமிஷம் பேசுகிறார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் அதிக அவகாசம் எடுத்துக்கொண்டால், எல்லா அங்கத்தினர்களும் எப்படி பேசமுடியும். நான் கேட்டுக்கொள்ளுவது என்னவென்றால், ஒன்று கட்சி விப்புகள் என்னிடம் குறைந்தபட்சம் பெயர்களை கொடுக்கவேண்டும். அப்பொழுது ஒவ்வொரு அங்கத்தினருக்கும் 10 நிமிஷம் நேரம் கிடைக்கும். அல்லது தயவு செய்து அங்கத்தினர்கள் நான் மணி அடித்தவுடன் பேச்சை முடித்துக் கொள்வேண்டும். பதினேழு அங்கத்தினர்களுக்கும் நான் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டுமானால், ஒரு அங்கத்தினர் 5 நிமிஷம்தான் பேசமுடியும். ஐந்து நிமிஷத்திற்கு பதிலாக 12 நிமிஷங்கள் பேசக்கூடாது. ஆகவே, ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் 5 நிமிஷத்துக்கு மேலாக பேசவேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இல்லையென்றால் கட்சி விப்புகள் பேச விரும்பும் அங்கத்தினர்களின் பெயர்களை குறைந்த எண்ணிக்கையில் கொடுக்கவேண்டும். அப்படியிருந்தால்தான் சமாளிக்க முடியும். இல்லாவிட்டால் சமாளிக்க முடியாது.

SRI P. G. KARUTHIRUMAN : One request, Sir. Regarding the list, Sir . . .

MR. SPEAKER : It is not possible. There are about 17 names in the list. The Whips must realise my difficulty in the matter. Either they must give me a smaller list of names. Or, the Members must sit down as soon as I sound the gong at the close of five minutes. I suggest that either of these two courses be adopted. Otherwise, we cannot stick up to the schedule.

SRI P. G. KARUTHIRUMAN : One point, Sir. Regarding the number . . .

MR. SPEAKER : No, it is not possible. You have given me seventeen names.

Sri P. G. Karuthiruman rose.

MR. SPEAKER : The hon. Member will please sit down. I am sorry there cannot be any discussion. The Whips must realize what I can do and what I cannot do. Sri Ellappan may now speak.

[16th July 1957]

SRI P. S. ELLAPPAN: கனம் சபா நாயகர் அவர்களே, அன்று கனம் மந்திரி அவர்களிடம் மதுராந்தகம் போலீஸ் சர்க்கின் இன்ஸ்பெக்டர் மீது புகார் தரப்பட்டது உண்மைதானா என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்த படியாக நான் சொல்ல வேண்டியவைகளை யெல்லாம் “பட், பட், என்று இரண்டு நிமிடங்களில் சொல்லிவிடுகிறேன். அடிக் கடி மந்திரி அவர்களிடம் வற்புறுத்தி கஷ்டப்படுத்த மாட்டேன்.

MR. SPEAKER: அங்கத்தினர் அவசரப்பட வேண்டியதில்லை. ஐந்து நிமிஷங்கள் பேசலாம்.

SRI P. S. ELLAPPAN: புகார் விண்ணப்பத்தில் கண்டபடி மேற்படி இன்ஸ்பெக்டர் ஏற்கனவே செஷன்ஸ் கோர்ட்டாரால் இ. பி. கோ. 330 பிரிவின் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்தானா? மேற்படி இன்ஸ்பெக்டர் எப்பொழுதும் எங்கும் இம்மாதிரியாக முரட்டுத்தனமாக அப்பாவி மக்களை அடித்து நசுக்கி ஹிம்ஸைப் படுத்திக் கொண்டு வருவதாக பொதுமக்கள் எல்லோரும் கூப்பாடு போடுகிறார்கள். இம்மாதிரி சட்டத்தை மீறியதும் அக்கிரமமானதுமான நடத்தையைக் குறித்து சர்க்கார் கவனத்திற்கு, கொண்டுவந்தும் சர்க்கார் இது விஷயமாக என்ன ஏற்பாடு செய்தார்கள் என்பதை தெரிந்து கொள்ளவிரும்புகிறேன். இவ்வளவு தான் நான் சொல்ல வேண்டிய விஷயங்கள்.

SRI M. R. KANDASWAMI MUDALIYAR: கனம் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது சர்க்கார் கொண்டுவந்திருக்கும் போலீஸ் மான்யத்தை நான் முழு மனதுடன் வரவேற்கிறேன். போலீஸ் நம்முடைய நாட்டிற்கு மிகவும் அவசியம். அது எவ்வளவு தூரம் பொதுமக்களுக்கு தேவைப்படுகிறது என்பது நாம் அனைவரும் அறிந்த விஷயம். போலீஸ் நல்ல முறையில் நடந்து கொண்டால்தான், நாட்டு மக்களும் நல் வாழ்வு வாழமுடியும். நம்முடைய மக்களின் நலன் போலீஸ் கையில் இருக்கிறது. அவர்களுடைய பந்தோபஸ்து போலீஸ் கையில் இருப்பதால், போலீஸ் நம் நாட்டுக்கு முக்கியமாக தேவைப்படுகிறது. போலீஸ் ஆங்கிலேயர் காலத்தில் இருந்ததைப் போல் அல்லாமல் இப்பொழுது வெகு மாற்றங்கள் அடைந்திருக்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது. முன்பு இருந்த ஒரு தர்பாருக்கும் இப்பொழுது அவர்கள் நடந்தகொள்ளும் முறைக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இப்பொழுது அவர்கள் பொது ஜனங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு அவர்கள் விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தி நல்லமுறையில் செயல்படுவதைக் கண்டு நாம் பெருமைப்படுகிறோம். சமீபத்தில் ஜனநாயக முறை வில் நடந்த தேர்தலில் கூட போலீஸ்காரர்கள் நேர்மையாகவும் திறமையாகவும் நடந்து கொண்டார்கள். உலகம் போற்றக் கூடிய வகையில் கண்யமாகவும் கௌரவமாகவும் நம் நாட்டில் தேர்தல் நடைபெறுவதற்கு அவர்கள் உதவி புரிந்ததற்காக நான் அவர்களை பாராட்டுகிறேன். இருந்தாலும் அவர்களில் ஒரு சிலர் நம்முடைய நாட்டு மக்களை கஷ்டப்படுத்தக் கூடிய முறையிலே நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறார்கள். இதை நம் முடைய அரசாங்கம் கவனித்து அவர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கை கொடுத்து, அவர்கள் நல்ல முறையிலே பொது ஜனங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு அவர்களுக்கு வேண்டிய சேவைகளைச் செய்ய முன்வரும்படி ஏற்பாடுசெய்ய வேண்டும். அவர்களுக்கு இம்மாதிரி ஒரு எச்சரிக்கை கொடுத்தால் நன்மையாக இருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

அதோடு கூட போலீஸ் ஸ்டேஷன்களில் சில நகரங்களில்தான் தந்தி டெலிபோன் வசதிகள் இருக்கின்றன. முக்கியமாக உள்ள எல்லா இடங்களிலும் இம்மாதிரி வசதிகள் இருந்தால்தான் அவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய இன்னல்களைக் கவனிப்பதற்கு சற்று சலபமாக இருக்கும். குறிப்பாக, சேலம் தாலுகாக்களில் ஆட்டையாம்பட்டி என்று ஒரு கிராமம் இருக்கிறது. 24,000, 25,000 ஜனத்தொகை கொண்ட அங்கு ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷன் இருக்கிறது. அங்கே தந்தி, டெலிபோன் வசதி கிடையாது. அங்கே சமீபத்தில் 6, 7 மாதங்களுக்கு முன்னால் ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. மது விலக்குச் சட்ட பிரகாரம் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் குடித்த நபர் ஒருவரை போலிஸுக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்றார். அந்தக் குற்றவாளியை விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்று கிராம ஜனங்கள் கேட்டார்கள். இன்ன பெக்டர் முடியாது என்று சொல்லவே குறைந்தது 500, 600 பேர்கள்

9-53
a.m.9-55
a.m.

[Sri M. R. Kandaswami Mudaliyar] [16th July 1957]

கல்லும் கம்புமாகப் போலிஸ் அதிகாரியைத் தாக்கினார்கள். அந்த சமயத்தில் கூட அவர்களுக்கு தந்தி டெலிபோன் வசதி இல்லாததனால் போலிஸ் உதவி கிடைக்கவில்லை. சமீபத்தில் 13 மைல்களில் உள்ள சேலம் டவுன் போலிஸுக்கு சொல்லியனுப்பி, பிறகுதான் அங்கிருந்து போலிஸ் உதவி வரவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. உடனடியாக ஜனங்களுடைய சௌகரியத்தைக் கவனித்து அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கும் தந்தி, டெலிபோன் வசதிகள் வேண்டும். சற்று பெரிய கிராமங்களாக இருக்கும் போலிஸ் ஸ்டேஷன்களுக்கு அவசியம் தந்தி. டெலிபோன் வசதிகள் செய்து தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஒரு சில எதிர்க்கட்சி நண்பர்கள் போலீஸ் அதிகாரிகள் காங்கிரஸ் வளர்ச்சிக்காகவும், காங்கிரஸ் பாதுகாப்பிற்காகவும் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஒரு சில இடத்திலே காங்கிரஸ் கட்சி ஆளும் கட்சியாக இருந்தாலும் கூட அரசாங்கத்திற்கு விரோதமாக நடத்தக்கூடிய முறையிலே கூட ஒரு சில போலீஸ்காரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பது மறுக்கவும் முடியாது, மறைக்கவும் முடியாது. அம்மாதிரி நிலைமையில் ஆளும் கட்சிக்கு போலீஸார் உதவையாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. எந்தக் கட்சி ஆளும் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, ஆட்சி முறை நல்ல விதத்தில் நடக்கவேண்டுமென்றால், நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டிய போலீஸ்காரர்கள் ஆட்சியிலுள்ள மக்களுக்கும் நாட்டுக்கும் நல்ல பெயர் தேடித் கொடுக்கவேண்டும். ஆட்சியில் இருக்கும் மக்கள் தங்கள் வாழ்வை நிம்மதியாக நடத்துவதற்கு போலீஸார் உதவ வேண்டும். ஏழை, எளிய மக்கள், விவசாயிகள், நெசவாளர்கள், படிப்பு இல்லாதவர்கள் தங்களுடைய கஷ்டங்களை போலீஸாரிடம் தெரிவித்தால், அவைகளை அவ்விதம் செய்யாமல் அவர்களுடைய தேவையை உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டும். பாரபட்சமில்லாமல் நாட்டில் என்ன நடக்கிறது என்பதை நேரில் பார்த்து ஆளும் கட்சி, எதிர்க்கட்சி என்றெல்லாம் வித்தியாசம் காட்டாமல் நேர்மையான முறையிலே விசாரணை செய்து குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடித்து தண்டனை கொடுக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் போலீஸ் நிர்வாகம் நன்றாக நடக்கும். மக்கள் நிர்ம்பயமாக வாழ்வதற்கு ஒரு நல்ல நிலைமையை உண்டாக்கலாம். அமைச்சரவர்கள் இதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

குறிப்பாக சில இடங்களில் நல்ல நிலைமையில் நடந்தாலும் கூட, சில இடங்களில் ஸர்க்கின் இன்ஸ்பெக்டர், பெட்டி சூப்பிரண்டன்டு இவர்கள் ஒரு கட்சியின் அபிமானம் வைத்துக்கொண்டு நம்முடைய காங்கிரஸ்காரர்களைத் துன்புறுத்துகிறார்கள். சமீபத்தில் 500 கம்ப்யூனிஸ்டுகள் காங்கிரஸில் சேர்ந்தார்கள். சூரமங்கலம் எரியாவில் 6, 7 மாதங்களுக்கு முன்னால் இது நடந்தது. இவர்கள் சேர்த்த உடனே இந்தக் கட்சியின் விரோதத்தின் பெயரால் இந்த 500 பேர்களைத் தீவிரமாக இருந்த ஒருவனைக் கொலை செய்துவிட்டார்கள். போலீஸில் இந்த விபரம் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தும் கொலைசெய்த நபரை போலீஸ் அதிகாரிகள் சரியான முறையில் கேஸ் நடத்தாமல் விட்டுவிட்டார்கள். சாட்சியங்கள் இல்லாமல் இல்லை. இவ்விதமாக நீதி வழங்கும் நிலை அங்கு இல்லை. இம்மாதிரி குற்றம் செய்தவனை சம்மா விட்டுவிடுவதைப் பார்த்து அங்குள்ள மக்களுக்கு பயமும் பீதியும், ஏற்படுகிறது. இம்மாதிரி ரௌடிகள் உள்ள பிரதேசங்களில் அங்குள்ள மக்கள் உண்மையை சொல்லுவதற்குக் கூட பயந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆகவே மக்கள் சொல்லக் கூடிய குறைகளை எடுத்து அரசாங்கம் அதன் மீது நடவடிக்கை எடுத்து நீதியை நிலை நாட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அத்துடன் போலீஸ்காரர்களுக்கு அதிக வசதிகள் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று பலர் கூறினார்கள். அவர்களுக்கு வசதிகள் செய்துகொடுக்க வேண்டிய அவசியம் தான். ஆனால் அதே சமயத்தில் இந்த நாட்டுக்கு வருமானத்தை தந்துகொண்டு இருக்கின்ற நெசவாளியினுடைய நிலைமை என்ன? நமது நாட்டில் வருமானம் என்ன இருக்கிறது என்பதை எல்லாம் நாம் கவனித்துப் பார்த்துவிட்டு அதைச் சொல்லவேண்டும். அதில்லாமல் அவர்களுக்கு எல்லா வசதியும் செய்துகொடுக்க வேண்டும் என்று அவர்களை

16th July 1957] [Sri M. R. Kandaswami Mudaliyar]

தூண்டுதல் செய்யக்கூடிய முறையில் சொல்லி, தங்களுடைய கட்சியின் செல்வாக்கைப் பெருக்கிக் கொண்டு அவர்களைத் தூண்டிவிட்டால் அது நாட்டுக்கு குழப்பத்தைத்தான் உண்டாக்கும். ஆகவே நமது நாட்டின் பொருளாதாரத்தையும் சற்று மனதில் வைத்துக்கொண்டு இந்த விஷயங்களை எல்லாம் யோசிக்கக்கூடிய முறையில் வார்த்தைகளை சட்டசபையில் பேசினால் அது நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் நல்லதாக இருக்கும். இந்த நிலைமையில் போலீஸ் அதிகாரிகள் நல்ல நிலைமையில் நடந்துகொள்ள ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு நாட்டுக்கு பந்தோபஸ்து அளிப்பதற்காக கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த மான்யத்தை முழு மனதுடன் வரவேற்கிறேன்.

SRI S. M. ANNAMALAI : மாநில சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, நாங்கள் இந்த சட்ட மன்றத்திற்கு வந்திருப்பது பாட்டு பாடுவதற்காகவோ, அல்லது பாட்டு பாடினால் நாட்டியம் ஆடுவார்கள் என்றோ எதிர்பார்த்து இந்த சட்ட மன்றத்திற்கு வரவில்லை. எங்களுக்கு மக்கள் ஆதரவு தந்தார்கள் என்றால் அவர்களுடைய குறைகளை இங்கு எடுத்துரைப்பதற்குத்தான் எங்களை இந்த சட்டமன்றத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்களே தவிர பாட்டு பாடுவதற்கு அல்ல என்று கூறி இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை நான் ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல முன்வந்திருக்கிறேன். வெள்ளையன் ஆட்சி காலத்தில் என்னென்ன சட்டங்கள் இருந்தனவோ அதே சட்டங்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அதே வழக்க வழக்கங்களை வைத்துக் கொண்டு வெள்ளையன் ஆட்சியை எப்படி நிலை நிறுத்திக்கொள்ள என்னென்ன சட்டங்களை வைத்துக்கொண்டிருந்தார்களோ, அதே போன்று இந்த காங்கிரஸ் ஆட்சியை நிலைநிறுத்துவதற்காக போலீஸை ஒரு கைஆயுதமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் காங்கிரஸ் அரசாங்கம். 1954-ம் ஆண்டில் கனம் பிரிஸ் விவசாயசங்க ஆதரவில் போராட்டம் நடந்துகொண்டிருந்த பொழுது அங்கு ஏதோ ஒரு பஞ்சாயத் போர்ட் கட்டித் தை கொள்ளி வைத்தவிடார்கள் என்ற காரணத்திற்காக கொள்ளி வைத்தவர்களை விட்டு 436 செக்ஷன்படி ஏதுமறியாத மூவர் மீது வழக்குப் போட்டு, அவர்களை அடக்க வேண்டுமென்று விரிச்சித்தார்கள். எவ்வளவோ நாட்கள் வழக்கை நடத்தினார்கள். கடைசியில் சென்னை அரசியல் ரீதியில் படுதோஷி அடைந்தார்கள். இந்த காங்கிரஸ் கட்சித் தோழர்கள் ஏதோ சுதந்திரம் வாங்கிவிட்டோம் என்று கூறுகிறார்கள். அன்று நடந்த புரட்சி காலத்தில் கூட சாட்டப்பட்டதே ஒரு குற்றத்தை, அதாவது ஒரு போட்டி சர்க்காரை அண்ணாமலை நடத்துகிறான் என்று போட்ட சதிவழக்கு இன்று என்னவாயிற்று? இவ்விதமாகப் போலீஸை தங்களுடைய கைஆயுதமாக வைத்துக்கொண்டு அந்த ஊரையே அழித்துவிடலாம் என்று எண்ணினார்கள். போலீஸ் என்பது என்ன? போலீஸ் இருப்பது to preserve law, சட்டத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக இருக்கிறதே தவிர சட்டத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்வதற்காக அல்ல. ஆகவேதான் இம்மாதிரி பல சம்பவங்களை நிரூபிக்க முடியும். பாமர மக்களை இம்சிப்பது, சதி வழக்குகளைத் தொடருவது, அதோடு மாத்திரமல்ல, பெண்களை விரிச்சிப்பது, கற்பழிப்பது போன்ற நடவடிக்கைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. இவைகளை நான் சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ரெவின்யூ அமைச்சரவர்களுக்குத் தெரியும். கனம் ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்கள் 1954-ம் ஆண்டில் ராணிப்பேட்டைக்கு வந்திருந்தபொழுது அங்கு அவதியுற்ற 20 பெண்கள் தங்கள் ஊரிலிருந்து கால் நடையாகவே வந்து தங்களுடைய குறைகளைக் கூறி அமைச்சர் அவர்களின் காவில் விழுந்து கதறினார்கள். அதன் பின் 1952-ம் ஆண்டில் நடந்த தேர்தலில் அந்த தொகுதியில் அமைச்சரவர்கள் வெற்றி பெற்றிருந்தும் கூட இம்மாதிரி பெண்கள் கதறி அழுகிறார்களே அவர்களின் குறையை தீர்க்க வேண்டாமா என்று கூட அவர்களின் பேரில் கருணை காட்டாமல் இருக்கிறார்கள். இப்போதும் பல ஏழைகள் இவ்விதம் துன்பப்படுத்தப்பட்டு வருகிறார்கள். இதைவிட வெட்கக்கேடு என்ன இருக்கமுடியும்?

SRI K. VINAYAKAM : On a point of order, கனம் அங்கத்தினர் அவர்களே, பெண்களைக் கற்பழிப்பது பற்றி ரெவின்யூ அமைச்சரவர்களுக்குத் தெரியும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது எந்த அளவுக்குப் பொருத்தமானது என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

10-04
a.m.

[16th July 1957]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : ஸர், கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் கற்பழிப்பதிலும் துன்புறுத்துவதிலும் உள்ள வித்தியாசம் தெரியாமல் சொல்லுகிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் துன்புறுத்துகிறார்கள் என்றுதான் சொன்னார்கள்.

SRI S. M. ANNAMALAI : உண்மையில் அங்கு 22 பெண்கள் கால் நடையாக வந்து அமைச்சரவர்கள் காலடியில் விழுந்து, கற்பழிக்கப்பட்டதாகக் கூறினார்கள். அருகில் நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு போலீஸ்காரரைக் காட்டி, இவர்தான் என்று கூட காண்பித்துச் சொன்னார்கள். அதோடு இந்த 107, 110 (ஈ) அன்ட் (எப்) செக்ஷன் பிரகாரம் வழக்குகள் எடுக்கப்படுகிறது. நான் சொல்லுவதற்கு வெட்கப்படுகிறேன். சட்டசபைக்கு உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிற என்னுடைய பெயர் கேடி. லிஸ்டில் 1957 ஏப்ரல் மாதம் வரையில் இருந்தது என்றால் இதைவிடக் காங்கிரஸ் ஆட்சியின் கொடுமையைப் பற்றி என்ன சொல்ல முடியும்? காங்கிரஸ் கட்சி போலீஸ்காரர்களைக் கைதுபுதுமாக வைத்துக் கொண்டு தொழிலாளர்களேமேல் போட்ட சதிவழக்குகள் எல்லாம் என்னவாயிற்று என்று உங்களைக் கேட்கிறேன். இப்படிப்பட்ட சதிவழக்குகளைப் போட்டு பாமர மக்களைத் துன்பப்படுத்தும் சட்ட திட்டங்களை மாற்ற வேண்டும். எந்தெந்த சட்டங்களை உபயோகப்படுத்தினால் எந்த அளவுக்கு பாமர மக்களுக்கு அது தேவைப்படும் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு சட்டங்கள் தேவையானால் இம் மாதிரி சட்டங்களைக் கொண்டு துஷ்பிரயோகம் செய்யக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொண்டு, சட்டங்களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்பவர்களின் மீது நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சில போலீஸ் அதிகாரிகள் லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள் என்று எவ்வளவோ கண்டுபிடிக்கப்பட்டும் எவ்வளவோ மக்கள்கூட வந்தும்சுட அதைப் பற்றிக் கவனிக்கப்படுவதில்லை. ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் களம்பூருக்கு மாற்றமாகி வந்தால் வந்தவுடன் அவருக்கு என்ன சொத்து இருந்தது, போகும்போது என்ன சொத்து இருந்தது என்பதைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் அவர் லஞ்சம் வாங்கினாரா என்பது தெரிந்துவிடும். இவ்விதம் ஏதாவது தெரியுமானால் அவர்கள் மீது கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

10-10
a.m.

SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த போலீஸ் இலாகா மான்பத்தை தீவிரமாக ஆதரித்துப் பேசுகின்ற நான் ஒருசிலவற்றை கனம் அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கும் இந்த சட்டசபையின் கவனத்திற்கும் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் போலீஸ் இலாகாவின் மனமாற்றம் மிகச் சிறந்த முறையில் நடந்திருக்கிறது என்பதை மகிழ்ச்சி உற்சவமும், ஆவடிக் காங்கிரஸும் சுட்டிக்காட்டும் என்று சொல்வது மிகையாகாது என்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் மக்களிடம் எவ்வளவு அன்போடு பழக முடியுமோ அவ்வளவு அன்போடு பழகவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவதோடு மாத்திரமல்லாமல் அதை அமலிலும் நடத்துகிறார்கள் என்பதுமேற்கூறிய சம்பவங்களிலிருந்து நமக்குப் புலனாகிறது. ஆனால் கேட்குங்கூடும், கொள்ளைக்காரனுக்கும், திருடனுக்கும் போலீஸ்காரன் சிநேகிதனாக இருக்கவேண்டும் என்று எதிர் பார்த்தால் நாட்டில் சட்டத்தை அமுல் நடத்த முடியாது. (பலத்த கர கோஷம்.) யார் சட்டத்தை உடைக்கிறார்களோ, கேடிகள், கொள்ளைக்காரர்கள், திருடர்கள் இவர்கள் விஷயத்தில் போலீஸ் கண்டிப்பாக தீவிர நடவடிக்கை எடுத்துத்தான் திரவேண்டும். அதைக்கண்டு கேடிகளும் திருடர்களும், கொள்ளைக்காரர்களும் பயப்படுகிறார்கள் என்று சொன்னால் அதற்காக வக்காலத்து வாங்கிக்கொண்டு வருவது நியாயமல்ல. காரணம் என்னவென்றால், போலீஸ் என்பது, மிக ஒழுங்கோடு, பராபட்சம் இல்லாமல் எல்லோருடைய உயிருக்கும், சொத்துக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கவும் சட்டத்தையும், அமைதியையும் பாதுகாக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு அமைக்கப்பட்டிருக்கிற ஒரு படையே ஒழிய வேறு எந்தக் காரியத்திற்காகவும் அல்ல. அப்படி போலீஸ் இலாகா மிகச் சிறந்த முறையில் நம் நாட்டில் வேலை செய்துவருகிறது என்பதை சென்னை நகர நிர்வாகமே நமக்குச் சுட்டிக்காட்டும் என்பதை நான் இங்கு எடுத்துக்கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

16th July 1957] [Srimathi T. N. Anandanayaki]

பருத்திச் சூதாட்டம், கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சுதல் போன்றவைகள் மிகத் தீவிரமான அளவில் குறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் பார்க்கும் போது போலீஸ் இலாகாவானது ஐனநாயகத்தோடு மிகவும் தீவிரமாக ஒத்துழைக்கிறது என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. ஆகவே, இந்த போலீஸ் மான்யத்தின் தொகையை அதிகப்படுத்தினாலும் பரவாயில்லை. ஏனெனில், போலீஸ்காரர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டிய வசதிகள் எத்தனை யோ இருக்கின்றன. அதை நாம் இப்பொழுதும் கொடுக்காமல் இருக்கிறோம். நிர்வாகத்தில் குறைகள் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன என்று சொன்னால், அது, இப்போலீஸ்காரர்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய வசதிகள் குறைவாக இருப்பதே காரணமாகும், என்று சொன்னால் அது தவறாகாது. போலீஸ் காரர்களை எடுத்துக்கொண்டால் அவர்களுக்குள்ள வீடு வசதி மிகவும் குறைவு. போலீஸ்காரர்களுக்கு வீடு இல்லை என்றால் அவர்கள் வேறு இடத்தை அண்டி வீடுவாங்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் ஒரு சில குற்றங்குறைகள் சாட்டப்படக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. ஆகவே அதற்காக எங்குளங்கு எல்லாம் இடம் இருக்கிறதோ அங்கங்கெல்லாம் விருவிரு என்று வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டால் அவர்களின் மேல் குற்றங்கள் குறைகள் ஏற்படாமல் இருப்பதற்குரிய ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த முடியும், என்று நான் கூறு விரும்புகிறேன். இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்க ஒரு சில லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தெரு விளக்குகள், பாம்பே கக்கூஸ் இவைகள் கட்டிக்கொடுக்க திட்டமிட்டிருக்கிறோம். தெருக்களில் இருந்தாலும் இடலாவிட்டாலும் கணியப்பாக வீடுகளில் விளக்குகள் தரப்படவேண்டும். வீடுகளில் எல்லோரும் மின்சார விளக்குகளின் அடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு இருக்கும்போது போலீஸ்காரர்களின் வீடுகளில், பல தூறறுண்டிற்கு முன்னர் எப்படி இருந்ததோ அதேமாதிரி, இந்த போலீஸ்காலனிகளும் அமைந்திருக்கின்றன. ஆகவே, இந்த போலீஸ்காரர்கள் வீடுகளில் மின்சார வசதி ஏற்படுத்திக் கொடுக்க அமைச்சர் அவர்கள் உடனடியாக நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டால் அது அவர்களின் உள்ளத்தில் ஊக்கத்தை அளிக்கும் என்று கூறுவதோடு அமைச்சர் அவர்கள் அதற்கு வேண்டிய தீவிர நடவடிக்கைகளை உடனடி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, போலீஸ்காரர்களின் மனைவிகளுக்கு இல்லத்தில் ஷேம நல வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு அவர்களின் பொருளாதாரத் துறையிலும், மற்ற முன்னேற்றத்திற்கு வழி வகுக்கிறோம் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அது வரவேற்கத்தக்கது, அதை இன்னும் தீவிரமாகச் சிந்திக்கவேண்டும். தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலை, சிறு கைத் தொழிலாக நடைபெற்று வருகிறது. அதேபோல் அப்பளத் தொழிலையும் திருவல்லிக்கேணியில் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இதைப்பார்க்கும்போது ஒரு சிறுசட்டத்தைப் போட்டு, போலீஸ் காலனிக்கு தீப்பெட்டியில் லேபல் ஒட்டுவது, குச்சியை எண்ணிப்போடுவது போன்ற வேலைகளை அக்காலனிகளில் உள்ள பெண்களுக்கு அங்கு கொண்டு கொடுத்தால் அந்தப் பெண்கள் சும்மா இருக்கும் நேரத்தில் இந்த வேலையைச் செய்வதால் அவர்களுக்கு ஊதியமும் கிடைக்கும், நேரத்தையும் நல்ல முறையில் பயன்படுத்த முடியும். பெரம்பூரில் உற்பத்தி செய்யப்படும் தீப்பெட்டியையும், செருப்புகளையும் இங்கு கண்காட்சியாக வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே அம்மாதிரி வாணிகரில் சாமன்களைக் கொண்டுபோய் போலீஸ் காலனிகளில் கொடுத்து அவர்கள் லேபல் ஒட்டுவது, தீக்குச்சிகளை எண்ணி வைப்பது போன்ற வேலைகள் கொடுத்து, அவர்கள் அந்த வேலைகளை செய்த பின்னர் அங்கு சென்று அவைகளை அந்த வானிலே எடுத்துக்கொண்டு வரலாம். அப்படி செய்தால் அவர்களுக்கு ஊதியமும் கிடைக்கும், அவர்கள் தங்கள் ஓய்வு நேரத்தைப்பாழாடிக்காமல் நல்ல முறையில் பயன்படுத்திக்கொள்ளவும் முடியும். அது அவர்களின் குடும்பத்திற்கு மிக உதவியாய் இருக்கும். ஆகவே இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்க அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே போல்தான் இந்த அப்பளத் தொழிலும். இன்னப்பெட்டர்களை அனுப்பி சுகாதார முறையை சொல்லிக் கொடுத்தால் அதே போல் அவர்கள் வேலை செய்ய உதவியாய் இருக்கும். அப்படி அவர்களுக்கு மேற்படி வேலைகள் கொடுப்பதினால் அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர உதவியாய் இருக்கும். இதை அமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, நிர்வாகத்தில் இருக்கும்

[Srimathi T. N. Anandanayaki] [16th July 1957]

குறைகள் சிலவற்றை இங்கு எடுத்துக் கூறவிரும்புகிறேன். ஒரு போலீஸ்காரன் மேல் குற்றம் சாட்டுவது என்றால் இன்ஸ்பெக்டர் சார்ஜ் செய்து அது அவுஸ்ட் டென்ட் கமிஷனுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. அசிஸ்டென்ட் கமிஷனர் விசாரணை நடத்துகிறார். அந்த விசாரணைக்கு மேல் கமிஷனுக்கு அப்பீல் போகிறது. அதற்கு மேல் ஐ.ஜி-க்கு போகிறது. அரசாங்கத்திற்கும் அப்பீல் போகிறது. இறுதியாக கவர்னுக்கு கருணை பெடிஷன் போடுகிறார். இன்ஸ்பெக்டர் போடுகிற சார்ஜ்-ஐ அவுஸ்டென்ட் கமிஷனர் விசாரணை செய்வது என்றால் அது நேர்மையாக இருக்காது. ஏனெனில் ஒரே இலாகாவிலிருந்து வரும்போது அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சிநேகிதர்களாக இருக்கலாம். ஒரு இன்ஸ்பெக்டருக்கு ஒரு போலீஸ்காரன் மேல் கோபம் இருந்து, அவன் அவுஸ்டென்ட் கமிஷனுக்கு வேண்டியவராய் இருந்தால் அந்த போலீஸ்காரன் கதி அதோகதியாகிவிடும். சில குற்றச்சாட்டுகளை எடுத்துக் கொண்டால் அவன் எடுத்திருக்கிற லீவிற்கு கூடுதல் இரண்டுநாள் லீவ் எடுத்து விட்டால் அவனை வேலையை விட்டே நீக்கி விடுகிறார்கள். ஒரு வாரத்திற்கு முன்னால் ஜஸ்டிஸ் ராமஸ்வாமி கௌண்டர் அவர்கள் “கார்டன் வ்ட்ராப்” கேஸில், ஒரு மனிதனுக்கு கொடுத்த லீவிற்கு கூடுதல் லீவ் எடுத்து விட்டார் என்பதற்காக அவரை வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டார்கள். அவரைத் திருப்பி எடுக்கவேண்டுமென்று தீர்ப்பு சொல்லப்பட்டது. அவரது சம்பளமே குறைவு. அதோடு கூட தீவிர நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டால் அது மிகவும் கஷ்டமாகும். ஒருவரை வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டோம் என்று எழுதினால், கமிஷனுக்கு அப்பீல் வந்தால் அதிலும் கையெழுத்திடுகிறார். அமைச்சர் அவர்களிடம் ஆட்களை அழைத்துசென்று சொல்லும்போது, இத்தனை ஆபீஸர்களும் கையெழுத்திட்டு வந்த பிறகு அமைச்சருக்கு நியாயம் செய்யவேண்டிய அவசியம் என்ன என்று கேட்டால் அதற்குப் பதில் சொல்லமுடியாது. ஒரு குடும்பமே அவனது ஊதியத்தில் பிழைக்கிறது. அவனது ஊதியம் பெர்யன்ட்டால், அதாவது அவன் வேலை போய்விட்டால் அவனது ஊதியம் போகிறது. அவனது ஊதியம் போய் விட்டால் அவனது குடும்பமே கெட்டுப்போகிறது. அப்படி ஒரு குடும்பம் கெட்டுப்போனால் அது நாட்டையே பாதிக்கும். ஆகவே நான் சொல்வது என்னவெனில், இதற்கு என்று ஒரு தனி “டிரிப்யூனல்” போடவேண்டும். தொழிலாளர்களின் குற்றங்களை விசாரிக்க ஒரு “டிரிப்யூனல்” இருப்பது போல போலீஸ்காரர்கள் ஏதாவது குற்றங்குறைகள் செய்தால் அதை “என்கொயர்” செய்ய ஒரு தனி “டிரிப்யூனல்” ஏற்படுத்தவேண்டும். போலீஸ்காரர்களின் மேல் உள்ள குற்றச்சாட்டுகளை போலீஸ் இலாகாவினரே விசாரிப்பது என்றால் நீதி எப்பொழுதும் கிடைக்க முடியாது.

(The Hon. Speaker sounded the gong.)

SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI: Two minutes more Mr. Speaker. A lady Member can take that privilege, I think.

MR. SPEAKER: I have promised that concession to ladies.

SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI: Thank you, Sir. ஆகவே அந்த விசாரணையை தனியாக விசாரிக்காமல், ஒரு டிஸ்ட்ரிக்ட் ஜஸ்டீஸ்யோ அல்லது டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்சீப்பையோ நியமித்து அந்த “டிரிப்யூனல்” மூலம் விசாரிக்கவேண்டும். அதன் மேல்தான் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அந்த நிலை ஏற்படுத்தப்படவேண்டும். அதோடானாலும் இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னால் உள்ள செய்தித் தாளில் பார்த்திருப்பீர்கள், ஒரு மணமகன் மணக்கோலத்தோடு கார்ப்பொரேஷன் ஆபீஸுக்கு ஓடவேண்டி வந்தது என்று. நல்ல காரியங்களில் மேனம் கொட்டாதே, சப்தம் போடாதே என்று சொன்னால் அது அவர்களது வாழ்க்கையை பாதிக்கும் ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திவிடும்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: கல்யாணத்தில் கலந்து கொள்கிறவர்கள் மேளத்தை அனுபவிக்கலாம். ஆனால், அதனால் வெளியே இருக்கிறவர்களுக்கு ரிக்கார்ட் பிளேட்போட்டு தொல்லை கொடுக்கக்கூடாது. ஆகவே அதற்கு கட்டுப்பாடு வேண்டும்.

16th July 1957]

SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI: ஒரு ஆள் வாழ்க்கையில் ஒரு தரம்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்கிறான். ஆகவே அடுத்த வீட்டுக்காரன் ரிக்கார்ட், மேளம் வாசிப்பது இவைகளினால் சிறிது கஷ்டப்பட்டால் பாவா யில்லை. ஆகவே இந்த கல்யாண விஷயத்தில் லைசென்ஸ் தொல்லை யை நீக்க அமைச்சர் அவர்கள் சற்று கருணையோடு சிந்தித்துப் பார்க்கவேண் மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதற்கப்புறம் ஜி. பி. எஸ். ஆபீஸர்களை டில்லி அரசாங்கம் நேரடியாக “ரெக்ரூட்” செய்து அவர்களை இங்கு அனுப்புகிறது. அப்படிப்பட்ட ஜி. பி. எஸ். ஆபீஸர்கள் இங்கு வந்தால் உடனடியாக ஜில்லா சூபரின் டெண்டாகப் போடுகிறார்கள். அவர்கள் படித்துவிட்டு பரீட்சையும் எழுதிய பிறகு, ஓரல் எக்ஸாமினேஷன் வைத்த பிறகு அவர்களை ஜில்லா சூபரின் டெண்டாக்கிவிடுகிறார்கள். அடித்தளத்திலிருந்து போகின்ற டி.என்.பி.க் களுக்கு இருக்கின்ற அனுபவம் ஜி.பி.எஸ். ஆபீஸர்களுக்கு இருப்பதில்லை. காரணம் அவர்கள் எவ்வளவு படித்திருந்தாலும், அனுபவத்தில்தான் விஷயங்களைக் கற்றுக்கொள்ளமுடியும். தவிர, சுமமா வந்து விடாது. இவ்வாறு அனுபவம் குறைந்த ஜி. பி. எஸ். ஆபீஸர்களை ஜில்லா சூபரின் டெண்டாகப் போடும் முறை இருந்துவருகிறது.

அது மாத்திரம் அல்லாமல், நம்முடைய ராஜ்யத்திலுள்ள டி. எஸ். பி. க்கள் அவர்கள் ஆயுள் பூராவும் ஜில்லா சூபரின் டெண்டாக முடியாதபோலி ருக்கிறது. டில்லியிலிருந்து ஆட்கள் வந்துவிடுகிறார்கள் என்பதனால் இவர்களுக்கு ஊக்கம் குறைந்து விடுகிறது. நம்முடைய ராஜ்யத்தைப் பொறுத் தவரையில், ஜி.பி.எஸ். ஆபீஸர்கள் தேவையில்லை; இங்கு இருக்கிறவர்களை உயர்த்தமுடியும். நம்முடைய ராஜ்யத்திலிருந்து “ரெக்ரூட்” செய்தவர்களின் கதி என்ன என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கேட்கலாம். அவர்களைச் சாமர்த்தியமாக வெளி ராஜ்யங்களுக்கு அனுப்பினால், அவர்கள் பிழைக்கவழி இருக்கும். ஜி.பி. எஸ். ஆபீஸர்கள் குறைவாக இருக்கவேண்டும். அப்படி முடியாவிட்டால், ஏதோ ஓரளவுக்கு அவர்களை மற்ற ராஜ்யங்களுக்கு அனுப்புவதற்கான சூழ்நிலை ஏற்படவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இங்கிருக்கும் டெபு சூபரின் டெண்டுகளுக்கு வேலை செய்யவேண்டுமென்ற சூழ்நிலை இருக்காது. ஆகையால், கனம் அமைச்சர் அவர்கள் குற்றங் குறைகளை நீக்கிவிடுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நம்முடைய போலீஸ் இலாகா மாதிரி திறமை படைத்த இலாகாவைக் காணமுடியாது. அது மேலும் மேலும் திறமை படைத்ததாக வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது என்று சொல்லிவிட்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* **SRI S. PAKKIRISAMY PILLAI:** கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த வெட்டுப் பிரேரேபணியின் மீது பேசும்பொழுது, சில வார்த்தைகள் சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். சென்னை நகர போலீஸ் நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தவரையில், நாம் அதிருஷ்டவசமாக நல்ல ஆபீஸர்களை அடைந்திருக்கிறோம். வெகு அழகான முறையிலே, சிறந்த முறையிலே, நமது ஆபீஸர்கள் நிர்வாகத்தை நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். நம்மைத் தொல்லைப் படுத்திக்கொண்டிருந்த பருத்தி விலை சூதாட்டம் எப்படி ஒழிக்கப்பட்ட தென்பதைச் சமீபத்தில் பார்த்தோம். பெரிய பெரிய பேர்வழிகள் எல்லாம் சில நாட்களுக்குள் அடக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் அந்தமாதிரியாக மது விலக்கை அமுலாக்க முடியாத நிலைமையில்தான் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஏதோ தற்சமயம் ஒருவிதமாக மது குடிக்கும் தவறுகள் அடக்கப் பட்டாலும் கூட, இவைகள் வெளியே கிளம்பிக்கொண்டுதான் இருக்கும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இந்த ஆபீஸர்கள் இவ்வளவு சீரிய முறையில் நடப்பதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்தாலும், சப்-இன்ஸ்பெக்டர்கள், இன்ஸ்பெக்டர்கள் ஆகியோர் இன்னும் நல்ல நிலைக்கு வரவில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் நாட்டிற்கு சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற தங்களுடைய பொறுப்பை நன்றாக உணர்ந்து, நேர்மையாக நடந்துகொள்ளவில்லை என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். இன்னும், சப்-இன்ஸ்பெக்டர்கள் கேஸ் இல்லாத காலங்களில், தங்களுடைய டயரி நிரம்புவதற்காக, சாதாரண மனிதர்களைப் பிடித்து, ஜோடனை செய்து

10-22
a.m.

[Sri S. Pakkirisamy Pillai] [16th July 1957]

கேஸ்கள் போடுவதைப் பார்க்கின்றோம். சமீபத்தில்தான் ஜில்லாக்களிலிருந்து சில சப்-இன்ஸ்பெக்டர்களைக் கொண்டுவந்து இங்கே நிரப்பியிருக்கிறார்கள். ஏழைகள் வசிக்கும்படியான இடங்களில் அவர்களைப் போட்டிருக்கிறார்கள். சூதாட்ட ஒழிப்பில் அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தாலும், மது விலக்குச் சட்டத்தை இன்னும் நன்றாக அமுலாக்குவதற்கு அவர்கள் திறமையுடன் வேலை செய்தாலும் கூட, இது சம்பந்தமான குற்றங்கள் போன பிற்பாடும், அதே எண்ணிக்கையுள்ள கேஸ்களை டயரியில் எழுதியாகவேண்டுமென்ற ஒரு காரணத்திற்காக, பலவித ஜோடனைகள் செய்து பொய்க் கேஸ்கள் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப்பற்றி அநேகப் புகார்கள் போலீஸ் அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட, அவர்கள் அந்த இடங்களிலிருந்து நீக்கப்படுவதில்லை.

இன்னொரு விஷயம். சாதாரணப் பொதுக் கூட்டம் போடவேண்டுமென்றால், ஒலிபெருக்கிக்காக மூன்று ரூபாய் லைசென்ஸ் வாங்கித் தீரவேண்டும். எல்லோருடைய நன்மைக்காகவும் போலீஸ் அனுமதி வாங்கித் தீரவேண்டும். வேறு ஒருவர் அதே இடத்தில் கூட்டம் போட்டால், அதை “ரெகுலேட்” செய்வதற்காக அந்தமாதிரி அனுமதி அவசியம்தான். ஆனால், முக்கியமாக அப்போதைக்கப்போது கூடங்கள் போடக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கும் அடிக்கடி கூட்டங்கள் போடும்படியான நிலைமையில் இருக்கிறவர்களுக்கும் இந்தமாதிரி போலீஸ் அனுமதியுடன் மூன்று ரூபாய் கொடுத்து லைசென்ஸ் வாங்கவேண்டிய கட்டுதிட்டமும் இருக்கக்கூடாது. அந்தமாதிரியான கட்டுப்பாட்டைத் தளர்த்தவேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அதோடு கூட, நம்முடைய நாட்டில் இன்னும் அநேகர் சட்டங்களைச் சரிவரத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருக்கிறார்கள். முக்கியமாக, பாமர மக்கள் அந்தமாதிரியான நிலைமையில் இருக்கிற காரணத்தால், போலீஸ் நிர்வாகமே ஏன் ஸ்தல ஸ்தாபன அதிகாரிகளின் கீழ் இருக்கக்கூடாதென்பது என்னுடைய கேள்வி. ஸ்தல ஸ்தாபன அதிகாரிகளின் கீழ் போலீஸ் நிர்வாகம் இருக்குமேயானால், இன்னும் நல்ல முறையில் மக்களுக்குப் பயன்படும்படியாகச் சிறந்த முறையில் சேவை செய்ய முடியும். எல்லோரும் மகிழ்ச்சி அடையும்படியான நிலையில் சட்டத்தை அமுல் செய்வதற்காக அனுசூலமாக இருக்கும். ஆகவே, இந்தப் போலீஸ் நிர்வாகம் கார்ப்போரேஷன் அதிகாரிகளின் கீழோ அல்லது முனிசிபல் அல்லது பஞ்சாயத்து போர்டு நிர்வாகத்தின் கீழோ இருந்தால், ஸ்தலத்திற்கேற்றபடி நல்ல முறையில் நம்முடைய நாட்டிற்குப் பணி செய்தவர்களாவோம்; நம்முடைய சட்டங்களைச் சரிவர அனுசரித்து நடக்கும்படியான வழியில் வேலை செய்வோம். அவ்வாறு இருந்தால், நல்ல சட்டங்களை யாரும் மீறமாட்டார்கள். அவ்வாறு மீறும்படியானவர்கள் நாட்டின் துரோகிகள்.

சில கடுமையான சட்டங்கள் நம்முடைய நாட்டில் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவைகளை ஒழிப்பதற்குச் சிளர்ச்சி செய்தால், அதைச் சட்ட விரோதமாக்கக்கூடாதென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய சிற்றுவரைய முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRI S. C. SADAYAPPA MUDALIAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தச் சபையிலே போலீஸ் மான்யத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மதுவிலக்குச் சட்டத்தை நன்றாக அமுல் நடத்துவதற்காகச் சமீபத்திலே என்னுடைய ஜில்லாவிலே போலீஸார் எடுத்துக் கொண்டுவரும் நடவடிக்கை மிகவும் போற்றத்தகுரியது. பல வருஷங்களாகப் பரம்பரையாகக் கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சிக்கொண்டிருந்த இடங்களையெல்லாம் போலீஸார் கண்டுபிடித்து அப்பழக்கத்தை ஒழிக்கக்கூடிய தன்மையிலே வேலை செய்து வருகிறார்கள். இவ்வாறு மதுவிலக்கு வெற்றியம்மையைக் கூடியவாறு போலீஸார் வேலை செய்துகொண்டு வருவதைப் பார்த்து, இந்தப் போலீஸ் மான்யத்தை ஆதரிக்க நான் முன்வந்திருக்கிறேன். இதே முறையிலே இன்னும் சில மாதங்கள் போலீஸ்காரர்கள் வேலை செய்து திட்டத்தைத் திறம்பட நடத்தினால், மதுவிலக்கு வெற்றி பெறமுடியும். இந்த மான்யத்தின்மீது பேசும்பொழுது, போலீஸ் நிர்வாகத்தில் எஞ்ச ஊழல்கள் இருக்கின்றன என்று இந்த சபையிலே கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். பரம ஏழைகளாக இருப்பவர்கள்தான்

[16th July 1967] [Sri S. C. Sadayappa Mudaliar]

போலீஸ்படைமில் இருக்கிறார்கள். மதுவிலக்குச் சட்டம் வந்த பிறகு, அவர்களுக்கு வேலை கடுமையாக இருக்கிறது. அவர்கள் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று மதுவிலக்கு வெற்றி பெறுவதற்காகக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, அந்தக் கிராமங்களிலே சிலர் மதுவிலக்கு வெற்றிபெறுதலுக்குச் செய்வதற்கு அவர்களிடம் குற்றங்குறைகள் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். போலீஸ்காரர்கள் லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள் என்று அபாண்டமான குற்றத்தை அவர்களிடம் சாட்டுகிறார்கள். மதுவிலக்கு வெற்றி பெறுவதற்கு அவர்களுடைய உதவி தேவைதான். போலீஸ்காரர்கள் மாத்திரம் இந்த நாட்டிற்குச் சேவை செய்துகொண்டிருந்தால், மதுவிலக்கு வெற்றி பெற முடியாது. ஆதலால், மது விலக்கு வெற்றி பெறுவதில் அக்கறை கொண்ட நண்பர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒத்துழைத்தால்தான் வெற்றிகாண்ட முடியும். இவ்வேலையில் ஊக்கம் காட்டினால், அது போலீஸ்காரர்களுக்கு உதவியாகயிருக்கும். பாமரமக்களுக்கும் சட்ட விவரங்கள் நன்றாக தெரிந்துகொண்டு சட்டத்திற்குப்பட்டு நடக்கப் படிக்கப்பட்டுவிடுவார்கள். அவர்கள் செய்யக்கூடிய காரியங்களில் அவர்களுக்கு ஆதரவு கொடுத்தால், அந்த ஏழை போலீஸ்காரர்களிடம் லஞ்ச ஊழல் இருக்கிறதென்ற அபாண்டமான குற்றம் சாட்டப்படாதென்று நினைக்கிறேன்.

நடந்த தேர்தலிலே அவர்கள் நடந்துகொண்ட விதத்தில் ஜனநாயக முறையை நிரூபித்துக் காட்டினார்கள். அந்த தேர்தலில் அவர்கள் நடந்து கொண்ட விதம் எனக்கே சில சமயங்களில் போலீஸ்காரர்கள் மீது வருத்தம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் அப்படி நடந்து கொண்டதைப் பார்த்தால், ஜனநாயக முறையிலே எந்தக் கட்சிக்கும் பாதகமில்லாத முறையில் நடத்திக் காட்டிய போது, போலீஸ்காரர்கள் இந்த நாட்டிலே நல்ல முறையில் வேலை செய்யக்கூடிய ஒரு ஸ்தாபனம் என்று தெரிந்தது. நான் அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். யோசனை உடையில் மாறுதல் செய்யும் எண்ணம் எனக்கு ஒன்றும் கிடையாது. இன்றைக்கு, நெசவாளர்கள் கஷ்டத்தைப் போக்கவேண்டுமென்ற நினைப்பு சர்க்காருக்கு அதிகம் இருப்பதால், போலீஸ் உடைகளுக்கு கைத்தறித் துணியை சப்ளை செய்து ஏழை நெசவாளர் குறைகளைப் போக்க இது உதவியாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI T. S. AUTHIMOOLAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நமது 10-32
மாகாணத்திலே போலீஸ் நிர்வாகம் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் a.m.
அதிலுள்ள லஞ்சம் என்ற ஒரு காரியம் முன்னிலை ஜாஸ்தியாக ஆகிவிட்டது என்பதை வருத்தத்துடன் சொல்லிக் கொள்கிறேன். அதிலும் முக்கியமாக, கெஜட் ஆபீஸர்கள் அவர்களுக்கு குறைந்த வருவாயைக்கொண்டு தங்களுடைய காரியங்களை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. ஸப் இன்ஸ்பெக்டர்கள், இன்ஸ்பெக்டர்கள் இவர்களுக்கெல்லாம் வருவாய் இன்றைக்கு அதிகரித்து விட்டது. அவர்கள் மாதம் ஒன்றுக்கு 700, 800 ரூபாய் சம்பாதிக்கிறார்கள். தைரியமாகவும் காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். சில கிராமங்களில் புரொஹிபிஷன் விஷயமாக நாங்கள் வரவில்லை, கிராமத்திற்கு ஒரு கணக்கு வைத்து எங்களுக்கு கொடுத்துவிடுங்கள் என்று கேட்டு சில இடங்களில் ஸப்-இன்ஸ்பெக்டர்கள் பணம் வாங்குகிறார்கள். ஆனால் இப்போது நமது போலீஸ் மந்திரி அவர்கள் புரொஹிபிஷனை எப்பெடிவாக வேலைசெய்ய சில புத்திப்பட்டங்களை வகுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே அந்த முறை ஏற்பட்டுவிடுமென்று நம்பிக் கொண்டு அந்தப் புதுத் திட்டத்தை சந்தோஷமாக வரவேற்கிறேன்.

இப்போது இந்த ரெகுலர் போலீஸோடு புரொஹிபிஷன் போலீஸையும் கிளப் செய்து இந்த நிர்வாகம் நடத்தப்படுகிறதால் பொதுவாகத் திறமைக் குறைவும் ஓரளவு ஆங்காங்கே இருக்கிறது. ஒரு இடத்தில் புரொஹிபிஷன் டிபார்ட்மெண்டிலிருந்து வந்த டெபுடி ஸூபரின்டெண்ட் அவர்களும், புரொஹிபிஷன் டிபார்ட்மெண்டிலிருந்து வந்த இன்ஸ்பெக்டர் அவர்களும், அதே மாதிரி ஸப்-இன்ஸ்பெக்டரும் சேர்த்துப் போட்டிருப்பதால், இன்றைக்கு வேலை திறமையாக நடப்பதற்கு பாதகம் ஏற்படுகிறது. இந்த விஷயத்தை ஜில்லாவாரியாக பரிசீலனை செய்து கூடுமானவரையில் எல்லா ஆபீஸர்களையும் கவனித்து அந்த புரொஹிபிஷன் டிபார்ட்மெண்டிலிருந்து வந்தவர்களெல்லாம் சேர்த்திருந்தால், அவர்களை எல்லாம்

[Sri T. S. Anthimoolam]

[16th July 1957]

மாற்றவேண்டும். மூன்று பேரும் புரோஹிபிஷன் டிபார்ட்மெண்டிலிருந்து வந்தவர்களாக இருந்தால் வேலைத் திறமை அவ்வளவாக இல்லை என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மேலும் ஸப்-இன்ஸ்பெக்டர்கள் விஷயத்திலும், மற்றும் இன்ஸ்பெக்டர்கள் விஷயத்திலும் இந்த நாட்டில் அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டும். அவர்களில் 80 சதவீதம் பயமின்மையால், இந்த நாட்டில் கிராம மக்களுக்கு இருக்கக்கூடிய குறைகளைப் போக்குவதற்கான உதவிகளை உடனுக்குடன் செய்வதில்லை. தைரியமாகவும் மற்ற ப்ரைரியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று வருத்தத்துடன் சொல்லவிரும்புகிறேன். இதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் இன்றைக்கு ரூலிங் பார்ட்டி ஆட்கள் சலுகை செய்துவிடுவார்கள் என்கிற தைரியம். அவர்களை சிநேகம் பிடித்தும் கொள்கிறார்கள். ரூலிங் பார்ட்டியான காங்கிரஸ்காரர்கள் இதை கவனிக்கவேண்டுமென்றும், போலீஸ் மந்திரி அவர்களும் இந்த விஷயமாக நல்ல கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்றும் முக்கியமாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். போலீஸ் ஆபீஸர் மீது எக்ஸ் பிராஞ்ச் நடவடிக்கைகள் எடுத்து, ஒரு டிரிப்ப்யூனல் ஏற்படுத்தி அதற்கு ஒரு ஜட்ஜைப் போட்டு இந்தமாதிரி கேஸ்களை பைசல் செய்து, கவர்ன்மெண்ட் இதில் ஒன்றும் ஆதிக்கம் செலுத்தாமல், ஹைக்கோர்ட்டுக்கு அப்பீல் செய்வதற்கு வழி செய்து இம்மாதிரி ஒரு அதிகாரம் இருக்கவேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் ஆட்களை வைத்துக்கொண்டு காரியத்தை சாதிக்கலாம். என்னவந்து விரும் என்ற மனோபாவம் போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டில் இருக்காது. நான் சொல்வது அவ்வளவு தெளிவாக இல்லை என்றால், மந்திரி அவர்களே பரிசீலனை செய்துகொள்வதில் ஆட்சேபணையில்லை.

மேற்கொண்டு இன்றைக்கு அரசாங்கம் விளம்பரம் கொடுக்கிறார்கள். சமீபத்திலே இந்திய சர்க்கார், டாக்ஸ் ரொம்பப் போட்டுவிட்டோம் என்று நினைக்காதீர்கள். இப்போது இவ்வளவுதான் அதிகப்படுத்திருக்கிறோம், தீப்பெட்டிக்கு ஜாஸ்தி விலை கொடுக்காதீர்கள் என்று சொன்னமாதிரி கிராம மக்களுடைய நன்மைக்குத்தான் போலீஸ் இருக்கிறது, தாராளமாக, தைரியமாகக் குறைகளைச் சொல்லுங்கள் என்று கிராம மக்களுக்கு பேசுவோர்டாக இருக்கும் ஜனங்களுக்கு போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டைப்பற்றி விளம்பரம் கொடுப்பதைப்பற்றி கனம் மந்திரி அவர்கள் யோசனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தைரியமாக போலீஸ் ஆபீஸர் தவறு செய்தால் பிராது கொடுங்கள், கவனிப்போம் என்று விளம்பரம் செய்யவேண்டும். பொய்யைச் சொல்லி நங்கள் மாட்டிக் கொள்ளாதீர்கள் என்று அதையும் தெளிவுபடுத்தி நல்லவிதமாக சென்ற பிரிட்டிஷர் காலத்திலிருந்ததுபோலல்லாமல், கிராமத்தார்களுக்கு நல்ல பிரயோசனமாக நடக்கிறது என்று கிராம மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

10-38
a.m.

SRI M. P. PERIYASAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த போலீஸ் மான்யத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல வந்துள்ளேன். இன்றைக்கு இந்த அரசாங்கமில்லாவிட்டாலும் எந்த அரசாங்கமாயிருந்த போதிலும் போலீஸ் வைத்துத்தான் ஊரைப் பாதுகாக்க முடியும். இதற்கு முன்பு போன சட்ட சபையில் இருந்த கம்யூனிஸ்ட் மெம்பர்கள் போலீஸைப் பற்றி ரொம்பக் குறை கூறி வந்தார்கள். நம் மகாகாணத்தில் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சி ஏற்படாத போதிலும், பக்கத்தில் இருக்கிற கேரளத்தில் இன்றைக்கு கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் பேப்பரிலே பார்த்தேன், அங்கு ஒரு ஊர்வலம் வந்ததிலே போலீஸ் வைத்து கண்காணித்ததாகவும், மீறினால் அதிக நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதாகவும்தான் சொல்லுகிறார்கள். இங்கு பேசும்போது போலீஸ் ஹிம்சை செய்கிறது, தடியடிப் பிரயோகம் செய்கிறது, கண்ணீர் புகைப் பிரயோகம் செய்கிறது என்றெல்லாம் பேசினார்கள். அவர்கள் மாகாண ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு போலீஸ் வைத்துத்தான் ஆட்சி நடக்கிறது என்று கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்தினர்களுக்கும், மற்ற அங்கத்தினர்களுக்கும் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

அதேமாதிரி இந்தப் போலீஸ் மான்யத்திலே குறிப்பாக எல்லா விஷயங்களையும் எடுத்துக் கூறிவிட்டார்கள். ஹரிஜனங்கள் விஷயத்தில் தனியாக எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய சந்தர்ப்பம் எனக்கு இருக்கிறது.

16th July 1957]

[Sri M. P. Periasami]

நமது காங்கிரஸ் அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்தவுடனே ஹரிஜனங்களுக்கு போலீஸ் இலாகாவில் தகுந்த உத்தியோகங்களெல்லாம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். டிபுடி சூபரின்டெண்டு, டிஸ்ட்ரிக்ட் சூபரின்டெண்டு முதலிய உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் உட்பட ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் நமது அரசாங்கம். ஆனால், அதில் இருக்கும் சில கஷ்டங்கள் எங்களைப்போன்ற ஹரிஜன வகுப்பினருக்குத்தான் தெரிகின்றன. அந்த அருமை எங்களுக்குத்தான் தெரிகிறது.

ஹரிஜன உத்தியோகஸ்தர், சப்-இன்ஸ்பெக்டராக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் ஒருவிதமாகத்தான் கருதப்படுகிறார்கள். ஹரிஜனங்கள் போலீஸ் இலாகாவில் இருப்பவர்களுடைய அந்தரங்க ரிகார்டுகளிலே எப்படி எழுதப்படுகின்றன என்று சொல்வதற்கில்லை.

முன்பெல்லாம் போலீஸ்காரர்கள், எந்த ஆபீசராக இருந்தாலும் சரி, ஒரு முறையோடு கிராமத்திற்குச் சென்றார்கள். வெள்ளைக்கார அரசாங்கத்திலே ஒரு மாதிரி இருந்தார்கள். அந்தரங்க ரிகார்டுகளில் ரௌடிகளைப் பற்றி விவரம் வைத்துக்கொண்டு, அப்போதைக்கப்போது கவனித்து வந்தார்கள். இப்பொழுது ரௌடிகள் அதிகமாய்விட்டது. ஏனென்றால், போலீஸே அவர்களை கூப்பிட்டு, “வாங்க, சார், உட்காருங்கள், சார்” என்று மரியாதையாக நடத்துகிறார்கள். சட்டம் என்பது நல்லவர்களுக்குத்தான் பாதுகாப்பாக இருக்கிறது. முன்பெல்லாம் போலீஸ்காரர்களைக் கண்டாலே ரௌடிகள் முத்தலியவர்கள் நடு நடுங்குவார்கள். சப்-இன்ஸ்பெக்டர் வருகிறார் என்றாலே அப்படி பயம் இருந்து வந்தது. இப்பொழுது அந்தப் பயம் ரொம்பக் குறைந்துவிட்டது. ஆகவே, ரௌடிகள் விஷயத்தில் போலீசார் பழைய மாதிரி மிரட்டுவதற்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும்.

ஹரிஜன போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள் “வாடா போடா” என்ற அளவிலே அமைக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால், ஜாதி இந்துக்கள் விஷயத்திலே அப்படி இல்லை. சப்-இன்ஸ்பெக்டராக இருந்தாலும், டெபுடி சூபரின்டெண்டாக இருந்தாலும், அவர்கள் குற்றம் செய்யும் ஜாதி ஹிந்துக்களையும் மற்றவர்களையும் வாடா போடா என்று பேசிவிட்டால்—ஹரிஜன் பேசி விட்டான் என்று என்னி அதே உத்தியோகஸ்தர் உட்பட மற்றவர்களும் சேர்ந்து அவர்களுக்கு என்ன தகராறு உண்டாக்கவேண்டுமோ அந்த முறையில் உண்டாக்கிவிடுகிறார்கள்.

அநேக ஹரிஜன சப்-இன்ஸ்பெக்டர்கள் பத்து, பதினைந்து வருஷங்களாக அப்படியே இருக்கிறார்கள். உத்தியோக உயர்வு என்பது கிடையாது. அவர்களுக்கு அந்தரங்க ரிபோர்ட் மூலமாகவும் இம்சை ஏற்படுகிறது. ஜாதி இந்துக்களுக்கே எவ்வளவோ இம்சை இருக்கும்போது, ஹரிஜனங்களைப் பற்றி கேட்கவேண்டாம். பத்து பதினைந்து வருஷங்களாக உத்தியோக உயர்வு இல்லாமல் இருக்கும் ஹரிஜன போலீஸ் சிப்பந்திகளுக்கு என்றைக்குத்தான் கதிமோட்சம் ஏற்படுமோ என்று தெரியாமல் இருக்கிறது. நமது அரசாங்கம் இது விஷயத்தில் யோசனை செய்து, 10 வருஷம் சர்வீஸ் கீழ் உத்தியோகத்தில் இருப்பவர் போட்டு விட்டால், அவர்களுக்கு கண்டிப்பாக உத்தியோக உயர்வு கொடுக்க வழி செய்யவேண்டும். திறமை இல்லா விட்டால் டிஸ்ட்ரிக்ட் செய்துவிடுங்கள். திறமை இருக்கிறவர்களுக்கு கட்டாயம் கொடுத்தாகவேண்டும். கீழே இருப்பவர்கள் என்றைக்குத்தான் முன்னேறுவது? அவர்களுக்கு யாதொரு “ஸ்போர்ட்”மும் இல்லாமல் இருப்பதால் அவர்களுக்கு ஏதாவது விமோசனம் ஏற்பட வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். பத்து வருஷம் சர்வீஸ் ஆனவுடனே “ஆடொமாடிட்” ஆக உத்தியோக உயர்வு கிடைக்க வழி செய்யவேண்டும். நாங்கள் இத்தனை ஹரிஜன எம்.எல்.ஏ.-க்கள் இருக்கிறோம். போலீஸ் இலாகாவில் ஹரிஜன ஊழியர்கள் புகிற கஷ்டங்களைப் பார்த்து ரொம்ப பரிதாபப்படுகிறோம். அவர்கள் ரொம்ப இம்சையில் இருக்கிறார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு; நமது அரசாங்கம் ஹரிஜனங்கள் விஷயத்தில் கருணை காட்டவேண்டும். பொய்யான காரணங்களுக்காகவும் அவர்களை வேலையிலிருந்து “டிஸ்ட்ரிக்ட்” செய்துவிடக் கூடிய நிலைமை காணப்படுகிறது. பொய்க் காரணங்களுக்காக பல ஹரிஜன சப்-இன்ஸ்பெக்டர்களும், டெபுடிகளும் கூட கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே, அவர்கள் விஷயத்தில்

[Sri M. P. Periasami]

[16th July 1957]

அரசாங்கம் ரொம்ப ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்து, “ப்ரமோஷன்” விஷயத்தில் அவர்களுக்கு அதிகச் சலுகை கொடுக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

10-44
a.m.

SRI B. DORAISAMI REDDIAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தப்போலீஸ் மான்யத்தின் மீது பல அங்கத்தினர்கள் பற்பல விஷயமாகப் பேசினார்கள். ஆனால், நான் எனக்குத் தெரிந்தவரை, அவர்களுடைய கஷ்ட நஷ்டங்களைப்பற்றி கொஞ்சம் விரிவாகப் பேசலாம் என்று விரும்புகிறேன்.

போலீஸ்காரர்களுடைய உத்தியோகத்தைவிட தொந்தரவான உத்தியோகம் வேறு ஒன்றுமே கிடையாது. ஆடு மாடுகளை இடையன் மேய்க்கும் போதும், அடைத்துக் காப்பாற்றும்போதும் என்ன கதியை அடைகிறானோ அதே கதியைதான் அடைகிறவர்களாக போலீஸ்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். இரவும் பகலும் ஆட்டிடையன் ஆடுகளைக் கவனித்து வருகிறான். பகலில் மேய்க்கும்போதும் இரவில் பந்தோபஸ்தாகவும் அவைகளைக் காப்பாற்றி வருகிறான். போலீஸ்காரர்களும் இரவும் பகலும் கண்காணிப்பாக இருந்து, நம்முடைய ஜனங்களைப் பாதுகாக்கும் கடமை அவர்களுக்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது.

ஆனால், சமார் 20, 30 ஆண்டுகளுக்கு முன் சில வகுப்பினர்களுக்கு கல்யாணம் செய்வதற்குப் பெண் கிடைப்பது இல்லை. இப்பொழுதெல்லாம், கொஞ்சம் நிலைமை மாறியிருக்கிறது. எல்லா வகுப்பினர்களுக்கும் பெண்கள் அதிக உற்பத்தியாகி யிருப்பதால் போதுமான அவை பெண்கள் கிடைக்கிறார்கள். முன்பெல்லாம் போலீஸ்காரர்களுக்கென்றால் பெண்கள் கொடுப்பது சற்று கடினம். நல்ல தெரிந்தவர்களாக இருந்தாலும், பெண் கொடுக்கமாட்டார்கள். ஏன்? அவர்களை வைத்துப் பராமரிப்பதற்குக் கூட அவர்களுக்கு அவகாசம் கிடையாது. போலீஸ்காரர்களுக்கு அவ்வளவு வேலை அதிகமாக இருக்கிறது.

போலீஸ்காரர்கள் குடிக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். பனைமரத்தின் கீழ் நின்று பாலேக் குடித்தாலும் “கள்” என்றுதான் சொல்வார்கள். அதுபோல, ஏதோ போலீஸில் இருப்பவர்களெல்லாம் குடிக்கிறார்கள் என்று பொதுவாக பேசப்படுகிறது. ஆனால், அது எல்லாம் உலகத்தில் சகஜம்தான். “அங்கத்தினர்கள் குடிக்கிறார்கள்” என்று தெருவில் போகின்றவர்கள் சொன்னால், அதற்கு நமது தலைவர் ஜவாப் சொல்ல முடியுமா? போலீஸ்காரர்கள் குடிக்கிறார்கள் என்றால் அதற்குப் போலீஸ் “மினிஸ்டர்” ஜவாப் சொல்ல முடியுமா?

MR. SPEAKER : “அங்கத்தினர் குடிக்கிறார்” என்று இங்கு சொல்வது ஒழுங்கு அல்ல. அங்கத்தினர் குடிப்பதாக இங்கு யாராவது சொன்னால், அப்படிச் சொல்வது ஒழுங்கு அல்ல என்று நான் சொல்ல முன்வருவேன்.

SRI B. DORAISAMI REDDIAR : வழியில் போகிறவர்கள் சொன்னால் நாம் என்ன செய்வது?

MR. SPEAKER : “அங்கத்தினர்கள் குடிக்கிறார்கள்” என்று சொன்னார்கள். அதற்கு நான் சொன்னேன்.

SRI B. DORAISAMI REDDIAR : வழியில் போகிறவன் சொல்லி விட்டுப் போகிறான்.

MR. SPEAKER : சபையில் சொல்லக்கூடாது.

SRI B. DORAISAMI REDDIAR : சொல்லக்கூடாதென்றால் விட்டு விடுகிறேன். (சிரிப்பு). கூடுமானவரை போலீஸ்காரர்களுக்கு, நம் நாட்டுக்கு சுயராஜ்யம் வந்த பிறகு, தொல்லைதான் அதிகம் விளைவித்துவிட்டோம். “ஸ்ட்ரைக்” என்பதே தெரியாமலிருந்த இந்த நாட்டில், இப்பொழுது

16th July 1957]

[Sri B. Doraisami Reddiar]

எதையெடுத்தாலும் “ஸ்ட்ரைக்” என்ற நிலைமையைக் காண்கிறோம். அப்பொழுதெல்லாம் போலீஸ்காரர்கள் பந்தோபஸ்து செய்ய வேண்டிய அவசியம் வந்துவிடுகிறது. இது தவிர, நமது அமைச்சர்கள் எங்கு சென்றாலும் அவர்களுக்கும் போதுமான அளவில் போலீஸ்காரர்கள் உதவி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இதோடு கூட, பலப் பல கிராமங்களிலிருந்து ரிபோர்ட் வருகிறது. இப்பொழுது கிராமாந்திரங்களில் கூட எதற்கெடுத்தாலும் ரிப்போர்ட் எழுதக் கூடிய மனப்பான்மை காணப்படுகிறது. முன் பெல்லாம் கிராமாந்திரங்களில் ரிப்போர்ட் எழுதுவது என்றாலே தெரியாமல் இருந்தது. ஆனால், சுயராஜ்யம் வந்த பிறகு எதற்கெடுத்தாலும் சுயராஜ்யம் என்ற எண்ணத்தில், “திருவேதற்குக் கூட சுயராஜ்யம்” என்று சில பேர் நினைத்துக்கொண்டு தான் திருடுகிறார்கள். அம்மாதிரி திருட்டுகள் ஏற்படும்போதும், போலீஸ்காரர்கள் ஜனங்களுக்குத் தகுந்த பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

பொதுவாக, போலீஸ்காரர்கள் லஞ்சம் வாங்குவதாகச் சிலர் சொல்கிறார்கள். எந்த ஆபீசில் லஞ்சம் வாங்குவதில்லை என்று நான் கேட்கிறேன். ஒரு ஆபீசிலும் லஞ்சமே வாங்குவது இல்லை என்று குறிப்பிட்டு நமது மெம்பர்கள் சொல்ல முடியுமா? எல்லா ஆபீசுகளிலும் தான் லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள். இந்தச் சபையில் எந்த மர்மத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், அதில் எல்லாம் லஞ்சம் வாங்குவதாக மெம்பர்கள் சொல்வதை நாம் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். போலீஸ் இலாகாவில் மட்டும்தான் லஞ்சம் வாங்குவதாகச் சொல்பவர்களுக்கு நான் சொல்கிறேன். ஜில்லா போர்டில் இருக்கும் மெம்பர்கள் கூட லஞ்சம் வாங்குவதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே, லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள் என்று பொதுவாகச் சொல்லிவிடலாம். லஞ்சம் வாங்குவதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமானால், லஞ்சம் கொடுப்பதையும் நிறுத்த வழி செய்ய வேண்டும். லஞ்சம் கொடுத்தால் தானே லஞ்சம் வாங்கப் போகிறார்கள்? கொடுக்காவிட்டால் எப்படி வாங்க முடியும்? எந்த இலாகாவாக இருந்தாலும், கூடுமானவரை அவர்கள் தப்பி வழியில் போகாமல் அவர்களைக் கண்காணித்துக்கொள்வது நம் கடமை என்பது தான் நம் கருத்து. அப்படியில்லாமல் “லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள், அதைச் செய்கிறார்கள், இதைச் செய்கிறார்கள்” என்று சபையில் அங்கத்தினர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பேசினால் அதனால் ஒன்றும் பயன் ஏற்படாது என்பது என்னுடைய கருத்து. நமது தலைவர் அவர்கள் ஐந்து நிமிஷத்திற்குமேல் பேசக்கூடாது என்று இட்ட கட்டளைக் கொண்டு என்னுடைய சிறுநூலையை முடித்துக்கொள்கின்றேன்.

SRI N. MARUDACHALAM : கனம் சபா நாயகர் அவர்களே, இந்தப் போலீஸ் மர்மயத்தின் பேரில் சில விஷயங்களை நான் சபைமுன் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். போலீஸ்காரர்கள் சில இடங்களில் நிலச்சுவாந்தார்கள் களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் உதவியாக இருந்து வேலை செய்கிறார்கள் என்பதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதாவது நில வாரச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்த பிறகு, அந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக விவசாயிகளை அப்படிப்படுத்த முயற்சி எடுக்கப்படுகிறது. அப்பொழுது விவசாயிகள் வெளி யுருவிட்டால் போலீஸாரைக் கொண்டு அவர்களை வெளியேற்றுவதற்கு முதலாளிகள் முற்படுகிறார்கள். அம்மாதிரி போலீஸார்கள் விவசாயிகளை வெளியேற்றுவதற்கு முதலாளிகளுக்கு உதவி செய்கிறார்கள். ஆகையால், முன்சீப் கோர்ட்டுகள் நில வாரச் சட்டத்தை அமுல் நடத்துவதற்கு இருக்கும்போது, கோர்ட்டின் வேலையைப் போலீஸ்காரரே செய்ய முன் வருகிறார்கள். போலீஸ்காரர்கள் அந்த வேலையைச் செய்யாமல் அவர்களைத் தடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முன்வரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இரண்டாவது, கோவையிலுள்ள முனிசிபல் தொழிலாளிகள் காலையிலிருந்து மாலை வரை வேலை செய்துவிட்டு, மாலையில் வீடு போய்ச் சேருவார்கள். பெண்டு பிள்ளைகளோடு இரவில் தூங்கும்போது, போலீஸ்காரர்கள் 11 மணிக்குச் சென்று, அவர்களைக் கூப்பிட்டு கலாட்டா செய்கிறார்கள். “இப்படி ஏன் செய்கிறீர்கள் என்று போலீஸ்காரர்களைக் கேட்டால்” அவர்கள் சாராயம் குடித்து இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு

10-49
a.m.

[Sri N. Marudachalam]

[16th July 1957]

போகிறோம்” என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் போலீஸ்காரர்கள் சாராயம் காய்ச்சபவர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக, யார் சாராயம் காய்ச்சுகிறவர்களைக் கண்டிக்கிறார்களோ அவர்களைச் சாராயம் குடித்தவர்கள் என்று பிடித்துப் போய் தண்டிக்கிறார்கள். இது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயம். இந்த மாதிரியான போலீஸ்காரர்களை அரசாங்கம் கடுமையாகத் தண்டிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அதோடு கூட இன்று வால்பாடி தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கவர்ன்மெண்டார் போட்ட உத்தரவுப்படி முதலாளி ட்ரைபார்டி கமிட்டி அமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அதற்காக போலீஸ்காரர்கள் அவர்கள் பேரில் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தார்கள். அதனால் மூன்று நான்கு தொழிலாளர்கள் இறந்திருக்கிறார்கள். அந்த தொழிலாளர்கள் இறந்தது குறித்து பாரபட்ச மற்ற விசாரணை நடத்தப்படவேண்டும், ஒரு விசாரணைக் கோர்ட்டு அமைக்கவேண்டுமென்று தொழிற்சங்கங்களும், தொழிற்சங்க உப தலைவர் பார்வதி கிருஷ்ணனும் நிர்ப்பந்தப்படுத்தியதின் விளைவாக ஒரு விசாரணைக் கோர்ட்டை ஏற்படுத்தினார்கள். ஆனால் அதனுடைய தீர்ப்பு என்ன ஆயிற்று என்பது இன்னமும் அறிவிக்கப்படவில்லை. அது யாருக்குச் சாதகமாக இருக்கும்? அரசாங்கத்திற்குதான் சாதகமாக இருக்கும். அந்த விசாரணைக் கோர்ட்டில் பொது ஜனப் பிரதிநிதிகள் இருந்திருந்தால் இவ்வளவு நேரம் அந்தக் கோர்ட்டினுடைய அறிக்கை வெளிவந்திருக்கும். ஆனால் இன்னமும் அது வெளி வரவில்லை. பொதுவாக போலீஸ்காரர்கள் மேல் தொழிலாளர்கள் கலிலை விட்டுறிந்தார்கள். அதனால் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யப்பட்டு என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியானால் எந்தப் போலீஸ்காரர்களுக்காவது காயம் ஏற்பட்டதா? ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டார்களா? என்றால் அப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சி ஒன்றும் இல்லை. தொழிலாளர்களைச் சாட்டுக் கொன்றதும் இல்லாமல் அவர்கள் மேல் இப்படி நியாயமற்ற குற்றச்சாட்டை சுமத்துவது முறையாகாது என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதோடு கூட கம்யூனிஸ்டு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் 600, 700 பேர்கள் காங்கிரஸில் சேர்ந்துவிட்டார்கள் என்றும், அதனாலேயே ஆத்திரப்பட்ட பெரிய அரசியல் தலைவர்கள் எல்லாம் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள் என்றும் பொய்யான பிரசாரத்தையும் பரப்புவது முறையாகாது. இவைகள் எல்லாம் அபத்தமானது. சுத்தப் பொய்.

SRI A. A. RASHEED : கனம் அங்கத்தினர் “பொய்” என்ற வார்த்தையை சட்டசபையில் உபயோகிப்பது பொருந்தமா?

MR. SPEAKER : கனம் அங்கத்தினர் பொய் என்ற வார்த்தையை உபயோகப்படுத்தக்கூடாது.

SRI N. MARUDACHALAM : அப்படியானால் அதை வாபஸ் பெறுகிறேன். அது தவறான பிரசாரம் ஆகும். இந்த மாதிரியாகப் பிரசாரம் செய்வது கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்வதோடு, அந்த விசாரணைக் கோர்ட்டினுடைய அறிக்கையை, தீர்ப்பை சர்க்கார் உடனடியாக வெளியிட வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

10-54
a.m.

SRI S. R. MUNUSAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நமது போலீஸ் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் மானியக் கோரிக்கையை நான் முழு மனதுடன் ஆதரிக்கிறேன். போலீஸ் இலாகாவிலே எங்களுடைய தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தினர் நிறைய பேர் சேவை செய்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய நிலைமை எவ்வாறு இருக்கிறதென்பதை நாம் யோசிக்கவேண்டும்.

நாட்டுப்புறங்களிலே கால் நடைகளைக் கட்டுவதற்கு ஒரு தாழ்வாரமும், வைக்கோல் போட்டுக் கொள்வதற்கு ஒரு அறையும் உள்ளதாகக் கொட்டகை கட்டுவார்கள். அப்படி இன்றையதினம் தாழ்த்தப்பட்ட போலீஸ்காரர்கள் வசிக்கின்ற இடங்களில் ஒரு அறையும் ஒரு தாழ்வாரமும் தான் கொடுக்கிறார்கள். இவ்வளவு சுகாதாரக் கேடான ஒரு இடத்தில்தான் அவர்கள் வசிக்கிறார்கள். அதுவும் இரண்டு மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்றுவிட்டால்

16th July 1957]

[Sri S. R. Munusami]

அந்தச் சிறிய இடத்தில் எப்படிக் குடுமபம் நடத்தமுடியும் என்பதைச் சர்க்கார் யோசிக்கவேண்டும். வாழ்க்கை வசதிகள் அவர்களுக்கு இல்லவே இல்லை. அவர்களுக்கு நல்ல ஆரோக்கியமான வீடுகள் கட்டித் தரப்பட வேண்டும்.

மேலும் அவர்களுடைய குழந்தைகள் படிக்கவேண்டுமென்றால் ஏதோ ஓரளவு ஏழாவது வரையில் படிக்க முடியும். அதற்குமேல் படிக்க வைக்க அந்தப் போலீஸ்காரர்களுக்கு எவ்வித வசதியும் கிடையாது. அதோடு அடிக்கடி அவர்களை வெளியூர்களுக்கு மாற்றிவிடுகிறபடியால் குழந்தைகளை ஓரிடத்தில் இருந்து படிக்கவைக்க முடியுமா? குடும்பத்தைப் பராமரிக்க முடியுமா? தன் உத்தியோகத்தை எண்ணி அவன் ஓட முடியுமா என்பதை யோசிக்கவேண்டும். குறிப்பாக இன்றையதினம் கீழ்த்தரத்திலுள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள், போலீஸ்காரர்கள் எது செய்தாலும் அது மேலதிகாரிகளுக்கு குற்றமாகவே படுகிறது. இவர்கள் நின்றாலும் குற்றம், உட்கார்ந்தாலும் குற்றம், “நான் கஷ்டப்படுகிறேனே, என்னை மாற்றுகிறீர்கள்” என்று சொன்னாலும் குற்றம் என்றால் அவர்கள் எப்படி அமைதியாக, நிம்மதியாக தங்கள் குடும்பத்தையும் பாதுகாத்துக்கொண்டு வேலை செய்ய முடியும் என்று கேட்கிறேன். இந்த நிலைமையில் அவர்கள் சித்திரவதை செய்யப்படுகிறார்கள். குறிப்பாக வட ஆற்காடு ஜில்லாவிலே நான் இரண்டு மூன்று கேஸ்கள் சம்பந்தமாக மேலதிகாரிகளை நானே சந்தித்துப் பேசினேன். ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட மகன், ஐந்தாறு குழந்தைகளைப் பெற்றவன், ஏதோ சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பேசும்போது குறுக்கே பேசினான் என்பதற்காக அந்த ஊரைவிட்டு மாற்றப்பட்டான். “இப்படிச் செய்வது நியாயமா? அவன் குழந்தைகள் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு பிள்ளை ஹாஸ்டலில் இருக்கிறது. அங்கும் அதற்கு போதுமான வசதி இல்லை. இப்படி மாற்றுவது சரியில்லை” என்று சொன்னபோது “நூல் என்றால் நூல் தான். நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. மாற்றினால் மாற்றியதுதான்” என்று கடுமையாகச் சொல்லி விட்டார்.

இப்படி கீழே உள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள் நின்றாலும் குற்றம், உட்கார்ந்தாலும் குற்றம், பேசினாலும் குற்றம் என எண்ணி அவர்களுக்குத் தொந்தரவு மேல் அதிகாரிகளினாலே விளையுமானால் மிகவும் அநியாயமாகும். இதில் அமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல் போலீஸ்காரர்கள் வெளியே போனால் யாரையாவது எந்தக் குற்றத்தையாவது சாட்டி பிடித்துக் கொண்டுவர வேண்டும் என்ற நிபந்தனையும் ஒன்று உண்டு என்கிறார்கள். யாரையப் பிடித்துக்கொண்டு வராவிட்டால் “போடா, எங்காவது தூங்கி வந்திருப்பே” எனக் கோபித்துக் கொள்கிறார்கள். மேல் அதிகாரிகள் யாரையாவது பிடித்து வரவேண்டும் என்பதற்காக ஏதோ ஒரு திட்டம் போட்டுக்கொண்டு வேலை செய்கிறார்கள். அப்படியானால் யாரைப் பிடிப்பது? பணக்காரர்களைப் பிடிக்க முடியாது. கொஞ்சம் ரொடியாக இருக்கிறவர்களிடத்திலும் இவர்கள் ஜம்பம் சாயுமா. எங்களைப் போன்ற அப்பாவிகளை, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய்விடுகிறார்கள். கேட்டால் சந்தேகக் கேஸ் என்கிறார்கள். அல்லது முக்காடு கேஸ் போட்டேன் என்று சொல்கிறார்கள். இப்படி தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் குற்றவாளியாக்கப்படுகிறார்கள். குற்றப் பரம்பரையினர், கள்ளர்கள் என்ற சாதியினரையே, போலீசார் ஏற்படுத்தி விட்டார்கள். இதைச் சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மதுவிலக்கு கேஸ் என்றால் அடிக்கடி தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைத் தான் பிடித்துப் போய்விடுகிறார்கள். மற்றவர்களிடம் போவது கிடையாது. இதைப்பற்றியும் அமைச்சர் அவர்கள் விசாரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கீழ்த்தர உத்தியோகஸ்தர்களுடைய வாழ்க்கை நிலை உயரவேண்டும் என்றால் அவர்களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்தவேண்டும். அவர்களுக்கு தற்பொழுது கிடைக்கும் குறைந்த சம்பளத்தைக் கொண்டு அவர்களுடைய குழந்தைகளை வளர்க்க முடியவில்லை. இருபத்தைந்து வருஷங்கள் கழித்து ‘ரிடயர்’ ஆனாலும் போலீஸ்காரராகவேதான்

[Sri S. R. Munusami]

[16th July 1957]

வெளியே வர வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுடைய அனுபவத்திற்குத் தகுந்த மாதிரி அவர்களுடைய உத்தியோகத்தை உயர்த்த வேண்டும். போலீஸ் உத்தியோகத்தில் சேரவேண்டுமானால் 8-வது படிப்பு வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். வெள்ளைக்காரர் ஆட்சி காலத்தின் சர்க்கார் கோருவதுபோல் இவர்கள் படித்திருக்கிறார்களா? 8-வது வரை படித்தால்தான் உத்தியோகம் என்று சொல்வது சரியல்ல. இன்றைக்கு நம்முடைய நாடு சுதந்திரமடைந்து விட்டது. ஆகையால் போலீஸ் உத்தியோகத்திற்கு 6-வது வரை படித்தால் போதும் என்று சட்டத்தை திருத்தி அமைக்க வேண்டும். இந்த உத்தியோகத்தில் 11—12 வருஷங்கள் சர்வீஸ் செய்த பிறகும் இவர்கள் 'கன்பர்ம்' ஆகாமல் 'ஆக்டிவ்' ஆகவே வேலை பார்த்து வருகிறார்கள். இவர்களை அடிக்கடி உத்தியோகத்திலிருந்து எடுத்துவிடுகிறார்கள். அதனால் அவர்களுடைய குடும்பம் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறது என்பதை சர்க்கார் யோசித்துப் பார்த்து தகுந்த நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமாய் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

11-02
a.m.

SRI A. V. P. PERIYAVALAGURUVA REDDI : கனம் தலைவர் அவர்களே, போலீஸ் மான்யத்தைக் குறித்து சில வார்த்தைகளை பேச விரும்புகிறேன்.

MR. SPEAKER : இன்னும் இரண்டு, மூன்று பேர் பேச வேண்டியிருப்பதால், ஐந்து நிமிஷங்கள் பேசினால் நன்றாக இருக்கும்.

SRI A. V. P. PERIYAVALAGURUVA REDDI : வெள்ளையர் காலத்தில் போலீஸ்டிபார்ட்மெண்ட் என்றால் சர்க்கில்-இன்ஸ்பெக்டரோடு சரி என்ற நிலைமை கிராம மக்களிடையே இருந்தது. இப்போது ஒரு போலீஸ் டி.எஸ்.ஈ தப்பு செய்தால் மந்திரி வரை வருவதற்கு அவர்களுக்கு பாதை தெரிந்துவிட்டது. போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டில் இருக்கும் அதிகாரிகள் அவர்களுடைய கடமைகளை நன்றாகத்தான் செய்கிறார்கள், பயந்துதான் நடக்கிறார்கள். ஆனால் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர்களுடைய அன்றாட அலுவல்களிலே ஈடுபடுவதினால் அவர்களுடைய கடமைகளை சரிவர செய்ய முடியாமல் போகிறது. ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்வது போல் செய்யாவிட்டால் அந்த சப்-இன்ஸ்பெக்டரை மாற்றுவதற்கு மேலதிகாரிகளிடம் சென்று புகார் செய்கிறார்கள். ஏ.டி.எஸ்.பி., டி.எஸ்.பி. போன்ற மேலதிகாரிகளும் பயந்து அந்த சப்-இன்ஸ்பெக்டரை வேறு இடத்திற்கு மாற்றிவிடுகிறார்கள். எனக்கு சட்டம் அவ்வளவு நன்றாகத் தெரியாது. எனக்குத் தெரிந்த வரையில் ஒரு அதிகாரியை ஓர் இடத்தில் மூன்று வருஷங்களுக்கு வேலை பார்ப்பதற்கு அனுமதிப்பார்கள். ஒரு மாதத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று பேர்களை மாற்றி இருக்கிறார்கள். என்னுடைய கிராமமாகிய கள்ளக்குடியில் ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் இருக்கிறார். ஓர் இடத்தில் 50 அல்லது 100 பேர்கள் சீட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த சப்-இன்ஸ்பெக்டர் அவர்களை மடக்கி பிடித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார். ஊரில் உள்ள சிலர் என்னைப் பார்த்து “ஊரில் பெரிய மனிதராக இருக்கிறீர்களே, எம்.எல்.ஏ. ஆக இருக்கிறீர்களே, சப்-இன்ஸ்பெக்டரிடம் போய் இவர்களை ஜாமீனில் விடுதலை செய்வதற்கு முயற்சிக்கவேண்டும்” என்று என்னிடம் சொன்னார்கள். நானும் சப்-இன்ஸ்பெக்டரிடம் சென்று இந்த விஷயத்தைப்பற்றி சொன்னேன். இவர்களை நல்ல முறையில் திருத்த வேண்டுமானால் இவர்களை விடுதலை செய்வது கூடாது என்றும் இந்த விஷயத்தில் தலைவரவது சரியில்லை என்றும் சொன்னார். நானும் சரி என்று சொல்லி வந்து விட்டேன். ஆகையால் நாம் அவர்கள் அன்றாட அலுவல்களில் தலை யிடாமலிருந்தால் அவர்கள் சரியானபடி வேலைசெய்ய சௌகரியமாய் இருக்கும். போலீஸ் என்பது நெருப்பைப் போன்றது. நெருப்பை வைத்துக்கொண்டு சமையல் செய்து சாப்பிடலாம். ஆனால் அதை தலை மேல் வைத்துக்கொண்டால் நாம் செத்து சாம்பலாகிவிட வேண்டியதுதான் (சிரிப்பு). மக்கள் நேர்மையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். போலீஸ் காரர்களை அடிக்கடி மாற்றக்கூடாது. ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு மாற்ற வேண்டுமானால் அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்பதை பரிசீலித்துதான் மாற்றவேண்டும்.

16th July 1957]

[Sri A. V. P. Periaivalaguruva Reddi]

அடுத்தபடியாக இப்போது இங்கு தமிழ் நாட்டிலே ஏதாவது ஒரு தொழில் தகராறு வந்தால் கண்ணீர் புகை பிரயோகிப்பதற்கு மேல் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. அப்படி இருந்தும் கூட மலபார் ஸ்பெஷல் போலீஸாரை உபயோகித்து, வென்ஷையர் காலத்தில் செய்தது போல், கொடுமைப்படுத்துகிறார்கள். அந்த மாதிரி நிலைமையும் இப்பொழுது இல்லை. அவர்கள் அடித்தால் அடி வாங்குவதற்கு சக்தி உள்ளவர்களும் இப்போது இல்லை. மலபார் போலீஸும் தேவை இல்லை. ரிஸர்வ் போலீஸே போதும். அவர்களிடத்தில் கண்ணீர் புகை இருக்கிறது. ‘மெஷின் கன்’, ‘ரைபில்’ போன்றவைகள் இருக்கின்றன. ஒரு தடவை துப்பாக்கியை காட்டினாலே எல்லோரும் ஓடி விடுவார்கள். அப்பும் அந்த இடத்திலே அதிகாரிகள்தான் இருப்பார்கள். ஆகையால் இவர்களுக்கு செலவு செய்யும் பணத்தை எடுத்து குறைந்த சம்பளம் வாங்கும் போலீஸ் காரர்களுக்கு கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும். எங்கள் கிராமத்தில் குடியிருப்பதற்கு வீடு வேண்டும் என்றால் குறைந்தது 15 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். போலீஸ்காரர்களுக்கு சர்க்கார் வீடு கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். இவர்களுக்கு 12 அணை படி கொடுக்கப்படுகிறது. இந்தப் படி எதற்குப் போதும். இவர்களுக்கு செலவுக்கு தகுந்தபடி படி கொடுக்க வேண்டும். சார்ஜன்ட், சார்ஜன்ட் மேஜர் இவர்கள் வீடுகளில் எலக்ட்ரிக் விளக்குகள் இருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் போலீஸ்காரர்கள் வீட்டிலோ இந்த லைட் இல்லாமல் ரொம்பவும் இருட்டாக இருக்கிறது. யுத்த காலத்தில் இப்படித்தான் இருக்கும். ஆனால் இப்போது யுத்தம் ஒன்றும் இல்லை. வீடுகளுக்கு லைட் போடுவதற்கு முடியாவிட்டாலும், தெருக்களுக்கு காவது, லைன்களுக்காவது லைட் போடும்படியாக கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நாம் எல்லோரும் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு சட்ட சபைக்கு வந்திருக்கிறோம். எல்லா கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் நல்ல முறையில் விவாதத்தை நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதைப் பற்றி தலைவர் அவர்களும் அடிக்கடி கூறி வருகிறார்கள்.

நேற்று பலர் வென்ஷையர்களின் சிலையை அகற்ற வேண்டும் என்று பேசினார்கள். ஆனால் ஆங்கில மொழியில் பேசினார்கள். தமிழில் பேசவில்லை. எனக்கு ஆங்கிலம் பேசத் தெரியாது. ஆனால் ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முடியும். ஆகையால் எல்லோரும் தமிழிலேயே பேசுவார்களானால் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு மிகவும் உபயோகமாயிருக்கும். அதன் மூலம் இங்கு நக்கும் விவாதங்களையும் விவரங்களையும் நன்கு புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆகவே எல்லோரும், தமிழிலேயே பேச வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI P. VEDAMANICKAM: தலைவர் அவர்களே, இன்று நமது அமைச்சர் 11-08
கொண்டு வந்த போலீஸ் இலாகா மான்யக் கோரிக்கையை ஆதரித்து சில a.m.
வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஒரு நாட்டில் அமைதியும் பாதுகாப்பும் இருப்பதற்கு போலீஸ் இலாகா மிகவும் அவசியம். போலீஸ் இலாகா இல்லாவிட்டால் உண்மையாக அமைதி இருக்க முடியாது. சாதாரணமாக நாம் சினிமாவுக்கோ அல்லது கண்காட்சிக்கோ சென்றால் அங்கு ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதற்கு போலீஸ் உதவி தேவையாயிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்த “ஸ்டிடி” யில் ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் போலீஸ் இருக்கவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. நாட்டில் அமைதியைப் பாதுகாக்க போலீஸ் இலாகா தேவையாக இருக்கிறது. சாதாரணமாக “வேலியே பயிரை மேய்வது போல்” என்று ஒரு பழமொழி இருக்கிறது. அதுபோல் கீழ்த்தர உத்தியோகத்திலிருக்கும் சிலர் லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள். இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதற்கு காரணம் அவர்களுடைய வறுமைதான். அவர்களுக்கு மாதச் சம்பளம் 30 ரூபாய்தான். அவர்கள் பெரிய குடும்பஸ்தர்கள். நாகரீகத்தில் இருக்கிறவர்கள், நன்றாக உடை உடுத்து “டிப் டாப்” ஆக இருக்கவேண்டும். மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களைப் போல் அவர்களுக்கும் சம்பளத்தை உயர்த்தவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

[Sri P. Vedamanickam]

[16th July 1957]

அதோடு ஒலி பெருக்கி வைப்பதற்கு வேஸன்ஸ் தேவையாக இருக்கிறது. இதற்காக “கெஜட் ஆபீசரிடம்” கையெழுத்து பெறவேண்டும். அதற்குரிய தொகையை தாலுகா கஜானாவில் கட்டவேண்டும். சிறிய கிராமங்கள் வெகு தூரத்தில் இருப்பதால் இதில் பல கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. குறிப்பிட்ட காலத்தில் வேஸன்ஸ் பெற முடிவதில்லை. ஸப்-இன்ஸ்பெக்டர் போன்ற போலீஸ் அதிகாரிகள் வேஸன்ஸ் வழங்க சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

போலீஸில் சப்-இன்ஸ்பெக்டர்களை நியமிப்பதில் “பிரமோஷன்” செய்வதைவிட நேரிடையாக எடுப்பதே சிறந்தது. ஏனென்றால் கீழ்த்தர உத்தியோகஸ்தர்கள் லஞ்சம் வாங்கும் பழக்கத்தை உடையவர்களாக இருப்பதால் இதை சர்க்காரே நேரிடையாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

1-10
a.m.

* SRI K. ANBAZHAGAN : கனம் அவை தலைவர் அவர்களே, போலீஸ் துறையினருக்கு அளிக்க வேண்டிய மானியத்தில் சிறிது வெட்டவேண்டும் என்ற பிரேரேபணியின் மீது நான் இப்போது பேச விரும்புகிறேன்.

‘போலீஸ் துறையினர் நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கும் பொதுமக்களுடைய நன்மைக்கும் மிக மிக இன்றியமையாதவர்கள்’ என்ற கருத்தை இன்று அல்ல, இன்றைய தினம் ஆட்சி பீடத்தில் ஏறியுள்ளவர்கள் ‘போலீஸ் துறையினர் கொடுமையாக நடந்துகொள்கிறார்கள்’ என்று குற்றம் சாட்டிய காலத்திலிருந்தே நாங்கள் தெரிவித்து வந்திருக்கிறோம். அந்த அளவிற்கு போலீஸ் துறையை மதிக்கின்ற நாங்கள் அந்தத் துறையைக் குறித்துக் குறைகளை எடுத்துச்சொல்ல முன்வருவோமேயானால், அப்போது எங்கள் நோக்கைத் தவறாகக் கருதாமல் நாங்கள் கூறுவதைக் கேட்டு, அந்தத் துறையினுள்ள குற்றங்களை நீக்குவதற்கு அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.

பொதுவாகவே, போலீஸ்காரர்கள் ‘நாம் ஆளும் கட்சியின் சார்பில் இருந்தால் நன்மை அடையலாம்’ என்று எதிர்பார்க்கக்கூடுமே தவிர ‘ஆளும் கட்சியின் எதிர் கட்சியின் சார்பில் நாம் இருந்தால் நன்மை அடையலாம்’ என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்று சொல்வதோ அல்லது அப்படி எதிர்பார்த்து நன்மை அடைகிறார்கள் என்று கருதுவதோ உண்மைக்குப் புறம்பானது என்று கூற விரும்புகிறேன்.

சென்ற தேர்தலின்போது போலீஸார் ஆளும் கட்சிக்கு சாதகமாக நடந்துகொண்டார்கள் என்பதற்கு உதாரணமாக ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தேர்தல் காலத்தில் காஞ்சிபுரத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள பிள்ளைசத்திரத்தில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. ஸ்ரீபெரும்புதூர் தேர்தலில் அமைச்சர் அவர்களை எதிர்த்து நின்ற ஒரு சாதாரணத் தோழர் பிள்ளைசத்திரத்தில் காரில் சென்று கொண்டிருந்தபோது, அவரது கார் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களால் மறிக்கப்பட்டது. அந்த அபேட்சகர் இதைக் குறித்து போலீஸாருக்கு மனுச் செய்துகொண்டார். ஆனால் ஆளும் கட்சியினருக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுப்பதற்குத் துணிவு வராததாலோ என்னமோ, அந்த மனுவின் மீது போலீஸார் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. மனு அனுப்பியதற்குப் பிறகும் அந்த இடத்திற்கு அந்த அபேட்சகர் மறுபடியும் சென்றபோதும் அவரை ஆளும் கட்சியினர் வழி மறித்தனர். அதன் விளைவாக அப்போது ஆளும் கட்சியினரும் எதிர் கட்சியினரும் அங்கே ஒருவரை யொருவர் தாக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டது என்பதை வருத்தத்தோடு இங்கே தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இங்குள்ள கனம் போலீஸ் அமைச்சர் அவர்களே அந்தத் தொகுதியில் தேர்தலுக்கு நின்றார்கள் என்பதையும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

‘முகியமாக போலீஸாரிடம் குற்றம் குறை இருக்கக்கூடாது என்று நாங்கள் சொல்வதற்குக் காரணம், குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடிக்கும் பொறுப்பு அவர்களுடையதாக இருக்கிறது என்பதுதான். குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடிப்பது லஞ்ச லரவணியத்தை ஒழிப்பது, சர்ராயம் காய்ச்சுவதை

16th July 1957]

[Sri K. Anbazhagan]

தடுப்பது, சூதாடுபவர்களைப் பிடிப்பது ஆகிய காரியங்களைச் செய்யும் பொறுப்பு போலீஸாருக்கு இருக்கும்போது, போலீஸார் கொஞ்சம்கூடத் தவறு செய்யக்கூடாது, போலீஸாரில் சிலர் தவறு செய்தாலும், அது எல்லாப் போலீஸாருக்கும் இழுக்காகவும், ஆட்சியாளர்கள் மதிப்பைக் குறைப்பதாகவும் இருக்கும் என்று கூற விரும்புகிறேன். போலீஸார் தவறு செய்தால் மற்றவர்களிடத்திலும் தவறுகள் பெருகுவதற்கு அது காரணமாக ஆகிறது. சில நாட்களுக்கு முன்பு கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது, “குற்றவாளிகளில் 100க்கு 99 பேர் விடுவிக்கப்பட்டாலும் விடுவிக்கப்படலாமே தவிர, குற்றம் செய்யாத யாரும் தண்டிக்கப்படக் கூடாது. அதுதான் நீதி” என்று கூறினார்கள். அந்த நியதி பொது மக்கள் விஷயத்திலே இருக்கலாமே தவிர, அதிகாரத்தில் உள்ளவர்கள் விஷயத்தில் அந்த நியதி கூடாது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள், தமது சட்டையில் ஒரு சிறு அழுக்குப் படிந்தாலும் அதைக் களைந்துவிடுவது போல, ஆட்சி பீடத்திற்குத் துணையாக இருக்கும் போலீஸ் அதிகாரிகள் சிறு தவறு செய்தாலும் அவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட வேண்டும். அப்படிச் செய்வதுதான் நல்ல அமைச்சர்; நல்ல ஆட்சி. அந்த மாதிரி இந்த ஆட்சி நடந்துகொண்டிருக்கிறதா என்று கேட்டால், ‘இல்லை, இல்லை, இல்லை’ என்ற பதிலேத்தான் வலியுறுத்திச் சொல்வேன். ‘அதிகாரிகள் தவறு செய்திருக்கிறார்கள் என்று நினைக்க முடியுமா?’ என்று கேட்டால், ‘அப்படி நினைக்கத் தேவை இல்லை’ என்று கூட நான் சொல்வேன். அதிகாரிகள் தவறு செய்திருக்கிறார்கள் என்று தொடர்ந்து பல குற்றச்சாட்டுகள் வரும்போது—அலை மோதுகின்ற மாதிரி ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் குற்றச்சாட்டுகள் வரும்போது—அவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கவே, ‘அரசு நங்கம் தவறு செய்யவில்லை’ என்பதை இந்த அரசாங்கம் மக்களுக்கு நினைப்பதுக் காட்ட வேண்டும். அதிகாரிகளில் குற்றம் சாட்டாட்டிக்கு ஆளானவர்கள் அத்தனைபேரும் நீக்கப்படவேண்டும். 100-க்கு ஒருவர் நல்லவரே. அதிகாரிகள் தண்டிக்கப்பட நேர்ந்தாலும் ஒரு குற்றவாளிகூட விட்டுவைக்கப் படக்கூடாது. அப்பொழுதுதான் நிர்வாகத்தை நன்றாக நடத்தலாம். குற்றாற்ற அதிகாரிகளை மட்டும் வைத்துக்கொண்டாலும், அவர்கள் எல்லோரும் நேர்மையானவர்களாக இருந்தால் நிர்வாகத்தை நன்றாக நடத்தலாம்.

எதிர்கட்சியைச் சார்ந்த ஒரு கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டது போல, சென்னை நகரில் பருத்தி சூதாட்டத் தடுப்பும், மதுவிலக்குச் சட்டமும் மிகச் செம்மையாக அமல் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன என்று கனம்மந்திரி அவர்கள் கனம் அமைச்சரவர்களே பாராட்டும் இந்நேரத்தில் அவைகளைக் கடுமையாக அமல் நடத்தும் அதிகாரிகள் சென்னையை விட்டு மாற்றப்படுகிறார்கள் என்ற செய்தியை நான் அறிகிறேன். இம்மாதிரி, பொறுப்புள்ளர்ச்சியுடன் உண்மையாகப் பணியாற்றிவரும் அதிகாரிகளை மேலதிகாரிகள் உடனே வேறு இடங்களுக்கு மாற்றிவிடுகிறார்கள். ஆட்சி பீடத்திற்குத் துணையாக இருக்க வேண்டிய ஆட்சிபீடத்திற்கு அடுத்த ஸ்தானத்தில் இருக்கும் அதிகாரிகள் இப்படிப் பட்ட தவறுகளைச் செய்தால், இவைகளின் விளைவாக எவ்வளவு பெரிய தீமைகள் ஏற்படும் என்று நாம் சிந்திக்கவேண்டும்.

அது மட்டுமல்ல. போலீஸ் இலாகாவில் திறமையும் தகுதியும் உடையவர்களுக்கு உத்தியோக உயர்வு கிடைப்பதில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. மேலதிகாரிகளுக்கு தனிவகையில் உதவிகள் செய்து அவர்களைத் திருப்தி செய்யும் அதிகாரிகளுக்குத்தான், அவர்கள் திறமையும் தகுதியும் இல்லாதவர்களாக இருந்தாலும், உத்தியோக உயர்வு கொடுக்கப்படுகிறது என்று தெரிகிறது. உண்மையில் திறமையும் தகுதியும் உள்ளவர்களுக்கும் நேர்மையானவர்களுக்கும் உத்தியோக உயர்வு எளிதில் கொடுக்கப்படுவதில்லை என்று தெரிகிறது. இதை நான் குற்றமாகவே சொல்கிறேன்; அஞ்சியோ அடங்கியோ சொல்லவில்லை. ஆகவே, ஒரு குழுவை நியமித்து, போலீஸ் இலாகா அதிகாரிகளின் ‘ரெகார்ட் ஆப் லெர்வீஸ்’ -ஐ பரிசீலனை செய்து, திறமையும் தகுதியும் உள்ளவர்களுக்கும் உத்தியோக உயர்வு கொடுக்க வேண்டும். அப்படி ஒரு குழுவை நியமிக்கும்போது போலீஸ் இலாகா அதிகாரிகளைத் தவிர தனிப்பட்ட அதிகாரிகளையும் அதில் அங்கத்தினர்களாக நியமிக்கவேண்டும். அந்தக் குழுவின் மூலம் எல்லா

[Sri K. Anbazhagan]

[16th July 1957]

அதிகாரிகளுடைய உத்தியோக வரலாற்றையும் கவனித்து, தகுதியும் திறமையும் இருந்து புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களுக்கு முதலில் உத்தியோக உயர்வு கொடுக்கவேண்டும்.

மேலும், போலீஸ் இலாகாவில் மிக உயர்ந்த அதிகாரியாக உள்ளவரே கீழ் அதிகாரிகளுக்கு உத்தியோக உயர்வு கொடுக்கப்படவேண்டுமானால் அவர்களிடமிருந்து தம்க்கு லாபம் எதிர்பார்க்கிறார் என்றும் அறிகிறேன். போலீஸ் துறையில் இத்தகைய நிலைமை இருப்பது மிக மிக வருந்தத்தக்க விஷயம். இந்தக் குற்றச்சாட்டு நாட்டில் நடமாடி வருகிறது. இந்த நிலைமை இருந்தால் நாடுகாவல் ஒழுங்காக நடக்காது. போலீஸ் துறையில் உள்ள மிக உயர்ந்த அதிகாரிகளே தவறு செய்தால், பொதுமக்களுக்கு “நாமும் தவறு செய்யலாமே” என்ற மனப்பான்மை ஏற்படுகிறது. சாதாரணமாக, மதுவிலக்குச் சட்டத்தை மீறும் குற்றங்களையும், பருத்தி சூதாட்டக் குற்றத்தையும் செய்பவர்கள் “போலீஸாரை” “சரிக்கட்டி விடலாம்” என்ற நம்பிக்கையுடன் அந்தக் குற்றங்களைச் செய்கிறார்கள். அவர்கள் ‘சரிக்கட்’ முடியாத முறையில் இன்று போலீஸ் நிர்வாகம் நடக்கவில்லை. போலீஸ் அதிகாரிகளில் பலர் நேர்மையானவர்களாக இருந்தாலும், சிலர் நேர்மையற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்த இலாகாவிலுள்ள சில நேர்மையற்றவர்களும், கடமை உணர்ச்சியற்றவர்களும் தங்கள் இலாகாவின் மதிப்பைத் தாழ்த்துகிறார்கள்.

மேலும், சினிமாப் படம் பிடிக்கும் முதலாளிகள் நடத்தும் விருந்துகளுக்கு சினிமா என்றாலே படமெடுத்தாலும் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த உயர்தரப் பேரவையிலே அதிகாரிகள் செல்கிறார்கள். விருந்துக்குச் செல்லும் அதிகாரிகள் அங்கே எப்படிப்பட்ட விருந்தைப் பெறுகிறார்கள் என்பது இங்கே சொல்வதற்கில்லை. சினிமாப் பட முதலாளிகள் நடத்தும் விருந்துகள் எப்படி இருக்கும் என்று எங்களுக்குத் தெரியும், போலீஸ் அதிகாரிகளின் கடமைகளைப் பற்றியும் எங்களுக்குத் தெரியும். எனவே அப்படிப்பட்ட விருந்துக்கு போலீஸ் அதிகாரிகள் செல்கிறார்கள் என்றால் வேறென்ன குற்றச்சாட்டு வேண்டும்?

ஒரு போலீஸ் அதிகாரி ரெயிலில் பிரயாணம் செய்யச் சென்றபோது, தான் வண்டியில் ஏறிய பிறகு மற்றவர்கள் தன் பெட்டிக்குள் நுழைய முடியாதபடி பெட்டியின் கதவை ஸ்டேஷனில் மூடிக்கொண்ட குற்றத்திற்காக ரெயில்வே இலாகா ஜெனரல் மாஜெஸ்ட்ரேட் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயம். இந்த மானில் முன்னால் கவர்னர் திரு. மீ பிரகாஷ் அவர்கள், போலீஸ் அதிகாரி ஒருவரைப்பற்றிய குற்றச்சாட்டுகளை இந்த அரசாங்கத்திற்குத் தந்திருக்கிறார்கள். அதுபற்றி அரசாங்கம் ஏதாவது விசாரணை செய்து நடவடிக்கை எடுத்ததா என்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அதை அறிந்துகொள்வதற்குப் பொது மக்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மேலும், போலீஸ் இலாகாவினரைக் குறித்து சில குற்றச்சாட்டுகள் மத்திய சர்க்கார் உள் நாட்டிலாகாவிலிருந்தும் வந்துள்ளது என்று அறிகிறேன். உண்மையல்லாத எதையும் நான் இங்கே சொல்ல விரும்பவில்லை. நான் கூறுவது ஒரு வேளை உண்மையாக இல்லாமல் இருக்கலாம். அதற்கும் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பதில்சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட போலீஸ் அதிகாரி மீது சாட்டப்பட்டுள்ள குற்றங்கள் குறித்து அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

சில போலீஸ் அதிகாரிகள் ஏராளமாகக் கடன் வாங்குகிறார்கள்; ஆனால் அதை அரசாங்கத்திற்கு அறிவிப்பதில்லை. ஒரு அதிகாரி 10ஆயிரம் 11ஆயிரம் ரூபாய் கடன்வாங்கிய பிறகு, திருப்பிக் கட்டாத நிலையில் கோர்ட்டில் வழக்கு நடந்து தீர்ப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது அரசாங்கத்திற்கு அறிவிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இப்படி ஏராளமான அளவில் கடன் வாங்கும் அதிகாரிகள் நிர்வாகத்தில் இருந்தால், நிர்வாகம் நன்றாக நடக்குமா என்று நான் ஐயமுறுகிறேன். பெரிய தொகைகளைக் கடனாக வாங்கும் போலீஸ் அதிகாரி ஒருவர் கடந்த நான்கு ஆண்டுகளில் சுமார் நான்கு வீடுகளைக் கட்டி

16th July 1957]

[Sri K. Anbazhagan]

விருக்கிரூர். நான்கு வீடுகளின் மதிப்பும் ரூ. 4 லட்சம் அல்லது ஐந்து லட்சம் இருக்கும். அவருடைய (மாத) வருமானமோ ரூ. 2,000—3,000 இந்நிலையில் பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் பெறுமானமுள்ள வீடுகளைக் கட்டுவதற்கு இவர் எப்படிப் பணம் சம்பாதித்தார்? எல்லாமே அவருடைய மாமனார் வீட்டு சொத்துதானா, அல்லது அவரே சம்பாதித்ததா என்பது கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியுமா? அந்த வீடுகளைத் திறந்து வைத்துத் திறப்பு விழாவை நடத்திவைப்பதற்கு வேண்டுமானால் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் போயிருக்கக்கூடும், அழைப்பு வந்தால். இப்படிப்பட்ட போலீஸ் அதிகாரிகள் பிளாக் மார்க்கெட் வியாபாரிகளைத் தண்டிப்பதற்காகப் பிடிப்பார்களா? தவறுகள் செய்யும் பணக்காரர்களைப் பிடிப்பார்களா?

போலீஸ் இலாகாவிலுள்ள குற்றம் குறைகளை நீக்கி, அங்கே எல்லா அதிகாரிகளும் நேர்மையாக இருக்கும்படி கனம் அமைச்சர் அவர்கள் செய்ய வேண்டும். போலீஸ் இலாகா அமைச்சர் அவர்கள் அதிக அனுபவம்பெற்றவர்கள். அவர்கள் முன்பு பொது மராமத்து இலாகா அமைச்சராக இருந்தவர்கள்; பொது மராமத்து இலாகாவிலுள்ள குற்றம் குறைகளை ஆராய்ந்து அவைகளை நீக்கும் திறமையையும் அனுபவத்தையும் பெற்றிருக்கக்கூடியவர்கள். அதன் காரணமாகத்தான் போலீஸ் இலாகா அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ என்று நினைக்கிறேன். போலீஸ் இலாகாவிற்கு முன்பு இருந்த அமைச்சர் அவர்கள் அல்லவா அனுபவம் இல்லாதவர்கள். போலீஸ் இலாகாவின் இப்போதைய அமைச்சர் அவர்கள் தமது மிகுந்த அனுபவத்தினால் அந்த இலாகாவை நன்றாக சீர்திருத்துவார்கள் என்று நம்புகிறேன். முக்கியமாகப் போலீஸ் இலாகாவிலுள்ள குற்றங்களும் குறைகளும் நீக்கப்பட்டாலொழிய, எதிர் கட்சியினருக்கும் பொதுமக்களுக்கும் இந்த ஆட்சியிடம் நம்பிக்கை ஏற்படாது.

கீழ்த்தரப் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்களை சிறு தவறுகள் செய்தாலும் அவர்களுக்குக் கடும் தண்டனைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஏதோ இரக்கத்தினால் ஒரு போலீஸ்காரருக்கு யாராவது எட்டனாவோ ஒரு ரூபாயோ கொடுத்தாக அறிந்தாலும், அந்த ஊழியருக்கு மேலதிகாரிகள் கடும் தண்டனை கொடுக்கிறார்கள். முதலில், சிறு உத்தியோகஸ்தர்களைக் கடுமையாக தண்டிக்கும் உயர்ந்த போலீஸ் அதிகாரிகள் நேர்மையாகவும், நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களாகவும், தங்கள் உத்தியோகத்திற்குத் தகுதியுள்ளவர்களாகவும் இருக்கிறார்களா? அவர்கள் அப்படி இருக்கவில்லை. அப்படிப் பட்ட பெரிய அதிகாரிகள் தவறுகள் செய்யாதபடி அவர்களை இந்த அரசாங்கம் அடக்கியாள் முடிகிறதா? சாதாரண ஏழைப் போலீஸாரிடம் மிகவும் கடுமையாக நடந்துகொண்டு அவர்களுக்கு நிறையத் தொல்லைகள் தரும் உயர்ந்த அதிகாரிகளை இந்த அரசாங்கம் அடக்கியாள் முடிகிறதா? யார் யாரை எந்த எந்த இடத்தில் வைக்க வேண்டுமோ அந்த அந்த இடத்தில் அவர்களை இந்த அரசாங்கம் வைத்திருக்கிறதா? எனவே தக்காணக் கொண்டு போலீஸ் நிர்வாகத்தை நடத்த அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும்.

அடுத்து எஸ்.ஏ.பி. போலீஸார், அந்தத் துறையிலே சேர்க்கப்பட்டவர்கள், வறுமையிலே வாடுகிறார்கள். இருப்பதற்கு வீடு இல்லை. மனைவி, மக்களை சந்திக்க வாய்ப்பில்லை. மனைவி மக்களைப் பார்ப்பதற்கு ஊருக்குச் சென்று வருவதற்கு முற்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை ரயில்வே வாரண்டு கிடைக்கிறது. சம்பளம் ரூ. 32 அளிக்கப்படுகிறது, ரூ. 31 படி, ரூ. 63 வாங்குகிறார்கள். வெளியே சென்றால் மாதத்திற்கு ரூ. 18 அளிக்கப்படுகிறது. வெளியே சென்றால் தங்குவதற்காக ஊதியம் தரப்படுகிறது நான் ஒன்றுக்கு ரூ. 2-8-0. ரூ. 18 கூட கிடைப்பதில்லை. ஏறத்தாழ ரூ. 15½ பழைய படி பிடித்துக்கொண்டு மிச்சம் ரூ. 2-8-0 ஒரு மாதத்திற்கு எஸ்.ஏ.பி. போலீஸாருக்கு படி தருகிறார்கள் என்றால், எவ்வளவு வருந்தாதுதக்கது என்பதைப் பாருங்கள். அவர்கள் மனிதர்கள் அல்லவா? நம்மைப்போல் பிள்ளை குட்டியோடு வாழ்வதற்குப் பிறந்தவர்கள் அல்லவா? தமிழ் நாட்டில் வாழவேண்டியவர்கள் அல்லவா? அவர்கள்? அவர்களை நிர்க்கதியாக அரசாங்கம் விட்டுவிட்டு துன்புறுத்தும் நிலைமையிலே வாழச் செய்திருக்கிறது.

[Sri K. Anbazhagan]

[16th July 1957]

ஏறத்தாழ 70 பேர், வாழ்கின்ற இடம் 24'x30' அளவில் சுற்றுச் சுவர் உள்ள ஒரு இடம். அந்த இடத்தில் 70 பேர்கள் சிறைச் சாலையில் கிடப்பது போல் தங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தான் இந்த நாட்டை பாதுகாக்க வேண்டும். அமைச்சர்களை பாதுகாக்கவேண்டும், ஆளும் ஆட்சியை பாதுகாக்க வேண்டும். எவ்வளவு விசித்திரமான நிலைமை! அவர்களுடைய குறைகளைக் கூற பட்டியல் தரமுடியும். காலம் இடம் தரவில்லை. அந்தக் குறைகளை அமைச்சர் அவர்கள் கேட்பார்களானால், பட்டியலை நீட்ட தயாராக இருக்கிறேன். விசாரணைக் குழு அமைத்தால் குறைகளைத் தெரிவிக்க முன் வருவேன். அவர்கள் குறைகளைக் களைவது முதல் கடமை. இறுதியாக முதலில் கூறிய குறைகளுக்குக் காரணமாயிருந்த அதிகாரிகளை விசாரணை செய்து நீதியைக் கலப்பது இரண்டாவது கடமை. இதைக் களையாமல் இருப்பது அரசாங்கம் மூன்றாந்தாமரனது என்ற நிலைமையைக்காட்டும் இதைச் செய்யாவிட்டால் அரசாங்க நிர்வாகம் உயர் நிலை எய்த முடியாது என்று கூறி, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

11-22
a.m.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மான்ய விவரத்தில் பல அங்கத்தினர்கள் கலந்துகொண்டார்கள். போலீஸார் செய்தவருகின்ற கடுமையான பொறுப்பு உள்ள வேலைகளிலுள்ள பல கஷ்டங்களைப்பற்றி எடுத்து உரைத்தார்கள். போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்களிடம் சிலர் அனுதாபம் காட்டி அவர்களுடைய குறைகளை அகற்ற வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி டேசினார்கள். போலீஸாரிடம் ஏற்படுகின்ற தவறுகளையும், போலீஸாரிடம் தங்களுக்கு ஏற்படுகின்ற கஷ்டங்களையும் சிலர் குறிப்பிட்டார்கள். இன்னும் சிலர் உருப்படியான யோசனைகளையும், குறைகளை அகற்றும் வழிகளையும் குறிப்பிட்டார்கள். இந்த விவரத்தில் கலந்து கொண்டவர்களில் சிலர் இந்த அரசாங்கம் மேலும் யோசிக்கவேண்டிய பல விஷயங்களைப்பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். நான் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியை முதலிலே தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

போலீஸாரின் வேலை, கனம் அங்கத்தினர்கள் சிலர் குறிப்பிட்டதுபோல், கஷ்டமான வேலை. ஆனால் இவ்வளவு அங்கத்தினர்கள் விவாதத்தில் கலந்துகொண்டதிலிருந்து, போலீஸாருடைய தேவை எவ்வளவு அவசியம், அவர்களுடைய சேவை எவ்வளவு அத்தியாவசியமாக வேண்டியிருக்கிறது மக்களுக்கு என்பது நன்கு புலப்படும். மக்களுடைய நலவாழ்க்கை தான் நம்முடைய லட்சியம் என்றால், அந்த நலவாழ்க்கைக்கு பந்தோபஸ்து வேண்டும், பாதுகாப்பவேண்டும். தொல்லை இல்லாமல் மக்கள் வாழ்வதற்குரிய வகை செய்யவேண்டும். அதை அளிப்பவர்கள்தான் போலீஸார். அதை இங்கு சபையிலுள்ள கனம் அங்கத்தினர்கள் நன்றிக் கணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவ்வாறு மக்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கும்போது ஒரு சிலருக்கு அசௌகரியங்கள் ஏற்படுகின்றன, தொல்லைகள் ஏற்படுகின்றன, கஷ்டங்கள்கூட ஏற்படுகின்றன. நாமே சில தவறுகளை செய்தோமானால், அவைகளை தவிர்க்க போலீஸ் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளுவது நமக்கு ஆத்திரத்தை உணர்பெண்ணுகிறது. சில சமயங்களில் நிரபராதிகளின்மீது கூட நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படலாம். அப்போது அந்த நிரபராதிகள் அல்லது அவர்களை கவனிப்பவர்கள் போலீஸ் மீது குறை சொல்லுவது நியாயம். கூடியவரையில் நிரபராதிகள் யாரும் பாதிக்கப்படாமல் பாதுகாக்கப்படவேண்டுமென்பதுதான் அரசாங்கத்தின் கவலை. அது தான் போலீஸாருடைய கவலையாகக்கூட இருக்கவேண்டும்.

போலீஸாரிடத்தில் பயமே கூடாது என்ற வகையிலே ஒரு கனம் அங்கத்தினர் பேசினார்கள். அதற்காக போலீஸார் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் உடையைக்கூட மாற்றிவிடவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். Uniform சில குறைகளிலே தொண்டு புரிகிறவர்களுக்கு அவசியம் வேண்டும். சாரணத் தொண்டர்கள் கூட Uniform அணிந்துகொள்ளுகிறார்கள். வயது வந்தவர்கள் Uniform அணிந்துகொண்டால் அவர்கள் சற்று வாலிபர்களாக காணப்படுகிறார்கள். அவ்வாறு Uniform அணிந்து கொண்டவர்கள் சொல்லுவதை எல்லோரும் கேட்பார்கள், ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். ஆகையால் போலீஸாருக்கு அவசியம் Uniform வேண்டும்.

16th July 1957] [Sri M. Bhaktavatsalam]

ஐதோ உடைகள் இன்னும் கொஞ்சம் அழகாக இருக்கலாம். இன்னும் சிறந்த வகையிலே உடை அளிக்கலாம் என்று சொன்னால், அந்த யோசனையை கவனிக்கலாம். இப்பொழுது போலீஸ்காரர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் உடை கைத்தறி துணிதான். வேறு எங்கிருந்தோ சீமை துணியை கொடுக்கவில்லை, அல்லது மில் துணியை கொடுக்கவில்லை. ஆனால் போலீஸாரிடம் அடியோடு பயம் கூடாது என்று சொல்லுவது சரியல்ல என்றுதான் இந்த சமயத்தில் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். பயமும் ஓரளவுக்கு வேண்டும். பயம் இல்லை என்றால் எவ்வாறு போலீஸார் மக்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கமுடியும்? குற்றம் செய்பவர்களை, தவறு செய்பவர்களை, துன்புறுத்துபவர்களை தவிர்க்கவேண்டுமென்றால், ஓரளவுக்கு பயம் வேண்டும். யாருக்கு பயம் வேண்டும்? குற்றம் செய்பவர்கள், குற்றம் செய்ய தூண்டுகிறவர்கள், குற்றம் செய்பவர்களை ஆதரிப்பவர்கள் இவர்களுக்கு பயம் அவசியம் இருக்கவேண்டும்.

பொதுவாக மக்களுக்கு போலீஸாரிடம் பயம் வேண்டியதில்லை. பயம் வேண்டியதில்லை என்பதை எடுத்துக்காட்டும் வகையிலே பழைய முறையிலே அல்லாது சில சந்தர்ப்பங்களில் உதாரணமாக சமீபத்தில் புயலால் பாதிக்கப்பட்டபொழுது, மலபார் ஸ்பெஷல் போலீஸ் உட்பட போலீஸ்காரர்கள் பாதிக்கப்பட்ட இடங்களுக்கு சென்று மண்ணை வெட்டி தீயிலிலே சுமந்து ரோடுகள் போட்டு வெகு சீக்கரத்தில் நிவாரணம் அளித்தார்கள். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் தேசிய வளர்ச்சி திட்டம் நடைபெறுகின்ற பிராந்தியங்களிலே ஒவ்வொரு கிராமத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் அங்கே போலீஸ்காரர்கள் மண் வெட்டிக் கொடுத்து ரோடுகள் போடுவதற்கும் வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பதற்கும் வசதி செய்துகொடுக்கிறார்கள். அம்மாதிரி கூலி வேலைபோல் ஈன வேலையாக கருதப்படுக்ட்டிய வேலைகளைப் போலீஸார் தங்கள் வேலை வேறு என்று வைத்துக்கொள்ளாமல், செய்கிறார்கள். போலீஸாரும் மாதிரி பொதுமக்களுக்கு பயன்படவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தும் வகையிலே அவர்கள் இந்த தொண்டில் ஈடுபடுகிறார்கள். ஆனால் போலீஸாரிடம் ஓரளவுக்கு பயம் வேண்டுமென்று சொன்னேன். அந்த பயம் இல்லை என்றால் போலீஸார் தங்களுடைய கடமையை சரியாக செய்யமுடியாது, மக்களுக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பு அளிக்க முடியாது என்று சொன்னேன். ஒரு குழந்தைக்கு தன் தாயிடத்தில் எத்தகைய பயம் இருக்கவேண்டுமோ அத்தகைய பயம் போலீஸாரிடம் மக்களுக்கு இருக்கவேண்டும். அந்த பயம் இல்லையென்றால், தாய் குழந்தையை வளர்க்கும் அருமை தெரியாமல் வளர்த்தால் அந்தக் குழந்தை நிச்சயமாக செல்லக் குழந்தையாக கெட்டுத்தான் போகிறது. குழந்தைகளுக்கு தாயிடத்தில் ஓரளவுக்கு பயம் இருக்கவேண்டும். அதே போல் போலீஸாரிடத்தில் மக்களுக்கு ஓரளவு பயம் இருக்கவேண்டும். யாருக்கு பயம் வேண்டும்? குற்றம் செய்பவர்களுக்கும், குற்றம் செய்ய தூண்டுகிறவர்களுக்கும், குற்றம் செய்வதை ஆதரிப்பவர்களுக்கும் அந்த பயம் இருக்கத்தான்வேண்டும்.

கனம் போளூர் அங்கத்தினர் அவர்கள் கொஞ்சம் அளவுக்கு மீறியே, ஆனால் பொதுவாக குற்றம் சாட்டினார்கள், பொதுவாக குற்றம் சாட்டியதால், எவ்வளவு சொன்னாலும் அதை மறுத்து பேசமுடியாது. அவர்கள் அளவுக்கு மீறியே குற்றம் சாட்டினார்கள் தங்கள் ஊரில் உள்ள போலீஸாரைப்பற்றி. ஆனால் நல்ல வேளையாக அவர்கள் என்னுடைய சகாவான கனம் ரெவினியூ மந்திரி அவர்களை சாட்சியம் வைத்தார்கள். கனம் ரெவினியூ மந்திரி அவர்களும் உடனே எழுந்து “அம்மாதிரி இவர்கள் முன் வந்து அந்தப் பெண்மணிகள் சொல்லவில்லை” என்று சொன்னார்கள்.

SRI S. M. ANNAMALAI: Point of order, Sir. கனம் ரெவினியூ அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லும்பொழுது “சொல்லவில்லை” என்று சொல்லவில்லை. ஆனால், கற்பழிக்கப்படுவது வேறு என்று ரெவினியூ மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். “சொல்லவில்லை” என்று அவர்கள் சொல்லவில்லை.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: எனக்கு காதிகள் இருக்கின்றன. நான் பக்கத்தில் இருந்தேன். “கற்பழிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லவில்லை, துன்புறுத்தப்பட்டதாகத்தான் சொன்னார்கள்” என்று கனம் ரெவினியூ மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். ஒரு சில

[Sri M. Bhaktavatsalam] [16th July 1957]

பெண்மணிகள் கற்பழிக்கப் படுவதற்கும், துன்புறுத்தப்படுவதற்கும் ரொம்ப வித்தியாசம் உண்டு என்பதை பொறுப்பு உள்ள கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் உணர்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அப்படி குற்றம் சாட்டுவது சலபம். கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் போலீஸ்காரர்கள் பொய்கேஸ்கள் போடுகின்றார்கள் என்று சொன்னார்கள். அவர்களுக்கு குற்றம் கண்டுபிடிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இவற்காக கேஸ் போடும் பொழுது சில நிரபராதிகளையும் தவறுதலாக சேர்க்கப்படுகிறது. நான் இதைப்பற்றி பல பராதிகளும் கேட்டு இருக்கிறேன். ஆனால் என்ன கேஸ் போட்டாலும் இதை எல்லாம் பார்த்துக்கொள்ளுவதற்கு கோர்ட்டு இருக்கிறது. இன்னும் இதில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் என்ன வென்றால் சில சந்தர்ப்பங்களில் கேஸ் போட்டுவிட்டார்கள் என்று சிலர் போலீஸ்காரர்களை மிரட்டுவதற்காக போலீஸ்காரர் மீது அபாண்டமாக கேஸ் போட்டுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றியுள்ள புகாரையும் நேரில் நான் கேட்டிருக்கிறேன். அடுத்ததாக போளூரில் நடந்த சம்பவத்தைப்பற்றி அங்குள்ள கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். நான் இதைப்பற்றி அதிகமாக என்னிடம் விவரம் இல்லை. நான் இதைப்பற்றி கூடுதல் தெரிந்துகொண்டிருந்தால் இதைவிட கூடுதல் உண்மை நிலைமையை என்சூ குடுத்துச்சொல்லமுடியும். அங்கு நடந்த சம்பவத்தைப்பற்றி எனக்கு தெரிந்த அளவில், என்னை நடந்தது என்றால் அங்கு பஞ்சாயத் போர்ட் தேர்தல் ஒன்று நடந்தது. அந்த தேர்தலில் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் வெற்றிபெற்றவில்லை. பின்னால் அங்கு பல சம்பவங்களும் நடந்தன. அங்குள்ள பஞ்சாயத் போர்ட் ஆபீஸ் சேவைத்துகொள்து தப்பட்டது என்பதை கனம் அங்கத்தினர் அவர்களும் மறுக்க முடியாது. இதனால் அங்கு போலீஸ் காவல் போட வேண்டியது அவசியமென கருதி அங்கு 6 மாதங்களுக்கு ரிசர்வ் போலீஸ் காவல் இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்து காவல் போடப்பட்டது. உண்மையில் அவர்களுடைய வேலைகளை நாம் சரியானபடி உணர்ந்துகொள்வோமானால், நாம் அவர்களை குறைசுறைமார்ட்டோம். அதாவது அவர்களுடைய வேலைகளில் நமக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்திற்காக அவர்கள் மீது குறை சொல்லுவது நியாயமான காரியம் அல்ல. போலீஸ்காரர்களும் அவர்கள் தங்கள் கடமையை சரியாகவும் பொறுப்பாகவும் செய்யவேண்டும். ஆனால் அளவுக்கு மீறி அவர்கள் நடந்தார்களானால், அதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவந்தால் அரசாங்கம் அவர்கள்மேலில் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கனம் அங்கத்தினர் மருதாசலம் அவர்கள் கோயம்புத்தூரில் அதாவது வால்பாறையில் நடந்த சம்பவத்தைப்பற்றி கூறினார்கள். இந்த சம்பவத்தைப்பற்றி அரசாங்கம் விசாரணை நடத்தி வருகிறது. மேலும் கோர்ட்டில் இந்த விஷயம் இருந்து வருவதனால் இதைப்பற்றியுள்ள கூடுதல் விவரங்களை சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் ஏதோ நம்மீது கேஸை எடுத்தார்கள், நம்மை அவர்களுடைய விஸ்டில் சேர்த்துக் கொண்டார்கள் என்ற காரணங்களுக்காக எல்லாம் தங்களிடம் ஆதாரம் இல்லாமலோ, ஆதாரத் தோடோ வேண்டுமென்றே போலீஸ்காரர்கள் மீது குற்றம் சொல்லுவது அவ்வளவு நல்லதல்ல என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இப்போது எனக்கு ஒரு சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. அதாவது சுமார் 25 வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு ஜனவரி 26-ம் தேதியன்று ஊர்வலம் நடந்தது. அன்றைக்கு அந்த ஊர்வலத்தில் போலீஸாரால் பலர் அடிக்கப்பட்டனர். அன்று அவர்கள் வெறியுணர்ச்சியோடு அடித்தார்கள். அதில் எனக்கும் நாவிலுந்து அடிப்பட்டது. அன்று அவர்களுடைய முறை அவ்விதம் ருந்தது. அவர்கள் வெறியுணர்ச்சியோடு செய்தது தவறு தான். அந்நேரிலாம் இதற்கு விசாரணை ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஆனால் அன்று நடந்ததை வைத்தவிட்டு இன்று பழி வாங்க முற்படுவது தவறு. அது அப்போதிருந்த முறை என்று விட்டுவிடவேண்டும். 25 ஆண்டுகளுக்கு பின் இப்போதுதான் நான் அதை நினைத்திருக்கிறேன். அடுத்ததாக, வெட்டுபிரேணையை பிரேரேபித்த கனம் அங்கத்தினர் ராமசாமி அவர்கள் போலீஸ் பந்தோபஸ்து ஆளும் கட்சிக்குத்தான் இருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு போலீஸ் பந்தோபஸ்து கிடைப்பதில்லை என்று சொன்னார்கள். இதைக்குறித்து பேசும்போது முதுகுளத்தூரில் நடந்த உப தேர்தலைப்

[16th July 1957] [Sri M. Bhaktavatsalam]

பற்றியும் குறிப்பிட்டார்கள். எனக்கு இந்த நிலைமைகளை எல்லாம் அறிந்து கொள்ளும் ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. அங்கு ஆளும் கட்சிக்கு மாத்திரம் தான் போலீஸ் பாதுகாப்பு, மற்றவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கவில்லை என்றால் அது கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் தான். அப்படி உண்மையாக ஏதாவது குற்றச்சாட்டுகள் இருந்தால் அதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனால் அங்கு ஒரு சிலருக்கு மாத்திரம் ஏன் பாதுகாப்பு அளித்தார்கள் என்பதுதான் கனம் அங்கத்தினரின் குற்றச்சாட்டு. அதிலும் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த ஒரு சிலருக்கு மட்டும் ஏன் பாதுகாப்பு அளித்தார்கள் என்பதுதான் குற்றச்சாட்டு.

SRI M. D. RAMASAMI : On a point of information, Sir.

MR. SPEAKER : Only point of order can be raised now. The hon. Member can raise point of information at the end.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : ஆனால் இந்த உபதேர்தல் வருவதற்கு முன்னால் எனக்கு சில புகார்கள் வந்தன. அதோடு பல பரிதாப கரமான தந்திகளும் வந்தன. அதற்கு முன்பு நடந்த தேர்தல் காலத்தில் ஹரிஜனங்களிடமிருந்து பல தந்திகள் வந்தன. அதில் அங்கு நடந்த தேர்தலில் ஒரு சிலர் சொன்னபடி நாங்கள் கேட்கவில்லை. அதனால் எங்கள் கிணற்றில் “கரோலின் ஆயிலே” போட்டிருக்கிறார்கள், என்று பரிதாப கரமாக அதில் குறிப்பிட்டு இருந்தது. நான் இதைப்பற்றி நேரில் போய் பார்க்கவேண்டியவந்தது. அங்குள்ள கிராமத்திற்குச் சென்றேன். அங்குள்ள ஹரிஜனங்களின் சார்பாக அவர்களின் குறைகளை எல்லாம் எழுதி ஒருவர் வாசித்துக்கொடுத்தார். அது ஒரு சோக கதையாக இருந்தது. அங்கு ஒரு கிணறுதான் இருக்கிறது. அதில் உள்ள தண்ணீர் நல்ல தண்ணீர் என்றும், அதில் “கரோலின் ஆயிலே” போட்டுவிட்டார்கள் என்றும் சொன்னார்கள். நான் இதைப்பற்றி விசாரிக்கச் சொல்லியிருந்தேன். பின்னால் அந்த கிணற்றை சுத்தப்படுத்திக்கொடுத்தார்கள். மறுபடியும் அதில் “கரோலின் ஆயிலே” போட்டுவிட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஏழை ஹரிஜனங்களை மற்றவர்கள் அவர்களை துன்பப்படுத்தினால் அதை போலீஸ் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பது முடியாத காரியம். அங்கிருக்கின்ற ஹரிஜனங்கள் எல்லோரும் காங்கிரசுக்கு ஆதரவாளர்கள் என்று நினைப்பது தவறு. ஆகவே இம்மாதிரி துன்பப்படுத்துவதையெல்லாம் போலீஸ் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதுதான் கனம் அங்கத்தினர்களுடைய அபிப்பிராயமா என்பதை தெரிந்ததொள்ள விரும்புகிறேன். அங்கு நடக்கும் கூட்டங்களில் சில நூதன பழக்கம் இருந்து வருகிறது. கூட்டங்களுக்கு வரும்போது வேல் கம்பு, வேல் பதித்த கம்பு இதோடுதான் கூட்டங்களுக்கு வருவது; இவர்களுக்கெல்லாம் சுப்பிரமணிய தாலர்களைக் இருக்கலாம். இவ்விதம் 100, 200, 300 என்று கூட்டத்திற்கு ஏராளமான பேர்கள் வருகிறார்கள். சில தினங்களுக்கு முன்பு ஒரு தந்தி வந்தது. அதில் இம்மாதிரி கூட்டங்களை பார்த்து பயமாக இருக்கிறது என்று அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இதனால் சில இடங்களில் அந்த வேல் கம்புகளை எல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. இன்னும் ஆடு திருடுபோவது, போன்ற காரியங்கள் நடந்து வருகிறது. இன்னும் அங்குள்ள ஹரிஜனங்கள் பயத்தோடு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். என்னிடம் இவைகளைப்பற்றி பலர் வந்து சொல்லியிருக்கிறார்கள். நீங்கள் தேர்தலுக்கு போகக்கூடாது என்றோ, அல்லது இன்ன கட்சிக்கு வோட்டு போட்டாகவேண்டும் என்று சொல்லுவதோ அரசாங்கத்தின் எண்ணமல்ல. யாருக்கு வேண்டுமானாலும் வோட்டு போட்டும். இதற்குரிய உரிமை அவர்களுக்கு இருக்கிறது. இந்த உரிமையையும் அவர்கள் அனுபவிக்கக்கூடாது என்று அவர்களை பயமுறுத்தப்படுகிறார்கள் என்றால் அதை போலீஸ் பார்த்துகொண்டிருக்க முடியாது. அப்படியிருந்தால் அவர்கள் தங்கள் கடமையை செய்ய தவறியவர்களாவார்கள். அவ்விதம் பொறுப்பு தவறி நடந்தால் அரசாங்கத்தின் மீது பொதுமக்கள் குற்றஞ்சாட்டுவார்கள். ஆகவே இந்த வகையில் போலீஸார் பாதுகாப்பு அளித்து வருகிறார்களே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. இன்னும் இந்த நிலை அடியோடு அகற்றப்படவேண்டும் என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் எண்ணமும். ஆனால்

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[16th July 1957]

இம்மாதிரியாக துன்புறுத்தப்படுகிறவர்கள் ஈனமான நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் ஆலோசித்துப்பார்க்கவேண்டும். ஆகவே அரசாங்கத்தின் சார்பாக அவர்களுக்கு ஒரு உறுதியை சொல்லுகிறேன். எப்பொழுதும் அரசாங்கம் இம்மாதிரி மற்றவர்களால் துன்பப்படுத்துகிற நிலையை பார்த்துக்கொண்டிருந்து என்றும் அமைதியையும் சமாதானத்தையும் நிலைநாட்டுவதற்கு அத்தியாவசியமான எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுக்கும் என்று மாத்திரம் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்தினர் கனம் கோதண்டராமன் அவர்கள் பேசினார்கள். அவர்கள் பேசியதிலிருந்து நான் தெரிந்துகொண்டது, இந்த மது விலக்கு குற்றங்கள், சூதாட்ட குற்றங்கள் இவைகளை என் இந்தப் போலீஸ்காரர்கள் தவிர்க்கப் பார்க்கிறார்கள், இந்த மதுவிலக்கு குற்றங்கள் அல்லது இந்த சூதாட்டக் குற்றங்கள் இவைகள் நடைபெறுவதை தவிர்க்க, அதிலே போலீஸார் தலையிடுவது கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு பிடிக்கவில்லை என்றுதான் எனக்குப்பட்டது. அது, அவர்களுக்கு பிடிக்கவில்லையாம் இருக்கலாம். ஆனால் ஒன்று மட்டும் அங்கத்தினர் அவர்களுக்குக் கூறிக் கொள்கிறேன். அது அவர்களின் அபிப்பிராயமாயிருக்கலாம். அவர்களுக்கு அதில் அக்கரை இருக்கலாம். ஆனால் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். அதை கனம் அங்கத்தினர்கள் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். இந்தக் குற்றங்களை தவிர்க்கவேண்டும். இவைகளைத் தவிர்க்கக் கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதை கனம் அங்கத்தினர் கோதண்டராமன் அவர்களைத் தவிர மற்ற அங்கத்தினர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆனால் அவர்களுக்கு ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். இந்த மதுவிலக்கு குற்றங்கள் பருத்தி சூதாட்ட குற்றங்கள் இவைகளால்தான் மற்ற குற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஆனால் மற்ற குற்றங்களை கவனிக்கமாட்டார்களோ என்று யாரும் அச்சப்படவேண்டியதில்லை. கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு சொல்கிறேன், மற்ற குற்றங்கள் பேரிலும் விசேஷமான கவனம் செலுத்தப்பட்டுதான் வருகிறது. இந்த மதுவிலக்கு குற்றங்கள், சூதாட்ட குற்றங்கள், இவைகள் குறைந்தால் மற்ற குற்றங்களும் குறையும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பொதுவாக போலீஸ்காரர்கள் குறைகளைப்பற்றி பல அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். போலீஸாருடைய இந்த நிலையை உணர்ந்து அவர்களைப் பற்றிப் பேசியதில் நான் அவர்களை பொதுவாக பாராட்டுகிறேன். ஆனால் தனிப்பட்ட நபர்களுடைய பேரில் ஓரளவு அக்கரை எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், தனிப்பட்ட நபர்களின்மேல் அக்கரை எடுத்துக் கொண்டால், அது போலீஸின் திறமையான நிர்வாகத்திற்கு உகந்ததல்ல, என்று நான் இந்த சமயத்தில் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசாங்கம் அதை அப்போதைக்கப்போது கவனித்துக்கொண்டு வருகிறது. அவர்களது குறைகளையும் நீக்கிக்கொண்டுதான் வருகிறது. சில அங்கத்தினர்கள் அவர்களின் வீடு வசதிபற்றி சொன்னார்கள். மற்ற குறைகளைப் பற்றியும் சொன்னார்கள். அப்படி குறைகளினால் பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் அரசாங்கத்தினிடம் தங்களது குறைகளைத் தெரிவிப்பதில் எந்த விதமான தங்கு தடையுமில்லை.

SRI K. ANBAZHAGAN : “On a point of order, தலைவர் அவர்களே, நான் பேசுகிறபோது குறிப்பிட்டது, இந்தக் குறைகளால் அரசாங்கம் எப்படி பாதிக்கப்படுகிறது என்றே குறிப்பிட்டேன். அதற்கு அமைச்சரவர்கள் விடைஅளிக்க வேண்டுமே தவிர தனிப்பட்டவர்களின் குறைகளைப்பற்றிச் சொல்வது நான் சொன்னதற்குப் பொருந்தாது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : கனம் அன்பழகன் அவர்கள் சொன்ன பாயிண்டிற்கு நான் இன்னும் வரவில்லை. கனம் அங்கத்தினர் கோதண்டராமன் அவர்கள் சொன்னதைப்பற்றி சொல்கிறேன். ஆவடிக்கு நான்சென்றபோது போலீஸ்காரர்கள் வந்து புகார் சொன்னார்கள். அதற்காக அவர்களுக்குத் தண்டனை கொடுக்கப்பட்டது என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நான் ஒரு நாள் போயிருந்தேன் போலீஸ் காம்பை சுற்றிப் பார்க்க. எல்லாவற்றையும் சுற்றிப் பார்த்தேன். எல்லா இடங்களுக்கும் போனேன். அவர்களின் காரியாலயத்திற்கும் வந்து சற்றுநேரம் இருந்தேன். திரும்பிப்

16th July 1957]

[Sri M. Bhaktavatsalam]

போக காறில் ஏறிக்கொண்டேன். டிரைவரும் காரை ஓட்ட ஆரம்பித்தான். அப்போழுது ஒருவன் ஓடி வந்தான். என்ன சொல் என்று சொன்னேன். அவனும் சொன்னான். அதை கவனிக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு வந்தேன். நான் சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால், எந்த ஸ்தாபனத்திற்கும் ஒரு கட்டுப்பாடு வேண்டும். அதுவும் போலீஸிற்கு முக்கியமாக வேண்டும். எந்த தனி நபருக்கும் புகார் சொல்ல வேண்டுமென்றால், மந்திரிகளிடம் சொல்ல வேண்டுமென்றாலும் சொல்லலாம். ஆனால் சொல்வதற்கு வழி இருக்கிறது. அதை விட்டு விட்டு இப்படி கட்டுப்பாட்டிற்கு மீறி நடப்பது சரியல்ல. நேற்று கணம் அங்கத்தினர் கோதண்டராமன் அவர்களிடம், எந்தப் பத்திரிகையில் அந்தச் செய்தி வந்தது என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் நாளை சொல்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். நான் சொல்கிறேன், ஜனசக்தி என்ற பத்திரிகையில் தான் அந்தச் செய்தி வந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் கேரள சர்க்காரை சட்டிக் காட்டுகிறார்கள். அவர்களே கேரள ராஜ்யத்தின் முதன் மந்திரியைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளட்டும். வெவ்வேய் உள்ள அரசியல் கட்சிகள் சர்க்கார் சிப்பந்திகளோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொள்வதை கேரள சர்க்கார் ஆதரிக்கிறார்களா என்று முதலில் தெரிந்துகொள்ளட்டும். அவர்கள் ஆதரிப்பதை எல்லாம் இந்த சர்க்கார் ஆதரிக்க முடியாது, ஆனால் அதை யோசித்துப் பார்க்கலாம். கட்டுப்பாடு என்பது மிகவும் முக்கியமானது. இம்மாதிரி தொடர்பு ஏற்படுத்திக்கொள்வது, அவர்களுக்கு நலன் அளிப்பதாக இருக்காது. ஆகவே இதில் அரசியலைப் புகுத்த வேண்டாமென்று நான் இந்த சமயத்தில் சொல்லிக்கொள்ளவிரும்புகிறேன். இன்னும் அவர்களுக்கு வேலைத் திட்டம் வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது “கொடுவேன் ஆப் வொர்ட்ஸ்” வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். போலீஸ் வேலை எத்தகையது என்பதை அங்கத்தினர்கள் உணர்வார்கள். ஒரு சிலருக்கு, அவர்களை ஆதரிப்பதாக ஒரு உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்ற விதத்தில் பேசலாம். எப்போழுது குற்றங்கள் ஏற்படுகிறதோ அப்போழுது போகவேண்டும். எனக்கு விடுமுறை என்று சொல்வதில் பயன் இல்லை. இன்னும் பல புகார்கள் சொல்லப்பட்டன. போலீஸ் பாரபட்சமாய் நடக்கிறார்கள் என்று. தொழிலாளர்கள் சார்பாக பேசிய கணம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சின்னதரை அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இன்னும் சில கணம் அங்கத்தினர்கள், நிலச் சொந்தக்காரர்கள் நிலத்தில் பயிரிடக்கூடிய குடியானவர்கள் இந்த சுந்தரப்பத்தில் கூட போலீஸ் பாரபட்சமாக இருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். சின்னதரை அவர்களுக்கு நான் ரூபாய்ப்படுத்த வேண்டியதில்லை முதலாளிகளுக்கு அனுசரணையாக நடக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் போலீஸிற்கில்லை, என்று நான் சொல்வேன். ஏனென்றால், முதலாளிகளிடமிருந்து புகார்கள் என்னிடம் வருவதண்டு. ஆனால் தொழிலாளர்களுக்குள்ளேயே எதிர்ப்பேயோ தலையெழும் சண்டைகளும் இருக்கின்றன. கோயம்புத்தூரில் இருப்பவர்கள் அறியாததில்லை. சின்னதரை அவர்களும் அறியாததில்லை. எத்தனையோ கொலைகள் நடந்திருக்கின்றன. “டிபென்டென்டென்ட்” சண்டைகளும் இருக்கின்றன. அகவே அமைதியை நிலைநாட்டுவது எல்லோருக்கும் பாதுகாப்பு அளிப்பது போலீஸ்காரனின் பொறுப்பும் கடமையும் அல்லவா? தொழிலாளிக்கும் தொழிலாளிக்கும் சண்டை ஏற்படுகிறது. ஆகவே, முதலாளிக்கும் தொழிலாளிக்கும் உள்ள சண்டையாயிருந்தாலும் சரி, விவசாயிக்கும் சரி, நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கும் உள்ள சண்டையாயிருந்தாலும் சரி, நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கும் உடையேயுள்ள சண்டையாயிருந்தாலும் சரி, எல்லோரும் பாதுகாப்பு அளிப்பதும், அமைதியை நிலைநாட்டுவதும், எல்லோருடைய உயிர்களையும் உடமைகளையும் பாதுகாப்பதும் போலீஸின் பொறுப்பாகும். அதற்காகத்தான் போலீஸ்காரர்கள் தலையெடுகிறார்களே தவிர வேறு ஒன்றிற்கும் அல்ல. எங்கேயாவது, யாராவது பாரபட்சமாய் நடந்திருக்கிறார்கள் என்று அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தால் அதன் பேரில் தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படும். கட்சி பாரபட்சத்தைப் பற்றி பல அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். காங்கிரஸ் கட்சிக் காரர்கள், அவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு பாரபட்சமாய் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் அவர்களுக்கு பாரபட்சமாய் நடந்து

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[16th July 1957]

கொண்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். கொலையை உத்தியோகம் வகிக்கிற தனி நபர்களைப் பொறுத்த மட்டில் அவர் அவர்களுக்குக்குள்ளே கோட்பாடுகளும், லட்சியங்களும் இருக்கின்றன. அதை நாம் மாற்றமுடியாது. ஆனால் அவர்கள் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் மேல் அனுதாபம் இருந்தால் தன்னையே அறியாமலே பாரபட்சமாக நடந்திருக்கலாம். அப்படிக்கே கிடைப்பது என்று அவர்களால் சொல்லமுடியாது. அரசியல் விவகாரங்களில் அவரவர்களுக்குள்ளே சொந்த அபிப்பிராயத்தை வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் பொதுக் கடமையைச் செய்யும்போது, ஜனங்களுடைய பொறுப்பை நிர்வகிக்கும்போது, அதை யெல்லாம் மூட்டைகட்டி வைத்துவிட்டு நியாயமாகப் பாரபட்சமின்றி நடந்து கொள்ளவேண்டும். ஒருவர் இருவர் தவறுதலாக நடக்கலாம். கனம் அங்கத்தினர் திரு. அன்பழகன் அவர்கள் முக்கியமாக என்னுடைய தொகுதியில் நடந்த என்னுடைய தேர்தலைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அந்தத் தொகுதியிலே பலாத்கார முறைகள், அக்கிரமங்கள், அநீதிகள் எதிர்க்கட்சியினர் புரிகிறார்கள்; அவற்றுக்குப் பரிகாரமில்லை, விமோசனமில்லை என்று என்னிடம் வந்து பலர் தேர்தலின்போது குறை கூறியிருக்கிறார்கள். இன்னும் நான் சொல்லப்போனால், பெரிய குற்றங்கள் செய்கின்றவர்கள் எல்லாம் அவைகளைத்தான் செய்கிறார்கள். சட்டத்திற்கு விரோதமான குற்றங்களைச் செய்தவர்களைப்பற்றி போலீஸார் கவனத்திற்கு யார் வேண்டுமானாலும் கொண்டுவரலாம். அவ்வாறு கொண்டுவந்தால், போலீஸார் நடவடிக்கை எடுக்கத்தான்வேண்டும். ஆனால் தேர்தல்களில் அனாவசியமான தலையீடு இருக்கிறது என்ற எண்ணம் ஏற்படக் கூடாதென்ற காரணத்தால், அவைகளை நான் காதில் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. இதில் பாரபட்சம் ஒன்றுமில்லையென்று நான் நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். தவறுதல் நடக்கலாம். தவறுதல் செய்கின்றவர்கள் மீது சில சமயங்களில் போலீஸார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கலாம். புகார் வந்தால் புகார் நிரூபிக்கப்படவேண்டும். புகார்கள் மீது போலீஸார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதுண்டு. ஆனால் அவர்கள் தாங்களாகவே நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வது என்பது வேறு எல்லாவற்றுக்கும் போலீஸாரையே பயன்படுத்திக்கொள்ளவது என்பது கூடாதென்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்னும் கனம் அங்கத்தினர் திரு. அன்பழகன் அவர்கள் லஞ்சத்தைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். தவறுதலாகப் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர், சில பெரிய போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள், நடந்துகொண்டிருப்பதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். முன்பிருந்த கவர்னர் அவர்கள் போலீஸ் அதிகாரிகளைப்பற்றி அரசாங்கத்தினிடம் ஏதோ புகார் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததாகச் சொன்னார்கள். மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்தும் ஏதேர் புகார் இங்கு வந்திருப்பதாகச் குறிப்பிட்டார்கள். எனக்குத் தெரிந்தவரையில், இந்த இரண்டு வருஷங்களிலே அவ்வாறு ஒன்றுமில்லை. என்று நான் சொல்லுவேன். லஞ்சம் இருப்பதை நான் மறுக்கவில்லை. அதை அடியோடு அகற்றுவதுதான் அரசாங்கத்தின் முடிவு. அந்த வகையில்தான் இன்று அரசாங்கம் கண்டிப்பான நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. லஞ்சம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் யாராய் இருந்தாலும் சரி, கீழ்த்தர உத்தியோகஸ்தராயிருந்தாலும் சரி உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தராயிருந்தாலும் சரி, அதைப்பற்றி தாக்கீது எரியும் ஒன்றும் கிடையாது. ஆனால், இந்த லஞ்சத்தைப்பற்றி மிகைப்படுத்திச் சொல்வது அந்த லஞ்சத்தை ஒழிப்பதற்கு வகையல்ல என்று இந்த சமயத்தில் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். தகவல்கள் அப்போதைக் கப்போது விசாரிக்கப்படுகின்றன. போலீஸிலுள்ள பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களாயிருந்தாலும், அவர்கள் மீது சந்தேகங்கள் ஏற்பட்டால், அவைகள் விசாரிக்கப்படுகின்றன. கனம் அங்கத்தினர் திரு. அன்பழகன் சொன்ன ஒன்றை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். சாதாரணமாகக் குற்றங்கள் விசாரிக்கப்படுவதில் கோர்ட்டில் கையாளப்படும் தரத்தைப்போல், உத்தியோகஸ்தர்களைப்பற்றியவரையில், ஸ்பெஷல் டிரிப்யூனல் போட்டுக் குற்றங்களை விசாரித்து அதற்கு மேல் நடவடிக்கை எடுக்கும்போது, அவ்வளவு நிச்சயமாகக் குற்றம் நிரூபிக்கப்படவேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்படவில்லை.

16th July 1957] [Sri M. Bhaktavatsalam]

ஓரளவு சந்தேகம் அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்டால், நாங்கள் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம்; இன்னும் எடுத்துக்கொள்ளத் தயங்கமாட்டோம்.

கனம் அங்கத்தினர் திரு. சின்னதுரை அவர்கள், 'ஏதோ தங்களுடைய கட்சிக் காரியாலயத்திலே போன் இண்டரப்ட் செய்யப்படுகிறது' என்று சொன்னார்கள். அவர்களுடைய கட்சி அவ்வளவு அபாயகரமான கட்சியென்று அரசாங்கம் கருதவில்லை. எந்த அரசியல் கட்சியானாலும் போனை இண்டரப்ட் செய்வது என்பதில்லையென்று முதலில் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏதோ இண்டியன் பீனல் கோடூன் கீழ் பெரிய குற்றங்கள் செய்துகொண்டிருந்தால், அவற்றைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு அவசியம் இருந்தால், அப்போது ஒரு தடவை போன் இண்டரப்ட் செய்யப்படலாம். இப்போது அவ்வாறு செய்யப்படுகிறது என்று நான் சொல்லவில்லை. இந்த மெம்பர்களுக்கு வெறும் மிரட்சி. ஏதோ தங்களைப்பற்றிய பெரிதாக நினைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். (சிரிப்பு.) ஏதோ இரண்டு மெம்பர்களுள்ள பி.ஏஸ்.பி. கட்சி பெரிய கட்சி, ஆதலால் போனை இண்டரப்ட் செய்யவேண்டிய அவசியம் இருக்கிறதென்று நினைத்துக்கொள்கிறார்கள். அட்மாஸ்பியரிக் இண்டரப்டூன் கூட இருக்கிறது. ஆகையால், இந்த மிரட்சி வேண்டாம்; ஹதிரியமாக இருக்கலாம். அவர்களுடைய கட்சிக் காரியாலயத்தில் செய்கின்ற வேலைகளுக்கு ஒரு தடையும் இருக்காதென்று அவர்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் போலீஸார் செய்கின்ற வேலைகளையெல்லாம் பாராட்டினார்கள். வேலைகளைப் பாராட்டுவதோடு அவர்களுடைய குறைகளைப்பற்றியும் சொன்னார்கள். குறைகள் அப்போதைக்கப்போது கவனிக்கப்படுகின்றன. ஐ.பி.எஸ். ஆபீசர்களை உடனே டி.எஸ்.பி. யாகப் போடுவதாகக் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆறு வருஷங்கள் தொண்டாற்றிய பிறகுதான் அவர்கள் டி.எஸ்.பி. யாகப் போடப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சிறிய உத்தியோகஸ்தர்கள் மீதுள்ள புகார்களைப்பற்றி விசாரணை செய்வதற்கு ஒரு ட்ரிப்யூனல் வேண்டுமென்று கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதை அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. கனம் அங்கத்தினர் ஒன்றை ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதாவது, முக்கியமாகப் போலீஸ் தொண்டாற்றவேண்டுமென்றால், அவர்களுக்குக் கட்டுப்பாடு அவசியம். மேலே இருக்கின்ற அதிகாரிகளைப்பற்றி ஏறத்தாழப் பேசுவது என்பதெல்லாம் கூடாது. இக்குற்றங்களையெல்லாம் வேறு ஒருவர் வந்து விசாரிப்பது என்பது கூடாது. சைன்யத்திலேயும், போலீஸிலேயும் கட்டுப்பாடு கண்டிப்பாக இருக்கவேண்டும். கட்டுப்பாடு இல்லாவிட்டால், அவர்களைத் திறம்பட வேலை செய்யவைக்க முடியாது.

சில கான்ஸ்டபிள்கள் குடிக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. அதையும் நான் மறுக்கவில்லை. அது ரொம்பத் தவறு என்று நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன். அதை அகற்றுவதற்குப் பார்க்கின்றோம். இதற்கெல்லாம் பொது மக்களுடைய ஒத்தழைப்பு வேண்டும். அது இல்லையென்று நான் சொல்லவில்லை. அது இன்னும் அதிகம் வேண்டும். இன்னும் கனம் அங்கத்தினர்களும் அதில் கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று இந்த சமயத்தில் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஹெட் கான்ஸ்டபிள்கள் சப்-இன்ஸ்பெக்டர்களாகப் போடப்பட்டு, அதற்குப் பிறும் அவர்கள் மீண்டும் ஹெட் கான்ஸ்டபிள்களாக "ரிவெர்ட்" செய்யப்பட்டு அப்படியே இருக்கிறார்களென்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது இருக்கின்ற விதிப்படி, ஹெட் கான்ஸ்டபிள்களில் மூன்றில் ஒரு பங்குதான் சப்-இன்ஸ்பெக்டர்களாக ப்ரமோட் செய்யப்படலாம். முன்பு டைரக்ட் ரெக்ரூட்மெண்டு இல்லை. ஹெட் கான்ஸ்டபிள்களில் பாதிப் பேர்கள் சப்-இன்ஸ்பெக்டர்களாக இருந்தார்கள். அது திறமையைப் பாதிக்கிறது. சில அங்கத்தினர்கள் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். ஆகையால், 1950-ல் டைரக்ட் ரெக்ரூட்மெண்ட் ஓரளவு செய்யப்பட்டது. அதன்

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[16th July 1957]

வினாவாக சிலர் “ ரிவெர்ட் ” செய்யப்பட்டார்கள். அதைத் தவிப்பதற்கில்லை. இருந்தாலும், எப்போதைக்கப்போது காலி ஸ்தானங்கள் ஏற்படுகின்றனவோ அப்போதெல்லாம் முன்பு வேலை பார்த்த ஹெட் காண்ட்டபின் களுக்கு வேலை கொடுக்கப்படுகிறது.

ஒரு கனம் அங்கத்தினர் விசித்திரமான அபிப்பிராயம் சொன்னார்கள். மதுவிலக்குக் குற்றத்தைத் தடுப்பதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதற்கு, வெறும் பிரசாரம் செய்தால் போதும் என்று யோசனை தெரிவித்தார்கள். அது பழைய கால முறை. அதை “ டெம் பெரன்ஸ் ப்ராபகண்டா ” என்று சொல்வது. குற்றத்தைக் கண்டுபிடிக்கக் கூடாதென்று ஆசைப்படுபவர்கள் அவ்வாறு சொல்லலாம். இந்த அபிப்பிராயத்தை முன்பே தெரிவித்தார்கள். இதையும் ஒரு பிரசாரமாக அவர்கள் உபயோகித்துக்கொள்ளலாம். இப்போது பிரசாரம் செய்வதை அரசாங்கம் தங்களுடைய கட்சிப் பொறுப்பாகக் கருதவில்லை. மற்றவர்கள் அவ்வாறு பிரசாரம் செய்யவேண்டும். இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று அரசாங்கம் கருதுகிறது.

மற்றொரு நூதனமான அபிப்பிராயத்தை கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பக்கிரிசாமி பிள்ளை அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர் ஒரு நகர சபை அங்கத்தினர் என்று நான் நினைக்கிறேன். அவர்கள் ஸ்தல ஸ்தாடனத்தினிடம் போலீஸ் நிர்வாகத்தை விட்டுவிடலாமென்று சொன்னார்கள். அதை அரசாங்கம் ஒருக்காலும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. மற்ற கனம் அங்கத்தினர்களும் அதை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள் என்றுதான் நான் நம்புகிறேன்.

“ லெளட் ஸ்பீக்கர் ” விஷயமாகவும் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பக்கிரிசாமி பிள்ளை அவர்கள் சொன்னார்கள். அதற்காக லேசென்ஸ் வாங்கவேண்டியிருக்கிறதென்று அவர்கள் சொன்னார்கள். “ லெளட் ஸ்பீக்கர் ” அதை உபயோகிப்பவர்களுக்கு சென்கரியத்தை அளிக்கிறதே தவிர அதில் சம்பந்தம் இல்லாதவர்களுக்குப் கொடுத்த “ ந்யூன்ஸ் ” ஆக இருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீமதி அநந்தநாயகி அவர்கள் கல்யாணத்தைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சரிபத்தில் கல்யாணம் செய்து கொண்டவர்கள். (சிரிப்பு.) கல்யாணத்தில் அனுபவிக்கின்றவர்கள் அனுபவிக்கட்டும். (மீண்டும் சிரிப்பு.) கல்யாணம் என்றால், சற்றுப்புறத்தில் இருக்கிறவர்களுக்குக் காலை யில் 4 மணிக்கெல்லாருமே தூக்கம் கெட்டுப்போய்விடுகிறது. இசைத்தட்டை வேறு போட ஆரம்பித்தவருகிறார்கள். இசைத் தட்டைக் கேட்கிறவர்கள் கேட்கலாம். ஆனால் இதிலெல்லாம் கட்டுப்பாடு வேண்டும். தொழிலாளர் கூட்டம் என்றால் கூட லேசென்ஸ் வாங்கவேண்டியிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது. இல்லாவிட்டால், தகராறுகள் வருகின்றன. ஒரே இடத்தில் இருவர் கூட்டத்தை நடத்த முற்படுகிறார்கள். இதில் ஓரளவு கட்டுப்பாடு வேண்டும். அந்த அளவில் கட்டுப்பாடு விதிக்கிறோமே தவிர, எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் நடத்தும் கூட்டத்திற்குத் தடை அல்லது கட்டுப்பாடு விதிக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் அல்ல. நேரம் ஆகிவிட்டது. இதிலே இன்னும் ஒன்றிரண்டு விஷயங்கள் அவகாசமில்லாத காரணத்தால் பதில் சொல்லப்படாமல் விட்டுப்போயிருக்கலாம். இதையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தப் போவதில்லையோ என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம். இந்த விவாதம் முழுவதிலும் பல உபயோககரமான விஷயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டன. இவைகளையெல்லாம் மீண்டும் கவனம் செலுத்தி அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளும் என்று சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI M. D. RAMASAMI: On a point of personal explanation. கனம் மந்திரி அவர்கள் பேசும்போது ஏன் சில பேர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். போலீஸ் படைகளை உபயோகித்து காங்கிரஸ் வோட்டு சேகரித்தார்கள். அந்தப் பிராந்தியத்திலே போலீசார் கடுமையான ஹிம்சைகளைச் செய்தார்கள். குறிப்பாக கிணற்றிலே நல்ல தண்ணீரிலே கெரோஸின் போட்டார்கள். இந்தக் குற்றச்சாட்டு எலெக்ஷன் சமயத்திலே வந்திருக்கிறது. இந்தப் பிராந்தியத்திலே மக்கள் பல காலமாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். ஏன் இந்த மாதிரி

16th July 1957] [Sri M. D. Ramaswami]

குற்றச் சாட்டுகள் இதுவரை வரவில்லை. இப்போது எலெக்ஷன் சமயத்திலே இந்தக் குற்றச் சாட்டு வருவதற்குக் காரணம் என்ன என்பதையோசிக்கவேண்டும்.

MR. SPEAKER : கனம் அங்கத்தினர் இரண்டாவது பிரச்சங்கம் பண்ணக் கூடாது.

SRI M. D. RAMASAMI : பிரச்சங்கம் இல்லை. பிராந்தியத்திலே மக்கள் காங்கிரஸுக்கு அனுசூலமாக இல்லையென்றபோது கேஸ்கள் போடப்பட்டு வந்ததனை மந்திரி அவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். இந்த மாதிரி கேஸ்களை அவர்களே உற்பத்தி செய்து வேண்டுமென்று கிணறுகளிலே

MR. SPEAKER : How is this a personal explanation? The hon. Member is making more charges. Personal explanation should be made only to clear doubts arising out of the hon. Member speech. He cannot make one more allegation.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : கனம் அங்கத்தினர் இப்போது பேசியதிலே ஒன்று உறுதியாக கூறுகிறேன். போலீஸார் உதவியைக் கொண்டு காங்கிரஸுக்கு ஒட்டு ஒன்றும் சேகரிக்கப்படவில்லை, இதற்குப் போலீஸாரைப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. போலீஸார் செய்த தெல்லாம் பாதுகாப்பு ஒன்றுதான். பொய் கேஸ் என்று சொன்னார்கள். நான் குறிப்பிடுகிறேன், போலீஸார் மீது கூட சில பொய் கேஸ்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. அதுவும் முதலுத்தார் தேர்தல் பற்றித்தான்.

MR. SPEAKER : Is the hon. Member M. D. Ramasami withdrawing his cut motion?

SRI M. D. RAMASAMI : No, Sir.

MR. SPEAKER : I now put the cut motion to the vote of the House. The question is :—

“That the allotment of Rs. 5,28,90,600 under Demand No. XIV—Police—be reduced by Rs. 100.”

12-05 P.m.

The cut motion was put and lost.

MR. SPEAKER : I now put the main motion to the vote of the House. The question is :—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 5,28,90,600 under Demand No. XIV—Police.”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

(2) DEMAND XV—EDUCATION.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தக் கல்வித்துறைக்கு கவர்னர் சிபார்சின் பேரில் கவர்மெண்டுக்கு ரூபாய் 11,73,63,100 மேல்படாத தொகை மான்யமாக அளிக்கப்படவேண்டுமென்று இச்சபை முன்பு பிரேரேபிக்கிறேன்

இந்தக் கல்வியைப்பற்றிய விவாதம் போலீஸ் விவாதம் முடிந்தவுடன் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. போலீஸ் மான்யத்தைப்பற்றி எவ்வளவு அபிப்பிராய பேதங்கள் இருந்தாலும்—இருப்பதற்கு இடம் இருக்கிறது—அந்த மான்யத்தைப் பொறுத்த வரையில் காரசாரமாகப் பேசுவதற்கும் அதிலே இடம் இருக்கிறது—ஆனால், இப்போது எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கக்கூடிய மான்யத்தைப் பொறுத்த வரையில் எல்லோரும்—குறைக்கவேண்டுமென்று யாரும் சொல்லமாட்டார்கள்—இன்னும் அதி கப்படுத்தவேண்டுமென்றுதான் சொல்லுவார்கள். கட் மோஷனுக்கு பதிலாக, இன்சிரிஸ் மோஷன் என்று எதாவது இருந்தால்தான்

[Sri C. Subramaniam]

[16th July 1957]

பொருத்தமாக இருக்குமே தவிர, இதற்கு கட் மோஷன் யாரும் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். போலீஸ் மான்யத்தைப் பொறுத்த வரையில் நாம் அதை வோட் செய்தாகிவிட்டது. இதிலே சர்க்கார் லட்சியமும் கூட வருஷத்திற்கு வருஷம் இந்த போலீஸ் மான்யத்திற்கு ஒதுக்கப்படும் துறை குறைந்துக்கொண்டே வரவேண்டுமென்பது தான். அங்கத்தினர்களும் அப்படியே அபிப்பிராயப்படுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் அதற்காக ஒதுக்கப்படும் தொகை மேலும் மேலும் வளரவேண்டுமென்பதுதான் சர்க்காருடைய கொள்கை. இதை அங்கத்தினர்களெல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அந்த முறையிலே இருக்கிற ஒரு மான்யத்தை சபையின் முன் வைக்கிறேன். மான்யத் தொகை அளவை எடுத்துக்கொள்ளாமானால், அதிக மான்யம் கோரக் கூடிய ஒரு இலாகா கல்வி இலாகாதான். அதைப்பற்றியும் நான் பெருமை கொள்ளவேண்டும். எவ்வளவு கல்விக்காக செலவழிக்கவேண்டுமென்று கணக்கிட்டுச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அதாவது வரக்கூடிய வருமானத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்கை செலவழிக்கவேண்டிய லட்சியத்தை வைத்துக்கொண்டு திட்டம் வகுக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த முறையிலே பார்த்தாலும் இன்றைக்கு நம் வருமானத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்கை கல்விக்காக செலவழிக்கிறோம். அந்தக் கல்வித் துறையிலே ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய வளர்ச்சியைப்பற்றி நான் இங்கு அதிகமாக எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. அதைப்பற்றி பல்வேறு அறிக்கைகளில் வெளியிட்டு வந்திருக்கிறோம். அங்கத்தினர்களுக்கு இப்போது நடக்கக்கூடிய விவாதத்தில் நல்ல உதவியாக இருக்க பல புள்ளி விவரங்கள் அடங்கிய ஒரு அறிக்கையும் அங்கத்தினர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் மூலமாக நமக்கு இருக்கக்கூடிய பிரச்சனைகள், அதை எந்த முறையில் தீர்க்க அரசாங்கம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை மெல்லாம் தெரிந்துக்கொள்ளலாம். நம்முடைய நாட்டிலே இன்றைக்கு ஒரு புதிய சமுதாயத்தை அமைக்க வேண்டும் என்று நாம் விரும்பும் போது அதில் அடிப்படையாக இருக்கக் கூடியது கல்வி. அந்தக் கல்வி எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பரவலாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு மக்கள் அறிவுள்ளவர்களாக முன்னேறக்கூடிய சக்தி பெறுவார்கள். ஆகையால் தான் கல்விக்கு எல்லா இடங்களிலும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த முறையில் இந்தத் துறையை நல்ல முறையிலே, எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய முறையிலே நடத்திச் செல்லவேண்டியது நம் கடமையாக இன்றைக்கு அமைந்திருக்கிறது. எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய முறையில் நடக்கவேண்டுமென்று தான் ஒரு வெள்ளை அறிக்கையை சமர்ப்பித்து இந்தச் சபையிலிருந்து எல்லாக் கட்சியிலிருந்தும் ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்தி அவர்கள் பரிசீலனை செய்து, அந்தப் பரிசீலனை அடிப்படையில் கல்விப் பிரச்சனையெல்லாம் தீர்க்கப்பட வேண்டுமென்று சர்க்கார் கொள்கையாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனையை நல்ல முறையில் தீர்க்க வேண்டும். இன்றைக்கு கல்வி எல்லா மக்களுக்கும் கிடைத்தாக வேண்டும். எல்லா மக்களுக்கும் ஆரம்பக்கல்வி வரையில் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்று அரசியலமைப்பு சட்டத்திலே விதித்திருக்கிறோம். அதை எவ்வளவு தூரம் நிறைவேற்ற முடியும்; அதற்கு என்னென்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டும் என்றும் ஆலோசனை செய்து முடிவு எடுக்க வேண்டியது அவசியம். நான் ஒரு உதாரணம் சொல்லி அதை விளக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், கல்வி ஒரு கோபுரம் போல அமையவேண்டியிருக்கிறது. கீழே பார்த்தாக இருக்க வேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. மேலே போகப் போக சிறுத்துக் கொண்டே போகிறது. அதேமாதிரி ஆரம்பப் படிப்பு பரவலாக எல்லோருக்கும் அறிக்கப்பட்டக்கூடியதாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது.

அதற்குமேல், உயர்தரப் பள்ளிக்கூடப் படிப்பு. அது கொஞ்சம் குறுகித்தான் ஆகும். அதற்கு மேல், சர்வகலாசாலைப் படிப்புக்குப் போகும் போது, அது இன்னும் கொஞ்சம் குறுகும். அதற்கு மேலே ஆராய்ச்சிப் படிப்புக்குப் போகும்போது நுனியாகப் போகும். இப்படி, கீழே பரவலாக இருந்து, மேலே போகப் போகக் குறைந்துகொண்டே போகக்கூடிய முறையில் கல்வி அமைய முடியும் என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம்.

16th July 1957]

[Sri C. Subramaniam]

சாதாரண கோபுரத்துக்கும் இதற்கும் வித்தியாசம் என்னவென்றால், சாதாரண கோபுரத்திலே மேல் பாகம் இல்லாமலேயே கீழ் பாகம் இருக்க முடியும். ஆனால், கல்வித் துறையில் அதுமாதிரி இருக்க முடியாது. மேல் பாகம் இருந்தால்தான் கீழ் பாகமும் இருக்கமுடியும்.

கீழ் பாகம் இருப்பதற்கு, அதற்குமேல் படித்தவர்கள் இருந்தால்தான், அந்தப் படிப்பைச் சொல்லிக் கொடுக்க முடியும். எட்டாவது வரை எல்லோருக்கும் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமானால், 8-வது வரையில் மட்டுமல்ல; அதற்கு மேல் படித்தவர்கள் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் தான் அந்தப் படிப்பைச் சொல்லிக் கொடுக்க முடியும்.

அதே மாதிரி, உயர்தரப் பள்ளிப் படிப்பு இவ்வளவு மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டுமானால், அந்தப் படிப்புக்கு மேல் படித்தவர்கள் இருந்தால்தான், அந்தப் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்க முடியும்.

அதே மாதிரி, சர்வ கலாசாலைப் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமென்றால், அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடிய தகுதி படைத்தவர்கள், அதற்குமேல் அறிவு படைத்தவர்கள் இருந்தால்தான் அதைச் சொல்லிக்கொடுக்கமுடியும்.

ஆகையால், இங்கே அடியிலிருந்து போக்கூடியது கூட, மேலே இருக்கும் தரத்தைப் பொறுத்து இருக்கிறது. அதை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது. சாதாரண கோபுரத்திலே மேலே இருக்கக்கூடியது கீழே இருக்கக்கூடியதை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கக்கூடியது. ஆனால், கல்வியில்—கீழே இருக்கக்கூடியது மேலே இருக்கக்கூடியதை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது.

மேல் படிப்பு எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு பரவலாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நிறையுள்ளவர்கள் இன்னும் அதிகமாக மேல் தளத்திற்குப் போக முடியும். ஒன்றுக்கொன்று பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் காரியமாக இருக்கிறது. இதை நாம் எல்லோரும் நன்றாக மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆகவே, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 45-வது ஷரத்துப்பிரகாரம், 14 வயது வரையுள்ள எல்லா மக்களுக்கும் ஆரம்பப் படிப்பு சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் நாம் திட்டம் வகுக்கும்போது, ஒன்றுக்கொன்று பிணைத்துக்கொண்டே போய், கடைசி—உயர்நிலைப்படிப்பு வரை, அதற்குத் திட்டம் போட்டு வேலை செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. எல்லோருக்கும் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்கக் கூடிய அளவுக்கு எப்படி நாம் உபாத்தியாயங்களையும் மற்ற உபகரணங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியும் என்று திட்டம் வகுக்க வேண்டியதாய் இருக்கிறது.

இன்னொன்று நாம் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது மிக அவசியம். இந்தப் படிப்பு பரவலாக போகப் போக, அதனாலே ஏற்படக் கூடிய பிரச்னைகள் தீருகிற முறையிலே கல்வித் திட்டம் அமைக்க வேண்டியது மிக அவசியம். பலர் நினைக்கிறார்கள்—எல்லோருக்கும் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்து, எல்லோரும் பத்தாவது படித்துவிட்டால் பிரச்னைகள் எல்லாம் தானாகவே தீர்ந்துவிடும் என்று. இன்னும் பலர் நினைக்கிறார்கள்—எழுதப் படிக்கச் சொல்லிக்கொடுத்து விட்டால் போதுமானது என்று. அது உண்மையாக இருக்குமானால், இன்றைக்குக் கேரளத்தில் பிரச்சனையே இருக்கமுடியாது. நம்மமேலிட பிரச்னைகள் அங்கே கம்மியாக இருக்க வேண்டும். அங்கு அதிகமாகப் படித்திருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்தால் ஒரு பெரிய பிரச்சனை அங்கே கிளம்பியிருக்கிறது. கல்வித் திட்டம் உபயோக கரமாக, மக்களுடைய வாழ்க்கையைப் பலப்படுத்தக் கூடிய திட்டமாக இல்லாமல், வெறும் புத்தகப் படிப்புடன் மட்டும் நின்றுவிடுமானால், பரவலாக ஆக, இன்னும் அதற்குமேல் படிக்கப் படிக்க, பிரச்னைகள் தீருவதற்குப் பதிலாக இன்னும் பிரச்னைகள் அதிகமாகிக் கொண்டே போகும். ஆகையால்தான் இன்றைக்கு கல்வித் துறையிலே அதிகமாக விரிவுபடுத்தவேண்டுமென்று நாம் நினைத்துக்கொண்டு, எவ்வளவு நல்ல கல்வித்திட்டமாக அமையவேண்டும் என்பதிலே நாம் ஆழ்ந்த கருத்து

[Sri C. Subramaniam]

[16th July 1957]

கொள்ளவேண்டிய நிர்ணயத்தம் ஏற்படுகிறது. இதையும் யோசித்து ஒரு முடிவு செய்து, அந்த முறையிலே ஒரு நல்ல கல்வித் திட்டமாக அமைத்து, முன்னேற்றம் அடைந்தால்தான், அதன் மூலமாக உண்மையான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு, பிரச்சினைகள் தீர்ந்து, அதன் மூலமாக நாட்டில் இருக்கும் கஷ்டங்கள் எல்லாம் தீரமுடியும் என்பதை நாம் நன்றாக உணரவேண்டும். ஆகையால், இவைகளைமேல்மாம் அனுசரித்து நம்முடைய கல்வித் திட்டத்தை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டியது மிக அவசியம். இதை அமைப்பதிலே இங்கு இருக்கக்கூடிய எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பையும் நான் நாடுகின்றேன். அது மிக அவசியம் என்பதையும் நான் உணருகிறேன். ஆகையால், இதிலே இருக்கக்கூடிய முக்கியமான பிரச்சினைகளை அங்கத்தினர்கள் முன் வைத்து, அவர்கள் அந்தப் பிரச்சினைகள் முழுமையும் நன்றாக உணர்ந்து அவரவர்கள் கருத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய அவா. ஆகவேதான், இப்பொழுது ஓரளவுக்கு புள்ளி விவரங்கள் அடங்கிய அறிக்கை கனம் அங்கத்தினர்களிடையே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வெள்ளை அறிக்கையைப்பற்றியும், இந்தச் சபையின் கல்விக் கமிட்டி செய்திருக்கும் சிபார்சுகள் பற்றியும் தனியாக விவாதிப்பது என்று வைத்துக்கொள்ளலாமா, அல்லது இந்த நான்கு மணி நேரமே போதுமா என்று எதிர்க் கட்சித் தலைவரிடத்திலும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவரிடத்திலும் கலந்தாலோசித்தோம். அதைப்பற்றி தனியாக விவாதம் செய்ய வேண்டும் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அதை நான் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆகையால், பின்னால் அவகாசம் ஏற்படும் போது, அதைத்தனியாகவும், விரிவாகவும் விவாதிப்பதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்பதையும் சபை முன் நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டியது, இந்த ஐந்து வருஷத் திட்டத்திலே இவ்வருஷத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய பட்ஜெட்டிலே என்ன என்ன குறைகள் இருக்கின்றன, என்ன என்ன முறையில் இதை மாற்றியமைக்க வேண்டும், இதிலே என்ன என்ன முன்னேற்றங்கள் செய்ய முடியும் என்பதைப்பற்றி, முக்கியமாக அதைப்பற்றிய கருத்துக்களை இந்த விவாதத்தில் கனம் அங்கத்தினர்கள் தெரிவிப்பார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். அதற்காக, மற்றவைகளைச் சொல்லக் கூடாது என்று தடை விதிப்பதாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. முக்கியமாக, இப்பொழுது இதிலே நாம் கருத்து செலுத்துவோமானால், பின்னால் விரிவாக இதைப் பற்றி விவாதிக்கும்போது அந்தக் கொள்கைகளைப் பற்றியும் திட்டங்களைப் பற்றியும் விரிவாக விவாதிப்பதற்கும் அதைப்பற்றி முடிவுக்கு வருவதற்கும் அவகாசம் இருக்கிறது என்பதைத்தான் சபை முன் நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

பொதுக் கல்வியை மூன்று பாகமாகப் பிரிக்கலாம் ஒன்று ஆரம்பக் கல்வி. இது 8-வது வகுப்பு வரையில் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களிலே படிக்கும் படிப்பு ஆகும். இந்த ஆரம்பப் படிப்பு 'எலிமென்டரி எடு கேஷன்' 'ஹைர் எலிமென்டரி எடுகேஷன்' எனப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதற்குமேல் இருக்கக்கூடியது உயர்நிலைப் பள்ளி. நான்காவது 'பாரத்'திலிருந்து 6-வது 'பாரம்' வரை படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடியது. இப்பொழுது இருக்கக் கூடியது.

இதற்கு மத்தியில் 1-வது 'பாரத்'திலிருந்து 3-வது 'பாரம்' வரையில் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடிய இடை நிலைப் பள்ளிகள். அவைகள் வேறொரு விதத்தில், 4-வது 'பாரத்'திற்குத் தயார் செய்யக் கூடிய முறையில் அமைந்திருக்கின்றன. இப்பொழுது இருக்கக் கூடியவை. அதைப்பற்றி என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதையும் கொள்கை முறையில் முடிவு காண வேண்டியிருக்கிறது. அது பற்றியும் இப்பொழுது ஆலோசனையில் இருக்கிறது.

ஆரம்பப் படிப்பு, உயர்நிலைப் படிப்பு, கல்லூரிப் படிப்பு, இவைகளுக்கு மேலாக தொழில் படிப்பு இருக்கிறது. இதில் இரண்டு விதம் இருக்கிறது. ஒன்று—சாதாரணமாக உபாத்தியாயர்கள், வக்கீல்கள் ஆகிய வேலை

[16th July 1957]

[Sri C. Subramaniam]

களுக்குத் தயாரிப்பதற்கு இருக்கக்கூடிய கல்வி முறை. இன்றொரு முறை தொழில் நுட்பக் கல்வி. (Technical Education) இந்தக் கல்வித் துறையின் கீழ் தொழில் நுட்பக் கல்வி இருக்கிறது. ஆனால், மருத்துவக் கல்வி (Medical Education), விவசாயக் கல்வி, கால் நடைக் கான கல்வி, இவைகளெல்லாம் அந்தந்த இலாக்காக்களின் கீழ் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் இங்கு விவாதத்திற்கு வராது. தொழில் நுட்பக் கல்விமட்டும் இப்பொழுது இந்த இனத்தின் கீழ் விவாதத்திற்கு வரும.

ஆகவே, இன்றைக்குக் கல்வித் துறைக்காக 11 கோடி 73.63 லட்சம் ரூபாய் மான்யமாகக் கோரப்பட்டிருக்கிறது. அதில் 6 கோடி 45.15 லட்சம் ரூபாய் (அதாவது 55 சத விசதம்) ஆரம்பப் படிப்புக்காகக் கோரப்பட்டிருக்கிறது. 2 கோடி 11.66 லட்சம் ரூபாய் (அதாவது 19 சத விசதம்) உயர்நிலைப் பள்ளி, நடுத்தரப் பள்ளி இவ்விருண்டு படிப்புக்கும் சேர்ந்து கோரப்பட்டிருக்கிறது. 66.03 லட்சம் ரூபாய் (6 சத விசதம்) “Polytechnics—Teaching and Training School” என்ற வகையில் கோரப்பட்டிருக்கிறது. 1 கோடி 34.20 லட்சம் ரூபாய் (12 சத விசதம்) கல்லூரி, சர்வகலாசாலைப் படிப்புக்காகக் கோரப்பட்டிருக்கிறது. மேற்கண்ட வகையில் மட்டும் 11 கோடி 42.43 லட்சம் ரூபாய் மான்யமாகக் கோரப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த 11 கோடி 42.43 லட்சம் ரூபாய் கோரியிருப்பதில், முன்பு நாம் எவ்வளவு செலவு செய்திருந்தோம் என்பதைப் பற்றி புள்ளி விவரங்கள் நான் கொடுத்த அறிக்கையில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. 1938-39-லே 2.62 கோடி ரூபாய் கல்விக்காகச் செலவு செய்துக்கொண்டிருந்தோம். இப்பொழுது Re-organized Madras State இலே, இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய அளவிலே இருக்கும் ராஜ்யத்திலே, 11 கோடி 42.43 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்து இருக்கின்றோம் என்பதை நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அத்துடன் இந்த மாணவர்கள் எவ்வளவுதரம் அதிகப்பட்டு இருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றிய புள்ளி விவரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பப் பள்ளியில் 27.1 லட்சம் மாணவர்கள் 1933-34-ம் வருஷத்தில் இருந்தார்கள். பத்து வருஷ காலத்தில் அது 29.8 லட்சமாக உயர்ந்திருக்கிறது. அதாவது 1943-44-ம் வருஷத்திற்குள் இரண்டு லட்சத்து எழாயிரம் மாணவர்கள் ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் அதிகம் சேர்ந்து படித்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் பிற்பாடு ஆரம்பக் கல்வியில் கொஞ்சம் துரிதமான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைத்தான் புள்ளிவிவரங்கள் காட்டுகின்றன.

அதாவது, 1947-48-க்குள்ளாக 36.5 லட்சமாக உயர்ந்திருக்கிறது. குறிப்பாக நான்கு வருஷத்திலே 6.70 ஆயிரம் மாணவர்கள் அதிகமாகச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இதிலிருந்து 1952-53-ல் ஆந்திரா பிரிந்த பிறகு 44 லட்சமாக உயர்ந்தது. இந்தக் கணக்குப்படி பார்த்தால் வருஷம் ஒன்றுக்கு 1½ லட்சமாக உயர்ந்து வந்திருக்கிறது. இந்த உயர்வு அடுத்த அடுத்த வருஷங்களிலும் இருந்திருக்கிறது என்பதைப் புள்ளி விவரங்களில் காணலாம். 1953-54-ல் ஆந்திரா பிரிந்த பிற்பாடு நம்முடைய ராஜ்யத்தில் மட்டும் 24 லட்சம் மாணவர்கள் இருந்தார்கள். 1954-55-ல் 25.2 லட்சமாக அது உயர்ந்தது. 26.4 லட்சமாக இருக்கிறது 1955-56-ல் வருஷம் ஒன்றுக்கு சுமார் 1.20 ஆயிரம் மாணவர்கள் அதிகமாகிக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதை நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த முன்னேற்றம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் நாம் ஏதோ ஒரு திட்டம் போட்டுக்கொண்டு வேலை செய்தோம் என்பதால் அல்ல. அப்படிச் சொல்லவே முடியாது. மக்களிடத்தில் படிக்க வேண்டுமென்று உணர்ச்சி ஏற்பட்டு, ஆங்காங்கே புதிய புதிய பள்ளிக்கூடங்களையும் திறக்க வேண்டுமென்று முன்வந்தார்கள். ஜில்லா போர்டு, பஞ்சாயத்து ஆகிய இவைகள் எல்லாம் பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று முன்னுக்கு வந்தன. இப்படி மக்களிடத்தில் ஏற்பட்ட புத்துணர்ச்சியின்

[Sri C. Subramaniam]

[16th July 1957]

காணமாக, பேரெழிச்சியின் காரணமாகத்தான் படிக்கின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகப்பட்டதே தவிர, நாம் திட்டம் போட்டு, இந்த லட்சியத்தை அடையவேண்டுமென்று முயற்சி செய்ததின் காரணமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லமாட்டேன்.

இதே அளவிக்கு இன்னும் வளர்ந்துகொண்டு போகும் என்பது என்னுடைய கருத்து. நாம் எவ்விதமான முயற்சியும் செய்யாவிட்டாலும்கூட வருஷா வருஷம் ஒரு லட்சமாவது அதிகப்பட்டுக்கொண்டு போகும் என்றே நான் நினைக்கிறேன். ஆனால் இப்படி ஓரளவு உயர்ந்துகொண்டே போன பிற்பாடு கொஞ்சம் குறைவதற்கும் காரணங்கள் ஏற்படும். படிக்கவேண்டுமென்ற ஆசை இல்லாத காரணத்தால் இந்தக் குறைவு ஏற்படாது. படிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்பினாலும்கூட படிப்பதற்கு அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதி இல்லாத காரணத்தால் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை இருந்தாலும் பள்ளிக் கூடத்திற்குப் போகக் கூடிய வசதி இல்லாத நிலைமை சீக்கிரம் ஏற்பட்டுவிடும் என்பதை நாம் மனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

ஆகையால் இன்றைக்கே ஒரு திட்டம் வகுக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. எல்லோருக்கும் பள்ளிக்கூடம் போகவேண்டும் என்ற ஆசை எழுகிறபோது எல்லோருக்கும் படிப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது.

இதே மாதிரி உயர்தரப் பள்ளிகளை எடுத்துக்கொண்டாலும் மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கை அதிகப்பட்டுக்கொண்டே வருவதைப் பார்க்கிறோம். கடந்த நான்கு வருஷங்களில் பெருத்த முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் புள்ளி விவரங்களின் கண்முடியும்.

ஆந்திராவும் சென்னையும் சேர்ந்து இருந்தபோது 1933-34-ம் வருஷத்தில் உயர்தரப்பள்ளி, மிடிஸ் ஸ்கூல் ஆகிய இரண்டிலும் படித்துக் கொண்டிருந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 1 லட்சத்து என்பதாயிரம் பேர்கள். 1943-44-ல் அதாவது பத்து வருஷங்கள் கழித்து அந்த எண்ணிக்கை 2 லட்சத்து 80 ஆயிரமாக உயர்ந்திருக்கிறது. நான்கு லட்சம் ஆகிறது 1947-48-ல். குறிப்பாக 1952-53-ல் ஆந்திரா பிரிந்து போவதற்கு முன்னால் 7 லட்சத்து 70 ஆயிரம் ஆயிற்று. இப்போது நம் முடைய ராஜ்யத்தை மட்டும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டால் 1953-54-ல் 4 லட்சத்து 20 ஆயிரம். 1954-55-ல் 4 லட்சத்து 40 ஆயிரம். 1955-56-ல் மிகப் பெரிய முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது 5 லட்சத்து 30 ஆயிரம் மாணவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். இந்த ஒரு வருஷத்தில் மட்டும் 90 ஆயிரம் புதிய மாணவர்கள் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் காணலாம். ஆனால் 1956-57-ல் மறுபடியும் பழைய 20 ஆயிரம் அளவிற்குத்தான் உயர்ந்திருக்கிறது. பொதுவாக உயர்தரப் பள்ளி, மிடிஸ் ஸ்கூல் ஆகியவற்றில் படிக்கும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையும் கணிசமாக முன்னேறிக்கொண்டு வருகிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம்.

இதே மாதிரிக் கல்லூரிகளை எடுத்துக்கொண்டாலும் அதிக முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு வருகிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம். இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய அளவில் 37 ஆயிரம் மாணவர்கள் நம்முடைய கல்லூரிகளில் படித்துவருகிறார்கள். சென்ற வருஷத்திய விவரம்தான் சொல்கிறேன். இந்த வருஷம் எவ்வளவு இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. சென்ற ஆண்டில் 34 ஆயிரம் மாணவர்கள் படித்திருக்கிறார்கள். வருஷம் ஒன்றுக்கு 2,500 மாணவர்களிலிருந்து 3,000 மாணவர்கள் அதிகமாகச் சேர்ந்து படித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இன்னும் இதே அளவில் போகும் போகாதா என்று நம்மால் சொல்ல முடியாது. இந்த வருஷத்திலேயே கல்லூரிகளுக்கு வந்துள்ள விண்ணப்பங்களைப் பார்க்கும் போது ஓரளவு குறைந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இதற்கு என்ன காரணம் என நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இந்த முறையில் நம்முடைய கல்வி விரிந்துகொண்டு போகிறது. ஆனால் செலவை நாம் கணக்கில் எடுக்கும்போது பையன்களின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு அதிகமாகக் கொண்டிருக்கிறதோ அந்த அளவு செலவு உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. ஆசிரியர்களுக்கு

16th July 1957]

[Sri C. Subramaniam]

சம்பள உயர்வு, டியர்னஸ் அலவன்ஸ் அதிகமாக்கப்பட்டிருக்கிற காரணத்தால் செலவு அதிகமாயிருக்கிறதே தவிர மாணவர்களுக்கு அதிகமான செலவு ஏற்படவில்லை. ஒரு மடங்கு, இரு மடங்குதான் அதிகமாகியிருக்கிறதென்று தெரிவித்துக்கொள்ள வருமடிக்றேன்.

இதைக் கணக்குப்போட்டுப் பார்த்து ஆரம்பப் பாடசாலையில் படிக்கும் ஒரு மாணவனுக்கு ஒரு வருஷத்திற்கு சராசரி என்ன செலவாகிறது என்கிற புள்ளி விவரத்தை இங்கே கொடுத்திருக்கிறோம். அதேமாதிரி உயர்தரப் பள்ளியில் இருக்கக் கூடிய மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பப்பள்ளி மாணவர்களுக்கு ஏற்படும் செலவில் பெரிய அளவு மாறுதல் ஏற்பட்டிருப்பது போல் உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவர்களின் செலவு அதிகமாகவில்லை. இதை நாம் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

குறிப்பாக 1933-34-ல் ஒரு மாணவனுக்கு சராசரி ஒன்பது ரூபாய் ஆரம்பப்பள்ளியில் செலவாகியிருக்கிறது. பத்து வருஷங்கள் கழித்து 1943-44-ல் இது 11 ரூபாயாக உயர்ந்தது. 1947-48-ல் 18 ரூபாயாக ஆயிற்று. அதற்குப் பின் ஐந்து வருஷங்கள் கழித்து 1952-53-ல் 24 ரூபாயாக ஆயிற்று. இப்படி உயர்ந்துகொண்டே போய் இன்றைக்கு ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு எல்லாம் பென்ஷன் கொடுக்க வேண்டும் என்பதாகச் செய்திருப்பதாலும், அந்தச் செலவு 30 ரூபாயாகச் உயர்ந்திருக்கிறது. அதாவது 1933-34-ல் ஒரு மாணவனுக்குச் சராசரி 9 ரூபாயாகச் செலவு இருந்தது இன்றைக்கு 30 ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கிறது.

உயர்தரப் பள்ளிகளை எடுத்துக்கொண்டால் 1933-34-ல் 51 ரூபாய்தான் ஒரு மாணவனுக்கு ஒரு வருடத்திற்குச் செலவாயிற்று. இப்போது 77 ரூபாயாக இருக்கிறது. ஆரம்பப் பள்ளிகளைப் போல் அதிகக் கலித்தியாசம் ஏற்படவில்லை. இதை எதற்காகச் சொல்கிறேனென்றால் இப்போது நாம் விரிவாக எல்லா மாணவர்களுக்கும் 14 வயது வரையில் படிப்பு கொடுத்து ஆகவேண்டுமென்று சொல்லும்பொது எவ்வளவு இன்னும் அதிக மாணவர்களைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படும், அதற்கு ஏற்படக்கூடிய செலவு என்ன என்பதை நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் சொல்கிறேன்.

இன்னும் முப்பது லட்சம் குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகாமல் இருக்கிறார்கள். இந்த முப்பது லட்சம் குழந்தைகளும் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்றால் சராசரி முப்பது ரூபாய் கணக்கில் போட்டால் ஒன்பது கோடி ரூபாய் வருஷம் ஒன்றுக்கு அதிகமாகச் செலவழித்தால்தான் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் ஆரம்பப் படிப்பு 14 வயது வரையில் கொடுக்க முடியும் என்பதை நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். ஒன்பது கோடிக்கு மேலே கூட செலவாகும் என்ற நான் நினைக்கிறேன்.

எனென்றால் இன்றைக்குப் பதினான்கு வயது வரையில் படிப்பவர்கள் மிகக் கம்மி. ஐந்தாவது வகுப்புவரை படிப்பவர்களே மிகக் கம்மி. ஆகையால் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் 14 வயது படிக்க வசதி வேண்டும் என்கிற அடிப்படையில் என்ன செலவாகும் என்பதை நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்த செலவுக்கு வழி செய்வது எப்படி என்கிற புள்ளி விவரங்கள் அடங்கிய அறிக்கை ஒன்றை இந்த சபை முன்பு சமர்ப்பித்திருக்கிறேன். அந்த அடிப்படையில் சட்டசபைக் கமிட்டி ஆலோசனை செய்து பல சிபார்சுகளைச் செய்திருக்கின்றன. அந்த அடிப்படையில் நாம் சீக்கிரம் ஒரு முடிவு செய்வது அவசியமாகிறது. அது ஒரு புறம் இருக்க, முக்கியமாக நிதியைப் பொறுத்த நமக்கு இருக்கக்கூடிய பிரச்சினையை இப்போது எடுத்துச் சொன்னேன். அதற்கு அடுத்தபடியாக இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை எப்படி மாற்றுவது? இப்போது இருக்கக் கூடிய நிலைமைக்கு உபயோககரமாகத் திருத்தி அமைப்பது எப்படி என்பதைப் பற்றியும் நாம் யோசித்தாக வேண்டும்.

அதில் அபிப்பிராய பேசும் இருக்கிறது. முதல் 8-வது வகுப்பு பொறுத்தவரை காந்திஜியின் ஆதாரக் கல்வியே சர்க்காரின் கொள்கையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆதாரக் கல்வி சரியான படிப்பு அல்ல என்று சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். அதைப் பற்றி

[Sri C. Subramaniam]

[16th July 1957]

இங்கேயும் அபிப்பிராய பேதம் இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன். அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஆதாரக் கல்வியைப் பரப்ப வேண்டிய அடிப்படையில்தான் இப்போது காரியங்கள் நடந்துகொண்டு போகின்றன. அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் பற்றியும் என்னுடைய அறிக்கையில் குறிப்பிட்டு இருக்கின்றேன்.

இதற்கு அடுத்தபடியாக உயர்தரப் பள்ளிப் படிப்பு எப்படி இருக்க வேண்டும், எவ்வளவு வருஷம் இருக்க வேண்டும் என்று ஒரு சர்ச்சை கிளம்பியிருக்கிறது. உயர்தரக் கல்விப் படிப்பு முடிவதற்கு 11 வருஷங்கள் படிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இன்னும் ஒரு வருஷம் அதிகமாகப் படிக்க வேண்டும் என்ற சிபார்சை 'செக்ஸ்டரி எஜுகேஷன் கமிஷன்' செய்திருக்கிறது. இப்பொழுது சர்வகலாசாலையில் 4 வருஷம் படிக்க வேண்டும். மத்திய வகுப்புக்கு 2 வருஷமும் அதற்கு மேல் 2 வருஷமும் படித்து பி.எ. பட்டம் பெற வேண்டும். இந்தத் திட்டத்தை மாற்றிவிட்டு சர்வகலாசாலையில் மூன்று வருஷ படிப்பு இருந்தால் போதும், ஒரு வருஷப் படிப்பை உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத் திட்டத்தோடு சேர்க்கப்பட்டு அங்கேயே அது முடிந்தவிட வேண்டும் என்று யோசனை கூறியிருக்கிறார்கள். அதற்காக ஒரு வருஷம் அதிகமாகப் படிக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சிபார்சை ஏற்றுக்கொண்டால் நம்முடைய உயர்தரக் கல்விப் படிப்பை 11 வருஷத்திலிருந்து 12 வருஷமாக நீடிக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. மற்ற ராஜ்யங்களில் உயர்தரப் பள்ளிப் படிப்பு 11 வருஷங்கள் கிடையாது. அங்கேயெல்லாம் 10 வருஷப் படிப்பதுதான். இந்தக் கமிஷன் சிபார்சுகளின் பேரில் இந்தப் படிப்பை 11 வருஷமாக ஆக்கப் போகிறார்கள். நாம் யோசிக்க வேண்டியது என்னவென்றால், நம்முடைய குழந்தைகள் அறிவு சூறையுள்ளவர்களா, 11 வருஷப் படிப்பை 12 வருஷத்தில் படிப்பதற்கு என்பதுதான். இதை யோசனை செய்து பார்த்து நம் ராஜ்யத்திற்கு 11 வருஷப் படிப்பு இருந்தாலே போதும் என்று முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். இதற்கு 'எல். டி.' படித்த உபாத்தியாயர்கள், பயிற்சி பெற்ற உபாத்தியாயர்கள், நல்ல 'லேபர்' நல்ல 'லாபரேட்டரி' போன்றவை தேவை. சர்வகலாசாலைப் படிப்பு 4 வருஷப் படிப்பாக இருந்தால் சரியான முறையில் அமைய முடியும். சர்வகலாசாலைப் படிப்பு 4 வருஷமாக இருக்க வேண்டுமென்று ஆலோசனை செய்து சட்டசபை கமிட்டி சிபார்சு செய்திருக்கிறது. இதைப் பற்றி ஆலோசனை செய்து, விவாதித்து ஒரு முடிவு செய்ய வேண்டியதாகற்காக அவகாசம் கொடுக்கப்படும் என்று சொன்னேன். இடைக்கால ஏற்பாடாக சர்வகலாசாலைப் படிப்பிலேயே ஒரு வருஷம் இடைக்காலப் படிப்புக்காக வைத்திருக்கிறார்கள். இதனால் ஏற்படும் பிரச்சனைகள் அங்கத்தினர்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும். இந்தப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கப்படுவதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுவருகின்றன.

இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை அமைப்பதுடன் மொழிப் பிரச்சனையும் கலந்து இருக்கிறது என்பதை அங்கத்தினர்கள் அறிவார்கள். இப்போது நாம் உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் தாய் மொழியை, பிரதேச மொழியை போதனை மொழியாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். கல்லூரிகளில் சென்ற உடனேயே எல்லா பாடங்களையும் ஆங்கிலத்தில் படிக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது என்று பலபேர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கல்லூரிப் படிப்பு ஆங்கிலத்தில் இருந்தாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நாம் நுண்ணிய அறிவைப் பெற முடியாது என்று சிலர் வாதாடுகிறார்கள். பள்ளிக்கூடப் படிப்பை தமிழிலேயே படித்துவிட்டு, கல்லூரியில் மட்டும் போதனை மொழி ஆங்கிலத்தில் இருக்கிறது என்ற காரணத்தால் மாணவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டம் அடைகின்றனர் என்பதைப் பற்றி மாணவர்களிடையே பழகுகின்றவர்கள் உணருகின்றனர். கல்லூரி ஆசிரியர்கள் அதிகமாக உணர்ந்து இருப்பார்கள். இதனால் பெருத்த கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கல்லூரிகளிலே பாடங்களைப் போதிப்பது ஆங்கில மொழியாகவே இருக்க வேண்டும் என்றால், நியாயமாக திரும்பவும் உயர்தரப் பள்ளியிலும் ஆங்கிலத்தைப் போதனை மொழியாக 3 அல்லது 4 வருஷங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும். இப்படிச் செய்தால்தான் கல்லூரிப் படிப்பு ஆங்கிலத்தில் இருக்க முடியும்.

16th July 1957]

[Sri C. Subramaniam]

மாணவர்களுக்கு ஒரு பெரிய சமையை அவர்கள் தலையில் ஏற்றி வைத்துவிட்டு அந்த நிலையிலேயே அவர்கள் வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டும் என்கிற முறையில் அமைந்திருக்கிறது. இதைப்பற்றியும் கூட சீக்கிரத்தில் ஒரு முடிவு ஏற்பட வேண்டும். என்னைப் பொறுத்தவரை உயர் நிலைப் பள்ளியில் போதன மொழியை மாற்றுவதற்கு யாரும் ஒப்புக் கொள்வதாகத் தெரியவில்லை. ஆகையினாலே கல்லூரியிலேதான் மாற்றம் ஏற்படுவதாக இடமிருக்கிறது என்ற நிலைமையை நன்றாக உணர்கின்றோம். அப்படி உணர்ந்தால்கூட அந்த மாறுதலைச் செய்ய வேண்டுமென்றால் பலர் பயப்படுகிறார்கள். இதில் பயப்படுதவற்கு இடமே இல்லையென்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். பிற மொழிகளைக் கற்க வேண்டும். ஆங்கிலத்தைக் கற்க வேண்டும். இந்தியைக் கட்டாயமாகப் படித்துத்தான் ஆகவேண்டும். அண்டை ராஜ்ய மொழிகளான தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் போன்ற மொழிகளையும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உலக மொழியாகிய ஆங்கிலமானாலும் சரி, பிரஞ்சாக இருந்தாலும் சரி ஏதாவது ஒரு மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். இந்த மொழிகளைக் கற்க வேண்டிய திட்டத்தை போதன மொழியோடு இணைக்க வேண்டியது அவசியமில்லை என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். இது சர்வகலாசாலை விஷயம், சாவகலாசாலை விஷயத்தில் அரசாங்கம் குறுக்கிடலாகாது என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இது ஒரு அடிப்படையான கொள்கை விஷயம். இந்த விஷயத்தில் ஒரு கொள்கையை அமைத்துக் கொடுத்த பிறகு நிர்வகிக்க வேண்டிய சுதந்திரம் அவர்களுக்கு இருக்க முடியும். கொள்கையை நிர்ணயிப்பது சர்வகலாசாலையின் பொறுப்பு என்றால் சட்ட சபை அதிகாரத்தை நாம் கொடுத்துவிட்டவர்கள் ஆவோம், என்பதை நான் திரும்பவும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த சட்ட சபை, மொழி பிரச்சினையையும், போதன மொழிப் பிரச்சினையையும் முக்கியமாக எடுத்துக்கொண்டு அதற்கு ஒரு முடிவு காணும் என்று நம்புகிறேன். அது நல்ல முடிவாக இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றியும் நான் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் கிடையாது.

எல்லா விஷயங்களிலேயும் தமிழ் [மொழி] முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும் என்று சொல்லும் சமயத்தில் கல்லூரிகளில் தம்மை போதன மொழியாக வைத்தால் பாடங்களைச் சொல்லக் கொடுப்பது முடியாது என்று சொல்லுவது தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருக்கிறது, என்பதே என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். நீந்தக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் தண்ணீரில் இறங்க வேண்டும். இரண்டு மூன்று தடவை மூழ்கி தண்ணீரைக் குடித்துக் கஷ்டப்பட்டு வெளியே வர வேண்டும். பிரதேச மொழியைப் போதன மொழியாகச் செய்வதனால் முதலில் சில தவறுகள் ஏற்படலாம். அதற்கு உட்படுத்தான் ஆக வேண்டும். அந்தத் தவறுகளிலிருந்தே சரியான வழியை வகுத்துக் கொள்ளலாம். அப்பொழுதுதான் தமிழ் மொழி அதற்கு ஏற்ற நிலைமையை அடைய முடியும் என்பது என்னுடைய கருத்து. இதைப்பற்றி அதிகமாக நான் கூற வேண்டிய அவசியம் இல்லை. சமையல் இதைப் பற்றி மற்றவர்கள் தங்கள் கருத்தகளைத் தெரிவித்திருக்கிற காரணத்தினால் என்னுடைய கருத்தையும் தெரிவித்தகொண்டேன். எந்த விதமான மாறுதல் செய்யப்போதும் கல்லியன் தாம் குறைந்தவடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியம். இவைகளை ஆலோசனை செய்து நாம் சீக்கிரம் ஒரு முடிவு செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாகத் தொழில் நுட்பக் கல்வியைப் பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதற்கு என்று ஒரு தனி 'டைரக்டரேட்', இலாகா ஏற்படுத்தி அதன் மூலமாக தொழில் படிப்பு பல பகுதிகளில் சேர்க்கப்பட்டு, இணைக்கப்பட்டு நல்ல முறையில் நடக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இன்னும் அதிகமாக தொழில் நுட்ப பிரிவுகளை விரிவாக்குவது மிகவும் அவசியம். அதிகமாக பல தொழில்களை நாம் இங்கு ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றால் அதற்கு வேண்டிய தொழில் நுட்பணிகளை உற்பத்தி செய்வதில் நாம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்காக, இங்கே பல

[Sri C. Subramaniam]

[16th July 1957]

எஞ்சினீரிங் கல்லூரிகளை ஆரம்பிப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வருஷம் கூட புதிதாக ஒரு எஞ்சினீரிங் கல்லூரியை மதுரையில் ஏற்படுத்துவதற்கு ஒரு தனிப்பட்ட நபருக்கு இன்றைக்கு அனுமதி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இவைகளுக்கெல்லாம் மேலாக, உயர்தர எஞ்சினீரிங் படிப்புப் படிப்பதற்கேற்ற 'Higher Technological Institute' தான் தென் பிராந்தியத்திற்கு வேண்டும். தென் பிராந்தியத்தில் அத்தகைய ஒரு இன்ஸ்டிடியூட்டை ஏற்படுத்துவதற்காக இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அதன் பிராந்தியத்தில் நிச்சயம் ஹையர் டெக்னலாஜிகல் இன்ஸ்டிடியூட் ஏற்படுத்தப்படும். இந்த இன்ஸ்டிடியூட்டை நமது பிராந்தியத்தில் ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்கு நாம் யாருடனும் போட்டி போடவேண்டிய அவசியம் இல்லை. வடக்குடனோ, மேற்குடனோ, கிழக்குடனோ நாம் போட்டி போட வேண்டியதில்லை. தென் பிராந்தியத்தில் அத்தகைய ஒரு இன்ஸ்டிடியூட் இருந்தாக வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அந்த இன்ஸ்டிடியூட்டை தென் பிராந்தியத்தில் ஏற்படுத்தும் விஷயத்தில் நமக்குக் காரணமாக இருக்கும் போட்டி கிடையாது. சென்னை, ஆந்திரா, கேரளம் மைசூர் ஆகிய நான்கு ராஜ்யங்களுக்குமாக தென் பிராந்தியத்தில் ஒரு இன்ஸ்டிடியூட்டை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இன்ஸ்டிடியூட்டை தென் பிராந்தியத்தில் எந்த ராஜ்யத்தில் ஆரம்பிப்பது என்பது பற்றி ஆலோசிக்கப்பட்டது. நான்கு ராஜ்ய மந்திரிகளும் சேர்ந்து—அந்தக் காலத்தில் ஹைதராபாத்தில் இருந்த மந்திரிகளும் சேர்ந்து—அது பற்றி யோசித்தோம். அப்படி யோசிக்கும்போது, சிலர் மைசூரில் அந்த இன்ஸ்டிடியூட்டை ஏற்படுத்தலாம் என்றும், சிலர் ஹைதராபாத்தில் ஏற்படுத்தலாம் என்றும் யோசனை கூறியபோதிலும், கடைசியில் சென்னையில் ஏற்படுத்தலாம் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அந்த இன்ஸ்டிடியூட்டை சென்னையில் ஏற்படுத்தலாம் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது என்ற செய்தியை எல்லோரும் பத்திரிகைகளில் பார்த்திருக்கலாம். அந்த முடிவை நாம் வரவேற்க வேண்டும். கூடிய சீக்கிரத்தில் அந்த இன்ஸ்டிடியூட்டை இங்கே ஏற்படுத்தி, அதன் மூலமாக நமது ராஜ்யத்தில் தொழில் நுட்பக் கல்வியை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும். இன்ஸ்டிடியூட்டை அமைப்பதற்கு வேண்டிய நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்வதற்கு நாங்கள் தீவிர முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறோம். ஆகையால், உயர்தரத் தொழில்நுட்பக் கல்வி ஸ்தாபனமும் இங்கே ஏற்படும் என்ற "எதிர்பார்க்கலாம்" என்று சொல்லும்போது எந்த விதமான சந்தேகத்தாலும் நாங்கள் அப்படிச் சொல்லவில்லை. அது இங்கே ஏற்படும் என்ற முறையில் தான்—'ஆம்' ஐ எடுத்தவிட்டு 'மும்' ஐ போட்டு ஏற்படும் என்று சொல்லக் கூடிய அளவிற்கு—இந்த ஒரு வாரத்திற்குள் நிலைமை மாறியிருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

SRI K. ANBAZHAGAN : மைசூர் ராஜ்யம் தென் பிராந்தியத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறதா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : உயர்தர தொழில் நுட்பக் கல்வி ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்தும் விஷயத்தில் மைசூர் ராஜ்யம் தென் பிராந்தியத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் மடைலக் (ஸோனல்) கவுன்சில் விஷயத்தில்தான் தெற்குப் பகுதியில் மைசூர் சேர்க்கப்படவில்லை.

கல்வித்துறை, தொழில் துறை ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும் நாம் தொடர்ந்து முன்னேற வேண்டும். மக்களிடமிருந்து வரியாகப் பெறும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை மக்கள் பயனடையும்படி செலவு செய்ய வேண்டியது மிகவும் முக்கியம்.

கடைசியில் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். சடையிலுள்ள எல்லா கனம் அங்கத்தினர்களும் கட்சிப் பரிதிகட்சியாக இல்லாமல், ராஜ்யத்தில் கல்வியை அபிவிருத்தி செய்வதற்கும், கல்வித் தரத்தை உயர்த்துவதற்கும் பாடுபட வேண்டும். கல்வி நிலையங்கள் நல்ல முறையில் இயங்க வேண்டும். மாணவர்கள் தங்கள் கவனத்தை கல்வியல்லாத விஷயங்களில் செலுத்தாமல் நாம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி மாணவர்கள் கல்வியில் நன்றாக கவனம் செலுத்தவேண்டுமானால், கல்வி நிலையங்களுக்குள் அரசியல் புகாமல் இருக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். மாணவர்கள்

[16th July 1957]

[Sri C. Subramaniam]

அரசியலில்—அது காங்கிரஸ் அரசியலாக இருந்தாலும் சரி, கழக அரசியலாக இருந்தாலும் சரி, ஸோஷலிஸ்டு அரசியலாக இருந்தாலும் சரி, கம்யூனிஸ்டு அரசியலாக இருந்தாலும் சரி—கவனம் செலுத்தித் தங்கள் சக்தியை வீணாக்கிக்கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டுமானால், அரசியல் துறைகளில் இருப்பவர்கள் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். மாணவர்கள் போதிய கல்விபறிவைப் பெற்ற பிறகு எந்தக் கட்சியில் வேண்டுமானாலும் சேர்ந்துக்கொள்ளட்டும். ஆகையால், இதை உணர்ந்து, இப்போது எல்லாக் கட்சியினரும் தங்கள் கட்சியில் மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாது என்று முடிவு செய்துகொள்ள வேண்டும். எல்லாக் கட்சியினரும் மனப்பூர்வமாக—இங்கே எதையாவது சொல்லிவிட்டு வெளியில் நாம் நமது இஷ்டம்போல் நடந்துகொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்துடன் இல்லாமல்—அப்படி முடிவு செய்துகொள்ளவேண்டும். அப்படித் தீர்மானித்துக் கொண்டு, கல்வியை அபிவிருத்தி செய்யும் விஷயத்தில் எல்லாக் கட்சியினரும் அரசாங்கத்தாருடன் பூரணமாக ஒத்துழைக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்துதான், நாம் எல்லோருக்கும் கல்வியளிக்கவும், கல்வியின் தரத்தை உயர்த்தவும் வேண்டும். எல்லோருக்கும் கல்வியை அளிப்பதையும், கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதையும் செய்தால் தான் ராஜ்யத்தையும் சபிட்சமாக ஆக்கமுடியும் என்று சொல்லிக்கொள்வதுடன், இந்த சபையில் நான் பிரேரேபித்திருக்கும் கல்வி மான்யக் கோரிக்கையை எல்லோரும் ஆதரிக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : 15 வது கோரிக்கையை கனம் கல்வி மந்திரி அவர்கள் பிரேரேபித்திருக்கிறார்கள். கல்விக்காக ரூ. 11,73,63,100 மேல்படாத தொகையை மானியம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை கனம் கல்வி மந்திரி அவர்கள் பிரேரேபித்திருக்கிறார்கள்.

கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ எம். பி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் நோட்டீஸ் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரேனையை எதிர் கட்சியினர் எல்லோரும் ஆதரிக்கிறார்கள் என்று நம்புகிறேன். இப்போது அந்த வெட்டுப் பிரேரேனையைப் பிரேரேபிக்கும்படி கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ எம். பி. சுப்பிரமணியம் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI M. P. SUBRAMANIAM : கனம் தலைவர் அவர்களே, நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பிரேரேபித்திருக்கும் கல்வி மானிய கோரிக்கையான 11,73,63,100 ரூபாயினை நூபாய் 100 குறைக்கும்படி பிரேரேபிக்கிறேன்.

MR. SPEAKER : கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பிரேரேபித்த கல்வி மானிய கோரிக்கை பிரேரேனையும், கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ எம். பி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பிரேரேபித்துள்ள வெட்டுப் பிரேரேனையும் சபையின் முன்பு விவரத்திற்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன.

***SRI M. P. SUBRAMANIAM :** இந்த வெட்டுப் பிரேரேனையைப் பிரேரேபித்ததுடன், சில வார்த்தைகள் கூறவிரும்புகிறேன். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சட்டசபை உறுப்பினர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் இந்தத் துண்டு அறிக்கையின் மூலமாகவும் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இப்போது பேசிய பேச்சின் மூலமாகவும் கல்வித் துறையில் நமது மாநில அரசாங்கம் மிகவும் அக்கரை செலுத்தி வந்திருக்கிறது என்பதும், 1934-ம் ஆண்டிலிருந்து இன்றுவரை அரசாங்கம் கல்விக்காக ஒதுக்கிய பணம் எல்லாக் கல்வியும்—ஒவ்வொரு மாணவர் அடிப்படையிலும் சரி, மத்திய, நடுத்தர, உயர்தர கல்விகளிலும் சரி—மிகவும் அபிவிருத்தியடைவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் தெரிகிறது. இது குறித்து நான் உண்மையிலேயே மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

எல்லோரும் கல்வியறிவு பெற்றுவிட்டால் மாதிரும் நமது சமுதாயத்திலும் நாட்டிலும் உள்ள பல பிரச்சனைகளும் தீர்ந்துவிடாது என்பதை நானும் அறிவேன். இதற்கு உதாரணமாக பக்கத்திலுள்ள கேரள ராஜ்யம் குறிப்பிடப்பட்டது. ஆனால் எல்லோருக்கும் கல்வி கொடுப்பதால் மட்டும் பிரச்சனைகள் அதிகமாகி விடாது என்பதை நாம் நன்றாக உணரவேண்டும்.

[Sri M. P. Subramaniam]

[16th July 1957]

மேலும், கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டுப்போல், அரசியல் சட்டத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளபடி 14 வயது வரையில் எல்லா பள்ளி வயது வந்த குழந்தைகளுக்கும் கட்டாய இலவசக் கல்வி அளிப்பதற்கு 1960-ம் ஆண்டுக்குள்ளாக வகை செய்யவேண்டும். ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் கல்வி மானிய கோரிக்கையைப் பிரேரேபிக்கும் போது கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் அந்தத் திட்டத்தை ரூபகப்படுத்தி வலியுறுத்தி வருகிறார்கள். சில வருஷங்களுக்கு முன்பு, பள்ளி வயது வந்த எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் 14 வயது வரை கட்டாய இலவசக் கல்வியைக் கொடுப்பதற்கு 1960-ம் வருஷத் திற்குள் வகை செய்வதுபற்றி ஆலோசனைகள் கூறுவதற்காக இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குமுன் ஒரு குழு மத்திய அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்டு நுக்கிறது என்ற செய்தியைப் பத்திரிகைகளில் பார்த்தோம். நம் ராஜ்யத்தில் இன்னும் 30 லட்சம் பிள்ளைகள் ஆரம்பகல்வி அளிக்கப்பட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். அப்படியிருக்கும்போது, அரசியல் சட்டத்தில் போடப்பட்ட திட்டத்தை 1960-ம் ஆண்டுக்குள் நாம் நிறைவேற்ற முடியாது என்றுதான் தோன்றுகிறது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறியதுபோல் வருமானத்தில் 1/5 பங்கைக் கல்விக்காகச் செலவு செய்தாலும், அந்த இலக்கை அடைய முடியாது என்றுதான் தோன்றுகிறது. அந்த இலக்கை அடைவதற்கு இன்னும் அதிகமாகச் செலவு செய்ய வேண்டும். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறியதுபோல் நாம் கல்விக்காக 9 கோடி ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டுமென்றால், நமக்கு அவ்வளவு பண வசதி இல்லை. இன்றைய நிலையில் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு போதுமான வருவாய் இல்லை. ஆகவே இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்று சிந்திக்கும் நிலைமையில் நாம் இருக்கிறோம். இது ஒரு அத்தியாவசியமான திட்டம். இது அரசியல் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் திட்டம். ஆகவே, இந்த திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக, எல்லா மாநில அரசாங்கங்களுக்கும் பொருளாதார உதவி அளிக்க வேண்டியது மத்திய அரசாங்கத்தின் தலையாய கடமை என்று கூற விரும்புகிறேன். வேறு பல திட்டங்களுக்காகவும், நாட்டின் பாதுகாப்பிற்காகவும் எவ்வளவோ கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப்படுகின்றது. ஜனநாயகம் என்ற அடிப்படையில் ஆட்சி நடத்த ஆரம்பித்தபிறகு ஒவ்வொரு குடும்பமும் நல்ல குடிமக்களாகவும், ஒழுங்கான குடிமக்களாகவும் இருக்கவேண்டுமென்பதற்காக, எல்லாக் குடிமக்களையும் படித்தவர்களாக ஆக்கவேண்டியது நம்முடைய முக்கியமான கடமை ஆகும். ஆனால், அரசாங்கத்தால் இப்போது நடத்தப்பட்டு வரும் முதியோர் கல்வி வகுப்புகளால் மக்கள் பயனடைகிறார்களா, என்றால், பயனடைகிறார்கள் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூட ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே பயனில்லாத முதியோர் கல்விக்காகச் செலவு செய்யும் பணத்தை மற்றக் கல்விக்குப் பயன்படுத்தலாம். 30 ஆண்டுகளுக்குள்ளாக வாவது எல்லோரையும் படித்தவர்களாக ஆக்குவதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் அதே தலைமுறையிலாவது சமுதாயம் முழுவதிலும் கல்வியறிவு ஏற்பட்டிருக்கும். அதற்கு வேண்டிய பணத்தை மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து பெறுவதற்கு நமது அரசாங்கம் முயற்சி செய்யவேண்டும். பள்ளி வயது வந்த எல்லோருக்கும் 14 வயது வரை கட்டாய இலவசக் கல்வியை அளிப்பதற்கு, 1960-ம் ஆண்டுக்குள் இல்லாவிட்டாலும் இன்னும் சில ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவாவது, வகை செய்வதற்கு அரசாங்கம் முயற்சிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது நம்முடைய சென்னை ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையில், சமீப காலத்தில் துவக்கப் பள்ளிகள் ஏராளமாக துவக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பல இடங்களிலே இரட்டிப்பாக மாணவர்கள் தொகை பெருகியிருக்கிறது. நம் நாட்டில் கல்வித்தரம் மிகவும் குறைந்துவிட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். கல்வியைப் பெறுபவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருப்பதால் கல்வித்தரம் குறைந்துவிட்டது என்று சொல்லுவது தவறு, தரம் குறையவில்லை என்கின்றனர் மற்றவர்கள். இம்மாதிரி சொல்லும் இரூ தரப்பினரும் இருக்கிறார்கள். எந்தத் துறையில் கல்வித்தரம் குறைந்தாலும், குறையாவிட்டாலும், ஆரம்பக்கல்வித் துறையில் அதாவது ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் நிச்சயமாக கல்வித்தரம் குறைந்துதான் இருக்கிறது. இதை நடைமுறையிலே கிராமங்களில் பார்க்கலாம். ஐந்தாவது படிக்கும்

[16th July 1957]

[Sri M. P. Subramaniam]

பிள்ளைகளுக்கு நூல் நூற்பது போன்ற கஷ்டமான வேலைகள் கொடுப்பது உண்மையாகவே அவசியமில்லை என்று கருதுகிறேன். ஆதாரக் கல்வி திட்டத்தை அரசாங்கம் ஒரு கொள்கையாக ஒப்புக்கொண்டு நடைமுறையிலே செயலாற்றி வருவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அது எப்படியிருந்தாலும் துவக்கப்பள்ளிகளில் குழந்தைகளுக்கு இம்மாதிரி கடினமான வேலைகள் கொடுப்பது சரியல்ல என்று தான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஐந்தாவது வகுப்பில் படிக்கும் ஒரு பிள்ளையை வெளியிலே அழைத்து பெரிய எழுத்தில் எழுதப்பட்ட ஒரு தமிழ் புத்தகத்தை கொடுத்தால்கூட அதை அவனால் சரியாக படிக்கமுடியவில்லை. அதற்குக் காரணம் படிக்கக்கூடிய பிள்ளைகளுக்கு அந்த அளவுக்கு பாட திட்டங்கள் நல்ல முறையில் அமையவில்லை. ஆதாரக்கல்வி அடிப்படையிலே மாணவர்களுடைய வருவாயை எதிர்பார்க்கும் குறிகோள் கொண்ட உயரிய திட்டம் அது என்று கூறுகிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் மாணவர்கள் எவ்வளவு நூல் நூற்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறதோ, அந்த நூலை கையில் போய் சிட்டமாக வாங்கிக் கொண்டு வந்து கணக்கு ஒப்பித்துவிடுகிறார்கள் ஆசிரியர்கள். உண்மையாக இந்த பிள்ளைகளால் நூல் நூற்கமுடியாது. அவர்களை அம்மாதிரி வற்புறுத்துவது இயலாத காரியம் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஆரம்பக் கல்வித் தரம் குறைந்ததற்கு மற்ரொரு காரணம் உண்டு. சில வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒரு தாலுக்காவிலே, ஒரு பகுதியிலே 20, 30 பள்ளிகள் இருந்தால் இப்போது அதே பகுதியிலே 100 பள்ளிகள் இருக்கின்றன. இந்தப் பள்ளிகளை மேற்பார்வை பார்ப்பதற்கு முன்பு இருந்த டிப்டி இன்ஸ்பெக்டரே போதுமானதாக ஆகாது. ஒருவர் 100 பள்ளிகளை மேற்பார்வையிடவேண்டுமென்றால், ஒரு வருஷத்தில் நிச்சயமாக அவர்கள் எல்லா பள்ளிகளையும் ஒரு தடவை கூட கண்காணிக்கமுடியாது என்பதை இந்த சபையிலே அமைச்சர் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். டெப்யூடி இன்ஸ்பெக்டர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப் படுத்தவேண்டும் என்று கடந்த சட்ட சபையில் கல்வி மான்ய விவாதத்தின் போது கூறியிருக்கிறேன். அதனால் அரசாங்கத்திற்கு மிகப் பெரிய செலவு ஏற்படப்போவதில்லை. ஏனென்றால் செக்கண்டரி ஆசிரியர்களின் தரத்தில் இருப்பவர்களைத் தான் டெப்யூட்டி இன்ஸ்பெக்டர்களாக நியமனம் செய்கிறார்கள். ஒரு டெப்யூட்டி இன்ஸ்பெக்டருக்கு அதிகப்படியாக 40 பள்ளிகளுக்கு மேல் உறுதியாக இருக்கக்கூடாது. அப்படியிருந்தால் தான் திறம்பட எல்லா பள்ளிகளையும் கண்காணிக்க முடியும். அதுவும் அனுபவம் இல்லாத இளைஞர்கள் பள்ளி ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்படுவதால் அவர்களை கண்காணிப்பதற்கும்கூட, அவர்கள் நல்ல முறையில் வேலை செய்வதற்கும் இது உதவியாக இருக்கும் என்பதை அரசாங்கம் மனதில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதோடு மாத்திரமல்ல, ஒரு ஜில்லாவில் இருக்கும் எல்லா பள்ளிக்கூடங்களையும் ஒரு டி. ஈ. ஓ. கண்காணிப்பது இயலாத காரியம். அது மாத்திரமல்ல. சில மாவட்டங்களிலே இரண்டு டி. ஈ. ஓ. போடவேண்டுமென்று சிபார்சு செய்யப்பட்டு அரசாங்கம் அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருப்பதாக கேள்விப்படுகிறேன். அதுமட்டும் போதாது. டி.ஈ.ஓ. எல்லாப் பள்ளிகளோடும் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமானால், மற்ற ஜில்லா அதிகாரிகளுக்கு கொடுத்திருப்பதுபோல், அவர்களுக்கும் ஜீப் வாகன வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்கள் ஒரு வருஷத்தில் எல்லா பள்ளிகளோடும் தொடர்பு வைத்திக்கொள்ளமுடியும். அதோடு மாத்திரமல்ல, ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு பாட திட்டங்களை தீட்டுவதிலே ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு பங்கு இருக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு நேரிடையாக பள்ளிக்கூட பிள்ளைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கும் பொறுப்பும் வாய்ப்பும் இருக்கிற காரணத்தினாலே, பாடதிட்ட கமிட்டியிலே நிச்சயம் அவர்களுக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று அறிவுறுத்த விரும்புகிறேன்.

கடந்த இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகளிலே திட்டக் கமிஷன்களும் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கீழும், ஆயிரக்கணக்கான ஓராசிரியர் பள்ளிகள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேலையில்லா திட்டப்பட்டதை போக்குவது ஓராசிரியர் பள்ளிகள் திறக்கப்படுவதன் முதலாவது குறிகோள். வயது வந்த

[Sri M. P. Subramaniam]

[16th July 1957]

பிள்ளைகளுக்கு கல்வி கொடுப்பது இரண்டாவது காரணம். இந்த ஓராசிரியர் பள்ளிகளிலே பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களும், பயிற்சி பெறாத ஆசிரியர்களும் தொண்டு புரிகிறார்கள். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாகவேலை செய்து வந்த போதிலும் அவர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு கொடுக்கப்படுவதில்லை. மற்ற பள்ளிக்கூடங்களில் கொடுப்பதுபோல், ஒவ்வொரு ஆண்டும் அவர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு அளிக்கப்படுவதில்லை. பயிற்சி பெறாதவர்கள் ஏறக்குறைய 4,000, 5,000 ஆசிரியர்கள் ஓராசிரியர் பள்ளிகளுக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகள் பள்ளிக்கூட ஆசிரியராக இவர்கள் வேலை செய்துவிட்ட பிறகு, மே, ஜூன் மாதத்தில் ஒரு ஜில்லா போர்டு உத்தரவு இவர்களுக்கு கிடைத்திருக்கிறது. ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்ட பொழுது 62 ரூபாய் ஆரம்பத்திலே சம்பளம் கொடுத்தார்கள் இப்பொழுது அவ்வளவு கொடுக்க முடியாது, பயிற்சி பெறாத ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 20-ம், ரூ. 18-ம் தான் கொடுக்கமுடியும் என்று உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். முதலில் நியமிக்கப்படும்பொழுது பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுப்பதுபோல் ரூ. 40-ம், ரூ. 22-ம் கொடுக்கப்படும் என்று உறுதி அளித்துவிட்டு, திடீரென்று நாங்கள் முதலில் தெரியாமல் உத்தரவு போட்டுவிட்டோம். பயிற்சி பெறாதவர்களுக்கு ரூ. 20-ம் ரூ. 18-ம் தான் கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லுவது சரியல்ல என்பதை அரசாங்கத்திற்கு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மத்திய அரசாங்க உதவி இல்லையென்றாலும்கூட, மாகாண அரசாங்கமாவது இந்த பற்றாக்குறையை ஈடு செய்ய முன்வரவேண்டும். அல்லது, ஜில்லா போர்ட்காவது இந்த அதிகாரத்தை வழங்க வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இரண்டு, மூன்று ஆண்டு காலம் பள்ளிகளில் ஆசிரியராக வேலை செய்துவிட்டு பின் இரண்டு ஆண்டு காலம் பயிற்சி பெற வேண்டுமென்று சொல்லுவது, உண்மை நிலைமையை கல்வி இலாகா சரியாக கவனிக்கவில்லை என்று தான் நினைக்கிறேன். 1946-ல் Emergency Course என்று ஓராண்டு பயிற்சி திட்டம் ஒன்று இருந்தது. ஓராண்டு பயிற்சி பெற்றவர்கள் மற்ற ஆசிரியர்களிடம் தரத்தில் குறைவாக இருக்கிறார்கள் என்று கல்வி இலாகாவிலுள்ள பொறுப்புள்ள அதிகாரிகள் நிச்சயமாக கூறமுடியாது என்று கருதுகிறேன். பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களைக் கேட்டால், இரண்டு ஆண்டு காலம் அவைசியமானது, 3 மாதத்திற்குள் பாட திட்டங்களை முடித்துவிடலாம். ஒரு ஆசிரியர் இத்தனை வகுப்புகள் நடத்தவேண்டுமென்று விதித்திருக்கிறார்கள். அதற்குத்தான் காலம் வேண்டும். அது மிகவும் சலபம். ஆகையால் இரண்டு ஆண்டு காலம் அவையியமில்லை. என்று சொல்கிறார்கள். தொடர்ந்து 2 ½ ஆண்டு காலம் ஆசிரியராக வேலை செய்துவிட்டு, அது பவம் அடைந்தபிறகு மேலும் இரண்டு ஆண்டு பயிற்சி பெறவேண்டியது உண்மையிலேயே அவையியமில்லை, அவையியம், என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்கு சுட்டுத்தூண்டு விரும்புகிறேன். அது மட்டுமல்ல. ஏதோ வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்று நிம்மதியாக இருக்கும் ஆசிரியர்களை மற்றபடியும் மேலும் இரண்டு ஆண்டு பயிற்சி பெற வேண்டுமென்று சொன்னால் மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும். மேலும், ரூ. 50, 60 சம்பளம் வாங்கிவிட்டு, பயிற்சி காலத்தில் அவர்கள் ரூ. 18 Stipend பெறுவது அவர்களுக்கு கஷ்டமாக இருக்கும். ஆகையால் ஓராண்டு காலத்திற்கு பயிற்சி வைத்து அவர்கள் சம்பளத்தில் பாதியாவது Stipend ஒரே சேர்த்துக்கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உயர்நிலை பள்ளிகளைப் பார்க்கப்போனால், சில பள்ளிக்கூடங்களில் 1,000, 1,500 பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். உதாரணமாக சேலத்தில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் முதலாவது பாரம், இரண்டாவது பாரத்தில் எ. பி. யிலிருந்து ஜி. எச் வரையிலும் செக்ஷன்கள் இருக்கின்றன. இவ்வளவு பேர்களுக்கும் ஒரு தலைமை ஆசிரியர் தான் இருக்கிறார். 1,000-க்கு மேற்பட்ட பையன்கள் ஒரு உயர்நிலை பள்ளியில் இருந்தார்களே யானால், அவர்களை ஒரு தலைமை ஆசிரியர் சமாளிப்பது நிச்சயமாக கஷ்டம். ஆகவே ஒரு உயர்நிலை பள்ளியில் 200, 250 பிள்ளைகளுக்கு மேல் உறுதியாக இருக்கக்கூடாது என்று ஒரு விதி ஏற்படுத்தவேண்டும். அப்படி அதிக பிள்ளைகள் இருப்பார்களேயானால், பக்கத்திலுள்ள ஊரிலோ, நகரிலோ வேறு பள்ளிகளை ஆரம்பிப்பதற்கு அரசாங்கம் ஊக்கம் அளிக்கவேண்டும்.

16th July 1957] [Sri M. P. Subramaniam]

ஒரு வகுப்பில் 10, 12 செக்ஷன்கள் இருப்பதை தவிர்க்க வேண்டும். அப்படியிருந்தால்தான் தலைமை ஆசிரியருக்கும் மாணவர்களுக்கும் தொடர்பு அதிகமாக இருக்கும். அதேபோல் ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் தொடர்பு அதிகமாக இருக்கும். மாணவர்களின் தரமும் உயரும், கல்வியின் தரமும் உயரும் என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

செகண்டரி கல்வியிலிருந்து கல்லூரி படிப்புக்கு செல்லும் மாணவர்கள், உயர்நிலைப் பள்ளியில் எல்லா பாடங்களையும் தம்முடையே படித்துவிட்டு கல்லூரியில் ஆங்கிலத்தில் கற்கவேண்டியிருப்பதால், மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் போதிக்கப்படுவதை புரிந்துகொள்வதற்கு கொஞ்சகாலம் பிடிக்கிறது. இரண்டாவது ஆண்டில்தான் மாணவர்கள் கல்லூரி படிப்பில் சொல்லக்கொடுப்பதை புரிந்துகொள்வதற்கு தயாராகிறார்கள். இதன் காரணமாக எஸ். எல். எல். ஸி. முடித்துவிட்டு Pre-University வகுப்பில் படித்த மாணவர்கள் பெரும் பகுதி பரீட்சையில் தேறமுடியவில்லை. அவர்கள் ஆசிரியர்கள் ஆங்கிலத்தில் போதிப்பதை புரிந்து கொள்வதற்கு தங்களைத் தயார் செய்துகொள்ள 5, 6 மாதங்களை ஆகின்றன. இதை தவிர்ப்பதற்கு கல்லூரிலே தம்முடையே மொழியாக நிச்சயமாக வரவேண்டும். தம்மை கல்லூரியில் போக்கு மொழியாக கொண்டுவருவதில் பல சங்கடங்கள் இருந்தாலும், அமைச்சர் அவர்கள் கூறியதுபோல நாளடைவிலே அந்த சங்கடங்களை போக்கிக்கொள்ளமுடியும். நிச்சயமாக ஆங்கிலத்தின் இடத்தை பூர்த்தி செய்ய தமிழ் தகுதி வாய்ந்தது என்பதை இந்த சபையிலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகையால் கல்லூரியில் தம்மை போதனை மொழியாக ஆக்குவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை விரைவிலே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

Pre-University வகுப்புக்கு ஏற்கனவே Intermediate வகுப்புக்கு உள்ள syllabus-ஐ அநேகமாக அப்படியே வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு வருஷத்தில் இத்தனை பாடங்களையும் பின்னிகள் படித்து எப்படி பாஸ் செய்யமுடியும்? உறுதியாக முடியாது. ஆகவே Pre-University வகுப்புக்குள்ளே பாட திட்டத்தை குறைக்கவேண்டும். ஓராண்டு காலத்திற்குள் படிக்கும் வகையிலே பாட திட்டத்தை குறைக்கவேண்டும். இதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இறுதியாக கல்லூரி மாணவர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் மீது யாரும் அரசியலைப் பற்றி புகுத்தக்கூடாது என்பதைப்பற்றி நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். இவ்விதமாக நிதி அமைச்சர் அவர்கள் போதனை சொல்லும் நேரத்தில், சில மாதங்களுக்கு முன் அகில இந்திய காங்கிரஸ் செவ்லாளர் ஸ்ரீமன் நாராயண் அவர்கள் கூறியிருப்பதாக பத்திரிகையில் ஒரு செய்தி வெளிவந்தது. அவர் பரிசீலனை விடுத்துள்ள அறிக்கையில் காங்கிரஸ் கட்சியும், காங்கிரஸ் கமிட்டிகளும், ஆசிரியர் மாணவர்களிடையே அதிக கவனம் செலுத்தி ஆதரவைப் பெறவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். இதை பல பத்திரிகைகளும் கண்டித்து எழுதியிருந்தது சில அரசியல் கட்சிகளுக்கு மாணவர்களிடையே ஆதரவு இருக்கும் காரணத்தால் மாணவர்களிடையே அரசியலை புகுத்தவது சரியல்ல என்று வேதாந்தம் பேசப் படுகிறது. கடைசியில் சில வாாதைகள் அதாவது சேலத்தில் இருக்கிற நிலைமையைப்பற்றி. இன்றைக்கு கல்விக்காக எவ்வளவோ செலவு செய்யும் இந்த நேரத்தில் ஒரே அடிப்படையில் கல்வி விஸ்தரிப்பு விஷயத்தை கவன்ப்பது சரியல்ல. சேலம் மாவட்டத்தில் படித்தவர்கள் 12 பர்சன்ட் என்றும் அதற்கடுத்ததாக கோயம்புத்தூர் 18 பர்சன்ட் என்றும் மற்ற மாவட்டங்களில் 20 பர்சன்ட் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சேலத்தில் இப்போது முன்சிபாலிட்டியால் நடத்தப்படும் ஒரே ஒரு கல்லூரி மாதிரி தான் நடந்து வருகிறது. சேலம் மாவட்டம் அதிக ஜனத்தொகை கொண்டதாகும். சட்டசபை உறுப்பினர்கள் மட்டும் 23 பேர். அண்மையில் தனப் பட்டவர்களாலும் அரசாங்கத்தாலும் இதர மாவட்டங்களில் பல கல்லூரிகள் திறக்கப்பட்டன. ஆனால் சேலத்தில் ஒன்றுகூட திறக்கவழி செய்யப்படவில்லை. ஆனால் சேலம் மாவட்டத்தில் அதிகமான செல்வந்தர்கள் இல்லாத காரணத்தால், பிற்போக்காக இருக்கின்ற அந்த மாவட்டத்தில் மாணவர்களுக்கு கூடுதல் கல்லூரிகளை அரசாங்கம் திறக்க முன் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சென்ற ஆண்டு பல “லிங்க்டிஸ் டீச்சர்”

[Sri M. P. Subramaniam]

[16th July 1957]

பள்ளிகள் திறக்கப்பட்டன. ஆனால் உயர் நிலை பள்ளிகள் ரொம்பவும் குறைவாயிருக்கிறது. 30 உயர் நிலை பள்ளிகள் திறக்கப்படவேண்டும் என்று பல முயற்சிகள் செய்யப்பட்டிருந்தும் 4 பள்ளிகள் மட்டும் திறப்பதற்குதான் அனுமதி. தந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திற்கும் மூன்று ஆண்களுக்கு 10 ஆயிரம் ரூபாய் செலவு ஆகும் என்று கணக்கு செய்து ஜில்லா போர்டில் 5 ஆயிரம் செலுத்தி 10 ஏக்கர் நிலமும் கொடுத்து ரூபாய் இருபத்தியிரம் செலவு செய்து கட்டிடமும் கட்டிய பிறகும் அனுமதி கொடுக்காமல் இருப்பது நியாயமல்ல என்பதைத் தெரிவித்து கொள்கிறேன். இது தவிர சேலத்தில் ஒரு “பாலிடெக்னிக்” திறக்கப் போவதாக பத்திரிகையில் வந்தது உண்மையாக இருக்குமானால் அதை வரவேற்கிறேன். அது தனப்பட்ட நபரால், அதாவது திரு. கருமுத்து தியாகராஜ செட்டியார் அவர்களால் 3½ லட்சம் ரூபாய் செலவில் நறுவப் போவதாகவும், ஆண்டு ஒன்றுக்கு 90 ஆயிரம் ரூபாய் செலவு செய்யப் போவதாகவும் உள்ள செய்திகளை பத்திரிகையில் பார்த்தேன். இந்த செய்தி உண்மையாய் இருக்குமானால் அவருக்கும் எங்களுடைய பாராட்டு உரிததாகுக என்று கூற, இந்த ஆண்டு “பாலிடெக்னிக்” திறப்பதற்கு வேண்டிய கவனம் செலுத்தப்பட்டிருக்கும் என்று கூறிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI W. P. A. R. CHANDRASEKHARAN : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் கல்வி மான்யத்தை ஆதரித்து பேசும் நிமித்தம் சில அபிப்பிராயங்களை கூற ஆசைப்படுகிறேன். சுயராஜ்யம் அடைந்ததற்கு பின் கல்வி நிலை எவ்வளவோ பெரிய அளவில் உயர்ந்திருக்கிறது, வளர்ந்திருக்கிறது, விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. ஒரு வவசாயி தன்னுடைய நாற்றங்காலை எவ்வளவு சிறப்பாக வைத்துக்கொள்ளுகிறானோ, அந்த மாதிரி ஒரு சமுதாயம் கல்வி ஸ்தாபனத்தை சிறப்பாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலையில் இப்போது கற்று முன் மதரை ஜில்லாவில் ஒரு இன்ஜினியரிங் காலேஜ் ஆரம்பிக்க அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அமைச்சர் அவர்கள் கூறியதற்காக மதுரை ஜில்லா வாசிகள் சார்பாக நான் பாராட்டுகிறேன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மேலும் இப்போது ஆதார கல்வி ஆரம்பப் பள்ளிகள் அதிகமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு சில கணக்குகள் சரிக்கட்ப்படுகிறது என்று கூறப்பட்டது. ஒருவர் அல்லது இருவர் அடிமாதிரி செய்திருக்கலாம். ஆனால் இவை எல்லாவற்றிற்கும் முக்கியமானது படுகைநிலை (inclination) என்று கூறப்படும் தன்மை ஆங்காங்கு அமையப்பெற்றுவிட்டால் அந்தந்த ஆதார பள்ளிக் கூடங்களின் நோக்கம் அடிப்படையாக நிறைவேற்றப்படும் என்பது எனது தாழ்ந்த அபிப்பிராயம். அது மட்டுமல்ல, நமது கல்வித் திட்டம் வெறும் புத்தக ரீதியில் தான் இருக்கிறது. வெறும் எழுத்து அறிவோடு நிறுத்திக் கொள்ளப்படுகிறது என்று சொல்லப்படும் நிலையில் ஆதாரக் கல்வி ஆரம்பிக்கும் போது பருத்தி தூலும் பஞ்சும் தான் ஆரம்பத்திற்கு உதவுகிறது. அதோடு நிறுத்திக்கொள்ளாமல் உயர் நிலை கல்வியில் ஆரம்பிக்கும் பொழுது, அந்தந்த இடங்களில் என்னென்ன தொழில் இருந்தால் முன்னேற முடியும் என்று கருதப்படுகிறதோ அந்த தொழிலை மாணவர் களுக்கு கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும். அது மாத்திரமல்ல. இன்னும் சில மாவட்டங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில மாவட்டங்கள் ஆதரிக் கப்படுகின்றன என்பதைப் பற்றி சொன்னார்கள். ஆங்காங்கு தனப்பட்டவர்கள் முன்னேறி தான் கல்வி ஸ்தாபனங்களை ஆரம்பிக்கக்கூடிய நிலைமையில்தான் அடிமாதிரி தெரிகிறது. ஆனால் சர்க்கார் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஒவ்வொரு யூனியன்லட்டி ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று கூறிக் கொண்டு, உலக ரீதியில் பார்த்தால் நாம் கல்வியில் பிற்போக்கான நிலையில் இருக்கிறோம். எப்படி தனப்பட்ட வகுப்பினர், எவ்விதம் ஆதி வாசிகள் என்று எல்லாம் கூறப்படுகிறதோ அது மாதிரி கல்வியில் பின் தங்கியிருக்கும் இடங்களில் எல்லாம் கல்வியை முன்னேற்றுவதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதாவது சில இடங்களில் ரோடுகளில் ஜீப் போக முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறது. கற்களை அகற்றினால் தான் போக முடியும். இந்த இடங்களில் எல்லாம் சர்க்கார் தாராள மனப் பான்மையுடன் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

16th July 1957] [Sri W. P. A. R. Chandrasekharan]

மேலும் சம்பள சலுகை விஷயத்தில் இப்போது என். ஜி. ஓக்களுக்கு சலுகை ஒன்று, ஷெட்யூல்ட் ஜாதியனருக்கு சலுகை, மற்றுள்ள பிற்பட்ட வகுப்பாருக்கு சலுகை, அதற்கு அப்புறம் வருஷம் ஒன்றுக்கு 1,200 ரூபாய் குறைவாக வருமானம் இருந்தால் சலுகை, இவ்வகை நூலைந்து பிரிவுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

அந்த நிலையில் நான் சொல்லப் பிரியப்படுவது என்னவென்றால், ஏதோ கொஞ்சம் செலவுபித்து ரெவின்யூ அதிகாரிகளிடமிருந்து அடையக்கூடியவர்க ளால்தான் அதை அடைய முடிகிறது. மற்றப்படி ஒன்றுமே செலவு செய்ய முடியாதவர்களால் அதை அடைய முடிவதில்லை. அந்த ஆதாரம் அவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே எந்த அடிப்படையில் இந்த சலுகை கொடுக்கப்படுகிறதோ அந்த நோக்கம் அங்கே நிறவேறவில்லை என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே இதற்குச் செய்ய வேண்டியது என்ன என்று பார்த்தால் இந்த மூன்றாவது பாரம் வலா யில் அரசாங்கம் இன்னும் சம்பளச்சலுகையை மேல்வகுப்புகளுக்கு விஸ்தரிப்பதற்கு முன்னால் 1, 2, 3-பாரங்களில் எல்லா மாணவர்களுக்கும் தராதரம் பார்க்காமல் சலுகை அளித்துவிட்டால் நன்றாக இருக்கும். மேலும், ஆசிரியர்களை டிரான்ஸ்பர் செய்யும் முறையை எல்லா உத்தியோ கத்திலும் கையாளும் ரீதியில் கையாளாமல் அவர்களுக்கு இருக்கும் கஷ்ட நஷ்டங்களை அனுசரித்து டிரான்ஸ்பர் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்றும், ஏனென்றால், ஆசிரியர்களின் நிலை பழகப் பழ கத்தான் அவர்களுக்கு தேர்ச்சி அதிகமாகும் அங்கு என்பது என்னுடைய கருத்து. அதை கூறிக்கொண்டு இன்னும் எல்லாவற்றிற்கும் முக்கியமாக, அரசியல் மாணவர்களிடையே இருக்கக்கூடாதென்று நிதியமைச்சர் அவர் கள் சொன்னார்கள். அதை மற்ற அங்கத்தினர்களும் வரவேற்றார்கள். நானும் அதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். அதோடு ஒழுக்கத்திற்கு கல்வி ஸ்தா பனங்களில் முதலிடம் கொடுக்கப்படவேண்டும். ஏனென்றால், சற்று முன் பாக போலீஸ் இலாகா நிதி மான்யக் கோரிக்கை வந்தது, இந்த கல்வி ஸ்தாபனங்கள் மூலமாக, ஒழுக்கத்தை நன்கு சீரமைப்பதன் மூலம் குற்றங்கள் குறைக்கப்படலாம். கல்வி மாத்திரம் தெரிந்த ஆளை “வாக் கிங்” என்னைக்கோப்பிடியா” என்று கூறலாம். அவர்கள், நடந்து கொண்டிருக்கும் புஸ்தகத்திற்கு சமானந்தான். ஆனால், அவருடைய நடைமுறையையே, ஒழுக்கத்தைச் சரியாக பயன்படுத்திக்கொள்வது என்ற அடிப்படையின் மூலம்தான் நாம் வருங்காலத்தில் சரியான பிரஜைகளை உற்பத்தி செய்ய முடியும். ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிப்பதனால் நாம் வருங்காலத்தில் நல்ல வாலிபர்களையும், புலவிகளையும் உண்டாக்க முடியும். அடுத்தபடியாக, இந்த பாஷை விஷயமாக ஒன்று சொல்ல நான் ஆசைப்படுகிறேன். ஆங்கிலம் எங்கு எங்கு முக்கியத்துவம் அடையவேண்டும் அல்லது எங்கெங்கே முக்கியத்துவமாக இருக்கக்கூடாது என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் நான் சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால், ஆங்கிலத்திற்கு இருக்கவேண்டிய இடம், அதற்கு கிடைக்கவேண்டிய இடம் கொடுக்கப்படவேண்டும். ஏனென் றால், ஆங்கில பாஷை உலக பாஷையாக இருக்கிறது. அதுமாத்திரமல்ல. நாட்டிலும் உலகிலும், இப்போழுது விஞ்ஞானம் முன்னேறியிருக்கும் அளவில் நாட்டின் பாஷை மிகவும் முக்கியத்துவம் உள்ள இடத்தில் அமைக் கப்படவேண்டும். ஏனென்றால், சம்ஸ்கிருதத்தில் பாண்டியத்துவம் அடையாமல் இருந்திருந்தால் கவி அரசனாகிய கம்பன் எப்படி கம்ப ராமாயணம் என்ற மாபெரும் காவியத்தை நமக்கு தந்திருக்க முடியும்? ஆகவே, எந்த பாஷையை நாம் கற்பதின் மூலமும் நம் அறிவை விரித்தி செய்து கொள்கிறோமே தவிர அதனால் யாதோரு விதமான கெடுதலும் இல்லை. சாதாரணமாக சொல்வதுண்டு, கண்மாயில் புது தண்ணீர் வருவதைப்போல் என்று ஏற்கெனவே இருக்கும் தண்ணீர் வடிக்கடின தண்ணீராகிவிடும். வேறுபாஷைகள் மூலமாக ஒரு புத்துணர்ச்சி அடைய ஏதுவாயிருக்கும். மற்ற பாஷைகளிலுள்ள கலைக்களஞ்சியங்களை நம் கல்வி ஸ்தாபனம் அடைந்து அதன் அனுபவங்களை நடைமுறையில் கொண்டு வர ஏது இருந்தால்தான் நாம் உலக சமுதாயத்தோடு ஒரு சமுதாயமாக விளங்கமுடியும். இந்த நிலையில் ஆங்கிலத்திற்கு முதல் இடம் கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் கூறவில்லை. ஆனால் அதற்குரிய இடம் கொடுக்கப்படவேண்டும். கல்லூரி இருந்தாலும் சரி, உயர்நிலைப் பள்ளிகளாக இருந்தாலும்சரி, ஆங்கிலத்திற்கு

[Sri W. P. A. R. Chandrasekharan] [16th July 1957]

அதற்குரிய ஸ்தானம் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து மேலும், டிரெயினிங் காலேஜில் சேர்ந்து ஆசிரியர்களை நான் படிக்கிறேன் என்று அப்பிரிவுகளைக் கொடுத்ததற்குப்பின் தான், அவர் ஆசிரியருக்கு அருகதை உள்ளவர் என்பது இருக்கக்கூடாது. உயர்நிலை பள்ளிகளில் அவர்களின் குறிக்கோளை வினாவி அதன்படி அங்கிருந்தே அவர்களை ஆசிரியர்களாக்கிக்கொள்வதில் அங்கேயே குழந்தையின் மனோதர்மம் பற்றி பயிற்சி அளிக்கப்படவேண்டும். அப்படி இருந்தால் இந்த ஆசிரியர்களின் நிலையை உயர்த்தலாம். அப்படிச் செய்வதின் மூலம் ஆசிரியர்கள் நல்ல முறையில் கற்பித்துக்கொடுக்கமுடியும். அடுத்தபடியாக, இந்த “பீர் பிரபஷ்னல் கோர்ஸ்” இருக்கிறது. அதன் தராதரத்தைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இந்த “பீர் பிரபஷ்னல் கோர்ஸ்”லில் மெடிகல், என்ஜினியரிங் இவைகள் இருப்பது போல் டிச்சிங்கும் இருக்க வேண்டும். அதேமாதிரி, பள்ளிகளில் குழந்தைகள் மனோதர்மத்தை அறிந்து அதற்குத் தக்கபடி பயிற்சி அளிக்கப்படவேண்டும். இந்நிலையில் நேரத்தை அதிகமாக்காமல் ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். “பாலிடெக்னிக்” என்ற தலைப்பின் கீழ் 66 லட்சம் கொடுக்கப்படுகிறது. அது மிகவும் குறைவு என்பதன் எனக்குப்படுகிறது. அதைக் கொஞ்சம் அதிகமாக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்த கல்வி மான்யக் கேட்கக்கையை எகமனதாக நிறைவேற்றிவைத்து அதன் மூலம் சம்பிரதாயத்தைவிட்டு விட்டு ஒரு சரியான வழியில் நம் சட்டசபை செய்து கொடுக்கும்படி எல்லோரையும் கேட்டுக்கொண்டு எனது சிற்றூரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

1-58
P.m.

* SRI N MAHALINGAM: உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த கல்வி மான்யத்தை ஆதரிக்கும் முறையில் நான் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். நாம் சுதந்திரம் அடைந்தது முதல் நம்முடைய நாட்டிலே கல்வி அபிவிருத்தியில் நம்முடைய அரசாங்கம் மிகவும் சிறந்த முறையிலே, திறமையான முறையிலே வேலை செய்து கொண்டிருப்பதை பாராட்டுகிறேன். ஆனால் அந்த வேகத்தில் பல குறைகளும் இருக்கின்றன. அந்தக் குறைகளை நிவர்த்தி செய்யவேண்டியது மிக அவசியம். இப்பொழுது நமது உயர்தரப் பள்ளிகளில் தாய் மொழியை போதனை மொழியாக்கக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று வேகத்தில், வெகு சீக்கிரத்தில், புத்தகங்கள் எல்லாம் தயாராக இல்லாத நேரத்தில்கூட நீண்ட நாட்களுக்கு முன்னாலேயே அந்தச் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்தோம். அதன் காரணமாக, மாணவர்கள் கல்லூரிகளுக்குச் செல்லும்போது பெரிய கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இப்பொழுது ஆங்கிலம் போதனைமொழியாக இருக்கக்கூடிய உயர்தரப் பள்ளிகளில் பயிற்சி பெற திரும்பும் மாணவர்களின் தொகை அதிகமாக இருக்கின்றன. ஆங்கிலம் போதனை மொழியாக இருக்கக் கூடிய பள்ளிக்கூடங்களில் சேருவது என்று சொன்னால் அங்கு வெகு நாட்களுக்கு முன்பே ரிசர்வ் செய்து இருக்கக் கூடியவர்கள் இருக்கின்றனர். அதற்கு சிபார்சு நடக்கிறது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்று கேட்டால், கல்லூரிகளுக்குச் செல்லும்போது போதனைமொழி ஆங்கிலத்தில் இருப்பதால் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்களுக்கு அங்கு செல்லும்போது மிக வசதியாய் இருக்கிறது. அவர்கள் மிக சௌகரியமாக கல்லூரிகளில் வாழ்க்கை நடத்த முடிகிறது என்பதை பெற்றோர்கள் உணர்கிறார்கள்.

இப்பொழுது நம்முடைய நாட்டிலே பல்வேறு பிரதேச பாஷைகள் இருந்து வருகின்றன. அந்தந்தப் பிரதேசத்தில், சயன்ஸ், என்ஜினியரிங், மருத்துவம் போன்ற பல துறைகளிலும் எவ்வொரு பாஷையிலும் தனித்தனியாக மொழி பெயர்த்துக்கொண்டிருந்தோமென்றால், ஒரு ராஜ்யத்தில் படிக்கக்கூடிய மாணவர்கள் இன்னொரு ராஜ்யத்தில் உயர்தரப் படிப்புப் படிக்க முடியாது. அதற்கு நான் ஒரு யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தியா முழுவதிலும் எல்லா மொழிகளிலும் சயன்டிபிக் டெர்ம்ஸ், மெடிகல் டெர்ம்ஸ் போன்ற டெக்னிகல் டெர்ம்ஸ் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், ஆங்கிலத்திலுள்ள வார்த்தைகளை அப்படியே உபயோகித்துக்கொள்ளலாம். இப்பொழுது சாதாரணமாகப் பள்ளிப் புத்தகங்களை எடுத்துப் படித்தால், முன்பு ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்களுக்கு அநேக விஷயங்கள் புரிவதில்லை. உதாரணமாக, தராதரத் திருத்தம் என்று ஒரு வார்த்தை இருக்கிறது.

[16th July 1957]

[Sri N. Mahalingam]

அது ஒருவருக்கும் புரியாது. அதை ஆங்கிலத்தில் “ ரிலேடிவ் டென்வரிடி ” என்று சொல்வார்கள். இவ்வாறு ஒவ்வொரு வார்த்தையும் மொழி பெயர்த்து உபயோகித்து 10-வது வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற்றுக் கல்லூரிகளுக்குச் சென்றால், அங்கு இவ்வார்த்தைகள் ஆங்கிலத்தில் வரும்பொழுது அவர்களுக்கு என்றும் புரிவதில்லை. ஆகையால், ஆங்கிலத்தில் சொல்லுகின்ற வார்த்தைகளைப் புரிந்துகொள்வதற்கே மாதக்கணக்காக ஆகிவிடுகிறது. ஆகையால், மாணவன் பரீட்சையில் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறான். முக்கியமாக, அரசாங்கம் ஒரு உத்தரவு போடவேண்டும். அதாவது, ஆங்கிலத்திலேயுள்ள டெக்னிகல் டெர்ம்ஸை ஆங்கிலத்திலேயே எழுதித் தமிழில் படித்துக்கொள்ளலாமென்று உத்தரவு போடவேண்டும். இந்த முக்கியமான மாறுதலைச் செய்தால், கல்லூரிகளிலே கூட பாடங்களைச் சொல்லிக்கொடுப்பதில் கஷ்டம் இருக்காது.

உயர்தரப் பள்ளிகளில் ஆங்கில போதனைத் தரம் குறைந்துவிட்டது என்று கனம் அங்கத்தினர் சந்திரசேகரன் சொன்னதை நான் ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆதலால், ஆங்கில போதனையில் தரத்தை உயர்தரப் பள்ளிகளில் உயர்த்தவேண்டியது மிகவும் அவசியம். முன்பு உயர்தரப் பள்ளிகளில் ஆங்கில போதனையின் தரம் எவ்வளவு இருந்ததோ, அவ்வளவு இப்பொழுதிலே என்பதை நாம் எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதை உயர்த்தினால்தான், தமிழிலே மற்ற விஷயங்களைப் படித்தாலும், கல்லூரிகளில் படித்தாலும், தற்காலத்தில் ரிசர்ச்சுகள் மூலம் உலகத்தில் பல நாடுகளில் கண்டிபிடிக்கக்கூடிய பல மிக முக்கியமான விஷயங்கள் ஆங்கிலத்திலே இருப்பதால், அவைகளைப் படிக்க முடியும். அவைகள் எல்லாம் உடனடியாக தமிழிலும் வேறு மொழிகளிலும் வந்து இருமென்று எதிர்பார்ப்பது துர்ப்பம். ஆகையால், ஆங்கிலத்தில் பயிற்சியளிப்பதற்கு அரசாங்கம் வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

மேலும், உயர்தரப் பள்ளிகளில் ஹிந்தி படிக்கவேண்டுமென்பது மாணவர்களுடைய இஷ்டத்திற்கு விடப்பட்டு வருகின்றது. 10-வது வகுப்பில் தேர்ச்சி பெறுகின்ற மாணவர்களை எடுத்துக்கொண்டால், அநேகர் ஹிந்தியில் “ சைப் ” வாங்குகிறார்கள். சிலர் பரிகைக்கூட எழுதாமல் இருந்துவிடுகிறார்கள். அம்மாதிரித் திட்டத்தை வைத்துக்கொள்வதில் பிரயோஜனம் இல்லை. ஹிந்தி பாஷை நம்முடைய தேசிய பாஷை என்பதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம். உயர்தரப் பள்ளிகளில் ஹிந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாகவேண்டும் என்பது என்னுடைய வேண்டுகொள். வேண்டுமானால், எடுக்கவேண்டிய மார்க்குக்களைக் குறைவாக வைத்துக்கொள்ளட்டும். 20, அல்லது 25 மார்க்குக்கள் எடுத்தால் போதுமென்று வைத்துக் கொள்ளட்டும். ஆங்கிலத்தில் தமிழில் போன்று 40 மார்க்குக்கள் எடுக்க வேண்டுமென்று வைக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. குறைந்தது 20 மார்க்காவது எடுக்கவேண்டுமென்று வைத்து மாணவர்கள் கட்டாயம் பரிகைக் எழுதவேண்டுமென்று இருக்கவேண்டும். அந்தப் பரிகைையைப் பாஸ் பண்ணவேண்டுமென்று வைத்தால்தான், புதிதாக ஒரு மொழி கற்கமுடியும். ஹிந்தி படிக்காத மாணவர்கள் தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் போன்ற பக்கத்துப் பிரதேச பாஷைகளைப் படிக்கவேண்டுமென்று வைத்து விட்டால், ஹிந்தி படிக்கப் பிரியம் இல்லாதவர்கள் மற்ற பாஷை ஒன்றைப் படிக்கலாம். எந்த பாஷை படித்தாலும், ஒரு குறைந்த பட்ச மார்க்கு வாங்கவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தனை போடாத்தான், மாணவர்கள் அந்த பாஷையைப் படிப்பதில் உற்சாகம் காட்டுவார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். வேறு நாடுகளில் சர்வகாலாசாலைகளில் படிக்கிறவர்களுக்கு அவசியம் இந்தமாதிரி ஒரு பாஷை தெரியவேண்டுமென்று வைத்திருக்கிறார்கள். ஆங்கில நாட்டில் அவரவர்கள் படிக்கின்ற விஷயங்களுக்குத் தக்கவாறு அவர்கள் சில பொழிகளைக் கற்கவேண்டுமென்று வைத்திருக்கிறார்கள். கெமிஸ்ட்ரி படிக்கின்ற மாணவர்கள் ஜெர்மன் பாஷை படிக்கவேண்டுமென்று வைத்திருக்கிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் புலவர்களாகவேண்டுமென்றால், கிரீக், லாடின் ஆகியவை படிக்கவேண்டுமென்று வைத்திருக்கிறார்கள். அதேபோல, நம்முடைய சர்வகாலாசாலைகளிலும் எந்தெந்தப் பாடங்களை மாணவர்கள் எடுத்துப் படிக்கின்றார்களோ, அவை

[Sri N. Mahalingam]

[16th July 1957]

களுக்குத் தக்கவாறு சில மொழிகளைக் கற்கவேண்டுமென்ற கட்டாயத்தை நாம் ஏற்படுத்திவிட்டால், நம்முடைய மாணவர்கள் விவரம் தெரிந்தவர்களாகவும், பல மொழிகளைக் கற்றவர்களாகவும், அவைகளிலுள்ள சிறந்த விஷயங்களைக் கற்றுணர்ந்தவர்களாகவும் ஆவார்கள் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும், இப்பொழுது சென்ற ஆண்டிலே சர்வகலாசாலைகளில் படிப்பு விஷயத்தில் செய்யப்பட்ட மாறுதல் எல்லோருக்கும் மிகவும் கஷ்டமாகத் தானிருக்கிறது. பீர்-யுனிவர்ஸிடி கோர்ஸ் என்று புதிதாக ஏற்படுத்தியிருப்பது எல்லோருக்கும் மிகவும் சிரமத்தைக் கொடுக்கிறது. முன்பெல்லாம், இண்டர்மீடியட் கோர்ஸ் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கிருந்தது. முதல் ஆண்டில் புதிதாக இருக்கும் ஆங்கில வார்த்தைகளைத் தெரிந்துகொண்டு ஆங்கிலத்தில் செய்யும் பிரசங்கங்களைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு வந்து, பிறகு இரண்டாவது வருஷம் இண்டர்மீடியட் பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெற முடிந்தது. இந்தப் பீர்-யுனிவர்ஸிடிப் பரீட்சையில் ஒரு ஆண்டிலேயே விஷயங்களைப் புரிந்துகொள்ளமுடியாமல், மிகவும் குறைந்தபேர்கள்தான் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். அது கூட மாடரேஷன் போர்டிங் உதவியால்தான் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று தெரியவருகிறது. அந்தமாதிரியான சூழ்நிலையை மாணவர்களிடையே புகுத்தியிருப்பது மிகவும் கஷ்டமாயிருக்கிறது. ஆதலால், உடனடியாக அரசாங்கம் அதில் மாறுதல் செய்ய முயற்சி செய்யவேண்டியது மிகவும் முக்கியமான விஷயம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அதற்கு வைத்திருக்கக்கூடிய பாடங்களை எடுத்துப் பார்த்தால், முன்பு இண்டர்மீடியட்டில் இரண்டு வருஷங்களுக்கு வைத்திருந்த பாடங்களையெல்லாம் பொதுவாக வைத்திருக்கிறார்கள். கணக்கு, சயன்ஸ், கெமிஸ்ட்ரி ஆகியவை வாசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. சரித்திரம் கூட கட்டாயப்பாடமாகயிருக்கிறது. இன்னும் சில பாடங்கள் கட்டாயமாக இருக்கின்றன. இப்பாடங்கள் அநேக மாணவர்களுக்குப் பிரியம் இல்லாதவைகளாக இருக்கும். கணக்குப் பிரியம் இல்லாதவர்கள் சரித்திரம் படிக்கலாம்; சரித்திரம் பிரியம் இல்லாதவர்கள் கணக்குப் படிக்கலாம் என்று இருந்தது. இப்பொழுது பீர்-யுனிவர்ஸிடியில் எல்லாவற்றையும் படித்தாகவேண்டுமென்றிருப்பதால், அநேக மாணவர்கள் தேர்ச்சி பெறுவது தடைப்படுகிறதென்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இப்பொழுது புதிதாக நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் டிரக்டர் ஆப் டெக்னிகல் எஜுகேஷன் என்று நம்முடைய ராஜ்ய பிரதம என்ஜினியரை நியமித்து, அவர் மூலமாக ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய என்ஜினியரிங் கல்லூரிகள், பாலிடெக்னிக்கள் ஆகியவை சரியாக நிர்வகிக்கப்படுவதற்காக எடுத்துக்கொண்டுள்ள முயற்சியைப் பாராட்டுகிறேன். நம்முடைய ராஜ்யத்திலுள்ள பாலிடெக்னிக்ஸ்கள் சரியாக நிர்வகிக்கப்படவில்லை என்று நான் முன்பே இந்தச் சட்டசபையில் சொல்லியிருக்கிறேன். அநேக இடங்களில் பிரின்சிபால் இல்லாமலே ஒரு வருஷம் இந்தப் பாலிடெக்னிக்ஸ்கள் நடத்திருக்கின்றன. சர்க்காருடைய பாலிடெக்னிக்ஸ்கள் லெக்சரர்கள் இல்லாமல் வருஷம் பூராவும் நடத்திருக்கின்றனவென்ற குறைபாட்டை முன்பே அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். இப்போதாவது பிரதம என்ஜினியரை இவற்றை நிர்வகிப்பதற்காகப் போட்டது மிகவும் நல்லது. இனி இருக்கக்கூடிய பாலிடெக்னிக்ஸ்கள், என்ஜினியரிங் கல்லூரிகள் எல்லாவற்றிலும் தகுந்த ஆசாமிகளை உடனடியாக நியமித்து, வருஷத்திலே பல மாதங்கள் உபாத்தியாயப் இல்லாமல் இருக்கக்கூடிய நிலைமையை மாற்றியமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வருஷ மத்தியிலேயெல்லாம் உபாத்தியாயர்களை மாற்றுவது கூடாது. அந்கமாதிரி மாற்றுதல் செய்வது மாணவர்களுக்கு மிகவும் கஷ்டத்தையளிக்கிறது. வருஷ ஆரம்பத்தில் இருக்கும் ஆசிரியர்கள் வருஷ இறுதி வரையிலும் அதே என்ஜினியரிங் கல்லூரி அல்லது பாலிடெக்னிக்ஸ்களில் இருக்கவேண்டுமென்று கட்டுப்பாடு விதிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். என்ஜினியரிங் கல்லூரிகளில் வேறு நூல்கள் விரந்தும் மற்ற ராஜ்யங்களிலிருந்தும் சில என்ஜினியர்களை “விஸிடிங்” புரொபஸர்களாக நியமிப்பது கூட மிக அவசியம் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

16th July 1957] [Sri N. Mahalingam]

நம்முடைய ராஜ்யத்தில் முன்பு ஒரே என்ஜினியரிங் கல்லூரி இருந்தது. இப்பொழுது ஆறு, ஏழு கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. வெளியேயிருந்து பிரெபஸர்களை வரவழைத்து நம் மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்க வைத்தால், அது மிகவும் பிரயோஜனமாக இருக்குமென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய ராஜ்யம் தொழில் துறையில் முன்னேறவேண்டுமென்று பிரியப்படுகிறோம். எந்த அளவுக்கு நாம் சிறந்த என்ஜினியர்களைத் தயாரிக்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு தொழில் ரூபம் இருக்கும். ஏழு என்ஜினியரிங் கல்லூரிகள் இருந்தாலும், 5 பாலிடெக்னிக்குகள் இருந்தாலும் அவை சிறந்த முறையிலே வேலை செய்ய முடியும். ஏழு என்ஜினியரிங் கல்லூரிகள் இருந்தும் பாலிடெக்னிக்குகள் குறைவாக இருக்கின்றன. கல்லூரிகள் இருக்கும் அளவுக்குத் தக்கவாறு பாலிடெக்னிக்குகளின் எண்ணிக்கையையும் அதிகரிக்க அரசாங்கம் வேண்டிய முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஆதாரப்பயிற்சிப் பள்ளிகளுக்குக் கிராண்ட்-இன்-எய்ட் கொடுப்பதில், கல்வி இலாகா மிகவும் சோம்பலாக, சுறுசுறுப்பற்ற இருக்கிறதென்று நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆதாரக் கல்வியை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று தனிப்பட்டவர்களைத் தூண்டி, சர்க்காரிலே எவ்வளவுவா வசதிகள் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று அதிகாரிகளிடம் சொல்லி, பள்ளிகளை ஆரம்பிக்க வைக்கிறார்கள். இப்பொழுது ஓரிடத்தில் மூன்றாவது ஆண்டு ஆதாரப் பயிற்சிப் பள்ளி நடக்கிறது. அதற்கு முதல் ஆண்டுக் கிராண்ட்-இன்-எய்ட் கூட இன்னும் கொடுக்கப்படவில்லை. இவ்வாறு அரசாங்க அதிகாரிகள் தங்களுடைய கடமைகளைக் கவனிக்காமல் மிகவும் அசிரத்தையாக இருக்கிறார்களென்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்குப் பிள்ளை தயாரிக்கவில்லையென்று “சீப் என்ஜினியர்” ஆபீஸில் சொல்லுகிறார்கள். ஒரு இடத்தில் ஆதாரப் பயிற்சிப் பள்ளி ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, பிள்ளை இல்லாததால், இரண்டு ஆண்டுகளாகக் கட்டிடம் கட்டமுடியவில்லை. இம்மாதிரியாக ஆதாரப் பயிற்சி சம்பந்தமாக நிர்வாகக் குறைபாடு அதிகமாக இருக்கிற தென்பதைக் கல்வி அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். மேலும் என்னுடைய தொகுதியைப் பொருத்தவரையில், வால்பாறைப் பகுதியில் அதிகத் தொழிலாளர்கள் உள்ளனர். 60 ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் படிக்க விரும்பும் மாணவர்களும் அதிகம். அங்கு ஒரே ஒரு உயர் நிலைப் பள்ளிதான் இருக்கிறது. முஸ்லிம், வாட்டர்பால் என்று இரண்டு இடங்களிலும் உயர் நிலைப்பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இதைப் பற்றி நமது அமைச்சருக்கு முன்னரே எழுதியிருக்கிறேன். உடனடியாக இந்த இரண்டு பள்ளிகளையும் சர்க்கார் ஆரம்பிக்கவேண்டும். அப்படி ஆரம்பிப்பதால் அங்குள்ள படிக்க விரும்பும் மாணவர்களுக்கு படிக்க வாய்ப்பு ஏற்படும் என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்த கல்வி மாவியத்தை ஆதரித்து முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI V. SUBBIAH: உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த கல்வி மானியத்தின் மீது உள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்லவிரும்புகிறேன். இன்றைய கல்வி அமைப்பிலே பெரும்பாலான மாறுதல்கள் இருந்தாலும், இன்றையதினம் கிராம சமுதாய அமைப்பிலே மாறுதல் ஏற்படவில்லை. காந்தியடிகள் குறிப்பிட்ட ஆதாரக் கல்வியை கிராமப்புறங்களில் பரப்ப முடியாத நிலைமை இருக்கிற காரணத்தால் பெரும்பாலான கிராமங்களில் ஆதாரக் கல்வியாக ஆக்கப்படாமல் எலிமெண்டரி ஸ்கூல்கள் இருக்கின்றன. இன்றைக்கு 10 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது ஒரு பெரிய தொகைதான் என்று நினைக்கிறேன். கிராமப் பகுதிகளில் இன்றைய தினம் 500க்கு மேற்பட்ட ஜனத் தொகையுள்ள கிராமங்களில் பள்ளிகள் அமைக்கவேண்டுமென்று சொன்னாலும், 400 அல்லது 500 ஆக உள்ள பல கிராமங்களில் பாடசாலைகள் இல்லை என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கல்வி முறையிலே இன்றைய தினம் கிராமங்களில் குழப்ப நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆதாரக் கல்வியை செயல்படுத்துவதற்கு, ஆதாரக்கல்வியில் நம்பிக்கையில்லாத

1-31
p.m.

[Sri V. Subbiah]

[16th July 1957]

ஆசிரியர்கள் இருப்பதால் இந்த ஆதாரக் கல்வி கிராமங்களில் புரியாத நிலை இருக்கிறது. கல்வி முறையிலே குழப்பமானது இன்றைய தினம் படித்தவர்களிடத்திலும் இருக்கிறது. கல்வியை நல்ல முறையிலே சீர்திருத்த வேண்டுமென்றால், கிராமங்களில் எல்லோரும் ஆதாரக்கல்வி பயில வேண்டும். நடுத்தர, உயர்தர, கல்வியெல்லாம் ஆதாரக் கல்வியாக அமைத்தல் வேண்டும். ஒரு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்த பையன் உத்தியோகத்தை தேடுகிறானே தவிர, அவன் தனியாக ஒரு தொழில் செய்ய தகுதி உள்ளவனாக இருக்கிறான், ஆற்றல் உள்ளவனாக இருக்கிறான் என்று சொன்னால், இல்லை. கல்லூரி படிப்பை நாடவேண்டியிருக்கிறது. சீக்கிரத்திலே கல்வித் துறையிலே நல்ல நிலை ஏற்படவேண்டுமென்றால், காந்திய முறையில் ஹைஸ்கூல்களையும், மற்ற கல்லூரிகளையும் மாற்றி அமைத்தால்தான் அவைகள் பயனுள்ளதாக ஆகும். இதற்கு தைரியமாக அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். கிராமங்களிலுள்ள படித்த வாலிபர்கள், கலாசாலைகளுக்கு, அந்த கிராமங்களை விட்டு 20 மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள காரணத்தால், போகமுடியாமல் இருக்கிறது. குறிப்பாக திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் கோவில் பட்டி, சங்கரன்கோவில் பகுதியில் 16 அல்லது 18 ஹைஸ்கூல்கள் இருந்தும் அங்கு ஒரு கல்லூரி இல்லாத நிலையில், மாணவர்கள் மதுரை, திருநெல்வேலி போன்ற நகரங்களைத் தேடிச் செல்ல வேண்டிய நிலையிருக்கிறது. கிராமப் பகுதிகளில் கிராம கலாசாலைகள் ஏற்படுத்தி அரசாங்கப் போதிய அளவு உண்டாக்கினால்தான் நடுத்தர விவசாயிகள் பயன் படக்கூடிய நிலை ஏற்படுத்த முடியும். இன்றைய தினம் சமுதாயத்திலே முதுகெலும்பு போன்ற இந்தக் குடும்பங்கள் படித்தால்தான் இந்த எதிர்கால அமைப்பிலே நன்றாக இருக்குமென்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். சங்கரன்கோவில், கோவில்பட்டி பகுதியிலே பெண்கள் பயிற்சி, அதாவது Girls Training Centres இல்லை. இங்கேயுள்ள பெண் குழந்தைகள் பல நூற்றுக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் மதுரை, ராமநாதபுரம் முதலிய இடங்களுக்குச் செல்லவேண்டியிருக்கிறது. அல்லது திருநெல்வேலி தென் பகுதிக்கு செல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. இதைச் செய்வதற்கு அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேலும் கல்வி துறையிலே இன்றையதினம் ஒரு புதிய மாறுதலை ஏற்படுத்தியதைப் பாராட்டவேண்டும். இன்றையதினம் 10 லட்சம் ரூபாய் செலவில் ஏழை மாணவர்களுக்கு உணவு கொடுக்கப்படுகிறது. இது போன்ற மாறுதல்கள் இன்னும் அநேகம் ஏற்படவேண்டும். இதற்கு அரசாங்கம் இன்னும் ஜாஸ்தி பணம் ஒதுக்கவேண்டும். எல்லா இடங்களிலும் தமிழிலே பேர்தகு முறையை கண்டிப்பாக ஏற்படுத்த அரசாங்கம் ஏற்புத்தவேண்டும். எதற்கெல்லாம் அரசாங்கம் பணம் மானியமாக கொடுக்கப்படுகிறதோ அவ்கெல்லாம் கல்வி போதனை தமிழிலே நடக்க ஏற்புத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் சிறுநரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRIMATHI SAVITHRI SHANMUGAM : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த கல்விக்காக கொண்டுவந்திருக்கும் மான்வ கோரிக்கையை நான் முழு மனதோடு ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். ஆரம்பத்திலேயே நமது கல்வி அமைச்சரவர்கள் மிகவும் தெளிவாகவும், நாம் ஒவ்வொருவரும் நல்ல முறையில் புரிந்துகொள்ளும் வகையில், கல்வியை பற்றி அரசாங்கம் ஆரம்பத்திலிருந்து என்னென்ன செய்திருக்கிறது, என்னென்ன செய்ய வேண்டியிருக்கிறது என்பதைப்பற்றி மிகவும் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். கல்வி மந்திரி அவர்களுக்கு எனது நன்றி கலந்த வணக்கத்தை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இப்போது கல்விக்காக நமது அரசாங்கம் எவ்வளவு செலவு செய்கிறது என்பதைப்பற்றி அவர் எடுத்துச் சொன்னார். அவர் சொன்னதிலிருந்து 10 வருஷம் 15 வருஷத்திற்கு முன்பு இருந்ததை விட ஒவ்வொரு மாணவருக்கும் 3 அல்லது 3½ மடங்கு செலவாகிறது என்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். இதற்கு காரணம் முன்பு இருந்ததை விட நம் மக்கள், ஒவ்வொரு குழந்தையும் கல்வி கற்குகவேண்டுமென்று அரசாங்கம்

16th July 1957]

[Srimathi Savithri Shanmugam]

செய்துகொடுத்திருக்கும் வசதிகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எவ்வளவு அதிகமான பள்ளிகளைக் கட்டினாலும் கூட அப்போதிருந்த கஷ்டந்தான் இருக்கிறது என்று எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அமைச்சர் அவர்கள் உரையில் சொன்னதுபோல லட்சக் கணக்கான குழந்தைகளுக்கு படிக்க வசதி செய்யவேண்டியது இப்போது நம் முன்னிலையிலிருக்கிறது.

கோவையை பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். அங்கு பல லட்சக் கணக்கான குழந்தைகள் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். கோவை நகரத்தில் பல பள்ளிகள் இருந்தாலும் கூட இப்போது 5 ஆயிரம், 6 ஆயிரம் குழந்தைகளுக்கு பள்ளிக்குப் போக வசதியில்லாமல் இருக்கிறது. கோவை நகரசபையால் நடத்தப்பட்டு வரும் பல பள்ளிகள் இருந்தும், பள்ளிகளை விடத் முறையில் நடத்தி வந்தும் கூட, இன்றைக்கு பள்ளிகளில் இட வசதி இல்லாததால் டெம்பொரி ஷேட் அமைத்தும் கூட, பல குழந்தைகளுக்கு இடமில்லை என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

இந்த நேரத்தில் நம் நிதி அமைச்சர் அவர்களை நான் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்வது-இப்பொழுது நமது கோவை நகரசபைக்கு ஆரம்பக் கல்விக்காகக் கொடுக்கக் கூடிய “கிராண்ட்” 87 ஆயிரம் ரூபாய்தான். பல வருஷங்களாக அந்த ஒரே தொகையைத்தான் கொடுத்து வருவதாகத் தெரிகிறது. ஆனால், இப்பொழுது அந்த ஆரம்பக் கல்விக்காக நமது கோவை நகரசபை செய்து வரும் செலவு கிட்டத்தட்ட 5 லட்ச ரூபாய் என்று இந்த இடத்தில் நான் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். நகரசபைக்கு நிதி வசதி மிகவும் குறைவு என்றாலும், எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாலும் கண்டிப்பாக குழந்தைகள் கல்வி கற்க வேண்டுமென்று நாங்கள் இவ்வளவு தொகை ஆரம்பக் கல்விக்காக செலவு செய்துகொண்டு வருகிறோம். நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நல்ல முறையிலே அதை ஆலோசனை செய்து குறைந்தபட்சம் செலவில் பாதிப் பங்காவது “கிராண்ட்” ஆகக் கொடுக்கவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

அதுபோலவே, செகண்டரி கல்விக்காக கோவை நகரசபை 5 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்துகொண்டிருக்கிறது. அந்தத் துறையில் வருமானம் என்னவென்றால், பள்ளிச் சம்பளம் மூலமாக ரூ. 1,30,000 மும்; “கிராண்ட்” ஆக ரூ. 1,45,000 மும் வருகிறது. ஆக, பற்றாக்குறை ரூ. 2,25,000-ஐ அங்கு நகரசபையிலிருந்து நாங்கள் செலவு செய்துவருகிறோம். ஆகவே, மற்ற பள்ளிகளுக்கு தனிப்பட்டார் நடத்தும் பள்ளிகளுக்கு எப்படி “கிராண்ட்” அளித்து வருகிறார்களோ அதைப்போலவே நகரசபை நடத்தி வரும் பள்ளிகளுக்கும் “கிராண்ட்” அளிக்கும்படி நான் மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

கடந்த இரண்டு மாதகாலமாக நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். எங்கு பார்த்தாலும் காலேஜ்களில் சேரவேண்டுமென்று மாணவ் மாணவிகள், முக்கியமாக இப்பொழுது நம்முடைய அங்கத்தினர்களிடத்தில் “சர்ட்டிபிகேட்” வாங்கி வருகிறார்கள். சிபார்சு செய்யவேண்டுமென்று கும்பல், கும்பலாக வந்துகொண்டிருப்பது நாம் எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். காரணம் பல மாணவர்கள் முக்கியமாக ஒரு காலேஜில் இடம் இருந்தாலும் கூட, அதை விட்டுவிட்டு, குறிப்பாக ஒரு காலேஜில்தான் இடம் வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்துடன் இருந்துகொண்டு வருகிறார்கள். இந்த இடத்தில் ஒரு சிறிய விஷயத்தை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். காலேஜில் எங்கு இடம் கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்று, எவ்வளவு காலேஜ்களில் அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய “கூரூப்புகள்” இருக்கின்றனவோ, அவ்வளவு காலேஜ்களுக்கும் மாணவ, மாணவிகள் மனுப் போட்டு விரிகிறார்கள். அதில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. சௌகரியம் இருக்கிறவர்கள் தான் அந்தக் குறிப்பிட்ட கட்டணத்தை ஒவ்வொரு காலேஜுக்கும் கட்டுகிறார்கள். ஆனால், மிகவும் சௌகரியம் இல்லாதவர்கள், ஏழைகள், அந்த விதத்திலே மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள்.

[Srimathi Savithri Shanmugam] [16th July 1957]

அதற்காக நமது கல்விச்சாலையினர் நல்ல ஒரு முடிவு செய்து, அந்தக் கட்டணத்தை இன்னும் எவ்வளவு குறைக்க முடியுமோ அவ்வளவு குறைக்கும்படி நான் மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

இப்பொழுது ஆரம்பக் கல்வியிலிருந்து எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரை தமிழிலேயே எல்லா வகுப்புகளிலும் நடத்திக்கொண்டு வருகிறோம். திடீரென்று எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. முடிந்தவுடன் காலேஜுக்கு வந்து சேர்ந்ததும் அவர்களுக்குப் பல கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன என்று சொன்னார்கள். நாம் நேரிலே பார்க்கின்றோம்—முன்பு ஆங்கில பாஷையை மாணவ மாணவிகள் கற்றிருந்த அளவுக்கும், இப்பொழுது உள்ள அளவுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இப்பொழுது ஒரு மாணவ, மாணவி ஆங்கிலத்தில் பேசுவதைப் பார்த்தால் நாம் மிகவும் வருத்தப்படவேண்டிய விஷயமாக இருக்கிறது. பி.எ. படித்த மாணவ, மாணவியோ இந்தக் காலத்தில் பேசக்கூடிய ஆங்கிலத்தைப் பார்த்தால் சாதாரணமாக ஒரு “கான்வென்ஷனல்” 5 அல்லது 6-வது வகுப்பில் படிக்கும் ஆண் குழந்தையோ பெண் குழந்தையோ பேசக்கூடிய அளவுக்குக் கூட அவர்கள் பேச சக்தி இல்லாமல் போயிருப்பதை நாம் பார்க்கின்றோம். ஆகையால், நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னது போல், எவ்வளவு சீக்கிரம் ஆங்கில வார்த்தையைப் பேசத் தெரியாமல், அதை மிகவும் குறைவான முறையில் பேசுவதையும் கூடிய சீக்கிரத்தில் எடுத்தவிட்டு, ஆங்கிலத்தைக் கண்டிப்பாக எடுத்துவிட்டு, கல்லூரிகளிலும் ஒவ்வொரு பாடத்தையும் தமிழிலேயே கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். அந்த முறையில் அவர்கள் கூடிய சீக்கிரத்தில் முயற்சி எடுப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த நடவடிக்கையை மிகச் சீக்கிரத்தில் எடுக்க வேண்டுமென்று மிகத் தாழ்மையாக கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக் கொள்ளுகின்றேன். வணக்கம்.

1-45

* SRI C. NATARAJAN : கனம் உதவித் தலைவர் அவர்களே, அவை

p.m.

முன்கொண்டு வந்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சில கருத்துகள் நான் கூற விரும்புகிறேன். மாணவர்கள் முன்னேற்றம் அடைவதற்கு முக்கியமானவர்கள் ஆசிரியர்கள். அந்த ஆசிரியர்களில் ஒரு ஆசிரியரைப் பார்த்தால் கோட்டு அணிந்து கொண்டும், மற்றொரு ஆசிரியர் ஜீப்பா போட்டுக் கொண்டும், இன்னும் ஒரு ஆசிரியர்—எனக்குப் பன்னிரண்டு குழந்தைகள் இருக்கின்றன, நான் என்ன செய்ய முடியும் என்று—வெறும் வேட்டி அணிந்துகொண்டும் பள்ளிக்கு வருகிறார்கள். ஆசிரியர்கள் இம்மாதிரி வருவதால், அவர்களின் கீழ் பயிலும் பள்ளி மாணவர்களிடையும் அம்மாதிரி சில வேற்றுமைகள் ஏற்படுவதற்கு ஆசிரியர்கள் உடைகள் காரணமாக இருப்பதால், நான் அதை உணர்ந்து, ஆசிரியர்கள் யாவரும் ஒரேவிதமான உடையைத்தான் அணி வேண்டும் என்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் அரசியலாரை வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

முக்கியமாக ஆசிரியர்களைப் பார்த்துத்தான் மாணவர்கள் முன்னேற வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுடைய அறிவைகளைக் கேட்டுத்தான் மாணவர்கள் முன்னேற வேண்டிய நேரத்தில், ஆசிரியர்கள் சாதாரணமான வேட்டியை அணிந்து கொண்டும், கோட்டை அணிந்து கொண்டும், ஜீப்பாவை அணிந்துகொண்டும் பள்ளிக்குச் செல்வதினால் மாணவர்களிடம் வேற்றுமை உணர்ச்சி ஏற்படும் அல்லவா? கொள்கை வேறுபாடுகளும் இதனால் மாணவர்களிடையே காணக்கூடும். ஆகையால், அம்மாதிரி குறைபாடுகள் இல்லாமலிருப்பதற்காக, ஆசிரியர்களுக்குத் தகுந்த “உடை அலவன்சு” கொடுத்து, எல்லா ஆசிரியர்களும் ஒரே விதமான உடையையே அணியவேண்டுமென்று உத்திரவு வழங்கினால் மிக நன்றாக இருக்கும் என்று அரசியலாருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

நான் சில பள்ளிகளில் பார்த்திருக்கிறேன். “உன்னுடைய புத்தகத்தில் என்ன முதலில் இருக்கிறது?” என்று கேட்டால், முதல் வகுப்பு மாணவன் சொல்வான், “என்னுடைய புத்தகத்தின் முதலில் உள்ளது—ஆடு, மாடு, குதிரை,” என்று. அதற்கு அடுத்த ஊரிலே சென்று, “உன்னுடைய புத்தகத்திலே முதலில் என்ன இருக்கிறது?” என்று கேட்டால், “அப்பா,

[16th July 1957]

[Sri C. Natarajan]

அம்மா” என்று எழுதி இருக்கிறது என்று அங்குள்ள மாணவன் சொல்லுகிறான். புத்தகங்களில் வேறுபாடு இருப்பதால், பிள்ளைகளுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. நம் லீட்டில் பையன்களைத் தேற்றுவதற்கும் இடையூறுக இருப்பதால், நாடு பூராவும், குறைந்தது ஆரம்பப் பள்ளிகளிலாவது ஒரே பாடப் புத்தகம் இருக்கவேண்டும் என்று வரையறுத்து விடவேண்டுமென்று நான் மிகவும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளியில் நான் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது நான் 4, 5 மைலுக்கு அப்பாலுள்ள ஊருக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கும். அப்பொழுது நான் சைக்கிளில் செல்வது வழக்கம். சைக்கிளிலே செல்லும் போது, ஆசிரியர் எனக்குக் கட்டளையிடுவார்—சில புத்தகங்களும் நோட்டுக்களும் எடுத்து வர வேண்டும் என்று. அந்தப் புத்தகங்களும் நோட்டுகளும் இப்பொழுதும் என் கண் முன் வந்து நிற்கின்றன. அவைகளைத் தூக்கிச் செல்லவே என்னை முடியாது. அந்த அளவு புத்தகங்கள், அந்த அளவு நோட்டுகள் சைக்கிளிலே அவைகளை கட்டிச் செல்லும் போது, சைக்கிள் கூட முறிந்துவிடுமே என்று அடிக்கடி சந்தேகம் ஏற்படும். அம்மாதிரி அதிகமான் புத்தகங்கள் வைத்து மாணவர்களுக்கும் அதிகத் தொல்லை கொடுத்து வருகிறார்கள் ஆசிரியர்கள். ஆகையால், ஒருசில புத்தகங்களைக்கொண்டு கல்லியைப் பரப்புவதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம். குறைந்த அளவு புத்தகம்தான் வைத்திருக்க வேண்டுமென்று வரையறுக்க வேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

அதே போன்று என்னுடைய ஆரம்பப்பள்ளிப் படிப்பை முடித்துவிட்டு உயர்நிலைப் பள்ளியில் சேரவேண்டுமென்று இடம் கேட்டபோது, கூறப்பட்டது இடம் இல்லாததால் ஆரம்பிக்க இருக்கும் “சங்கராபரம், தியாகதூர்சம்” என்னும் இடங்களில் உயர்நிலைப் பள்ளி வந்துவிடும், அங்கே சேர்ந்துவிடலாம், இங்கு இடம் கிடைக்காது” என்று. ஆகவே, அடுத்த ஆண்டு ஷே கூறப்பட்ட இரண்டு ஊர்களிலும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. நான் பொறுத்துப் பொறுத்தப் பார்த்தேன். பள்ளி ஆரம்பிப்பதில்லை. மறு ஆண்டு அங்கே உயர்நிலைப்பள்ளி திறக்கப்பட்டத காரணத்தால், சில சலுகை காரணமாக, சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டேன். படிப்பையும் முடித்து, இப்பொழுது பல ஆண்டுகளுக்கு பிறகு அந்தப் படிப்பைப்பற்றி அங்கே குறை கூறவும் முன் வந்திருக்கிறேன். சங்கராபரம், தியாகதூர்சம் ஆகிய இடங்களில் முடிவான வகையில் பல அளவுகள் நடந்தும் இதுவரை உயர்நிலைப் பள்ளி வரவில்லை என்பதை வருத்தத்தடன் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இம்மாதிரி சில ஊர்களில் உயர்நிலைப்பள்ளிகள் கண்டிப்பாக ஏற்பட்டாக வேண்டுமென்று நான் மிகவும் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

அதேபோன்று, இப்பொழுது கல்லூரிகளும் யூனிவர்ஸிட்டிகளும் அமைப்பதற்கு நகரங்களிலே இடம் தேடி வருகிறார்கள். நகரங்கள் தான் ஏற்றுது என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். சாதாரணமாக எடுத்துக்கொண்டால், ஒரு பெரிய கட்டிடம் நகரத்தில் கட்டுவதை விட கிராமாந்திரங்களில் அதைவிடக் குறைந்த அளவு தொகையை கொண்டு கட்டிவிடலாம். அதே போல, மலைகள் வாங்குவதும் நகரங்களிலேவிட கிராமாந்திரங்கள் குறைந்த விலையில் கிடைக்கும். நான்கு கல்லூரிகளை நான்கு நகரங்களில் நான்கு மடங்கு செலவில் கட்டுவதை விட கிராமாந்திரங்களில் அவைகள் கட்டப்பட்டால், பெரிய அளவுக்கு குறைந்துவிடலாம் என்று நான் கருதுகிறேன். ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையைக்கொண்டு ஒரு சில கல்லூரிகளை நகரங்களில் அமைப்பதைவிட அதே தொகையில் அதிகமான கல்லூரிகளை கிராமாந்திரங்களில் ஏற்படுத்திவிடலாம் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

கிராமத்தில் உள்ளவர்கள் முன்னேற்றம் அடையவேண்டுமென்று காந்தியார் சொல்லிவந்தார். ஆகவே, காந்தியாருடைய கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து, அவர்கள் சொல்லிவந்தது போன்று, கிராமத்திலே கல்லூரிகளும் யூனிவர்ஸிட்டிகளும் அமைப்பதென்று இந்தச் சட்ட மன்றத்திலே முடிவு எடுக்கப்படவேண்டும். கிராமங்களில் இவைகளை அமைப்பதில் குறைபாடு இருக்கும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அது சரி அல்ல, அங்கு

[Sri C. Natarajan]

[16th July 1957]

பல வசதிகள் இருக்கின்றன. இட வசதி இருக்கிறது. தண்ணீர் வசதி இருக்கின்றன. ஆகையால், கிராமங்களில் பலவித பள்ளிகளை அமைப்பதற்கும், பலவித கல்லூரிகளை அமைப்பதற்கும் தக்க நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்திக் கூறுகிறேன்.

டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒரு டெபுடி இன்ஸ்பெக்டருக்கு இரண்டு தாலுக்காக்களிலுள்ள பள்ளிகள் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை அவர் கண்காணித்து வரவேண்டும் என்பது திட்டம். ஒரு பள்ளியை இத்தனை தரம் பார்த்திருக்க வேண்டும் என்ற ஏற்பாடும் இருக்கிறது. இருந்தாலும், அவர் எந்த இடத்திற்குப் போக வசதி இருக்கிறதோ, அந்தப் பள்ளிகளை அடிக்கடி பார்ப்பதும், வசதி இல்லாத பார்க்க முடியாத ஒரு ஊரிலுள்ள பள்ளியை ஒரு தடவை கூட பார்க்க முடியாத நிலைமையும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்னுடைய தொகுதியாகிய கள்ளக்குறிச்சி தாலுகாவில் சித்தாத்தார் என்னும் ஊரிலே உள்ள பள்ளி நான்கு மாதமாக மூடிக்கிடக்கின்றது. அதுவும் ஜில்லா போர்டைச் சேர்ந்ததுதான். அந்த ஆசிரியர் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் நான் நேரிலே பார்த்துச் சொன்னேன். அப்பொழுது அவர், “நானே மேலுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறேன்; என்ன செய்யவேண்டும் என்று தெரியவில்லை” என்று சொன்னார். “மேலுக்கு என்றால், யாருக்கு?” என்று நான் அவரைக் கேட்டேன். நான் என்ன செய்யமுடியும்? நான்கு மாதங்களாக நானும் பார்த்து வருகிறேன். ஆசிரியர் கிடப்பது இல்லை. அவர் பெயர் கூட தெரியாத அளவுக்கு மறந்திருக்கிறார். இந்தச் சூழ்நிலை இருப்பதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கு அதிகத் தொந்தரவு, அதிக வேலை. தகுந்த அளவு கொடுத்து பள்ளிகளைக் கண்காணிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். பள்ளிக்கூடங்களில் கணவனும், மனைவியும் ஆசிரியராக இருந்தால், அவர்களை ஒரே பள்ளியில் இருந்து வேலை செய்யும்படியாகச் செய்ய வேண்டும் என்பதாக உத்திரவு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அம்மாதிரி இருந்தும் சில இடங்களில் வேண்டுமென்றே ஒரு கணவனும், மனைவியும் ஒரு பள்ளியில் ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தால் அவர்களைப் பிரித்து வெவ்வேறு ஊர்களில் உள்ள பள்ளிக்கு மாற்றிவிடுகிறார்கள். இதைப் பற்றி பலர் என்னிடம் குறைசுறியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலைமையை பார்க்கும்போது மிகவும் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. நான்கைந்து ஆண்டுகள் அவர்கள் அப்படிப் பிரிந்தே தனித்தனி ஊர்களில் இருக்க வேண்டுமானால் எத்தனை கஷ்டம்? அவர்கள் குடும்பம் என்ன ஆவது? குழந்தைகளை எப்படிப் படிக்க வைப்பது? அதே நேரத்தில் ஆசிரியர்களுடைய வருவாயும் குறைந்து இருப்பதால் இரண்டு ஊர்களில் இரண்டு குடும்பங்கள் என்றால் கட்டுபடியாகுமா? இதைப்பற்றி அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தி கணவன் மனைவியாக இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களை ஒரே பள்ளியில் ஒரே ஊரில் இருக்கும்படியாக வைக்கவேண்டும் எனக் கண்டிப்பாக உத்திரவு போட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக பள்ளிக்கூடங்களில் செய்தித்தாள்கள் வரவழைக்கப்படுகிறது. ஆனால் கல்வி அதிகாரிகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள செய்தித்தாள்களைத்தான் வரவழைக்கலாம் என்கிற விதியும் இருக்கிறது. அரசியல் சார்பற்றப் பத்திரிகைகளைத்தான் வரவழைக்க அனுமதிக்கப்படுகிறது. இதனால் மாணவர்களுக்குப் பொதுவான எல்லாக் கட்சியினுடைய கருத்துக்களையும் தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் போகிறது. எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் வரவழைக்க அனுமதி தந்தால்தான் மாணவர்கள் அவை எல்லாவற்றையும் படித்து, அலசிப் பார்த்து நல்ல கருத்துக்களைப் பெறுவதற்கு வாய்ப்பு உண்டாகும். ஆகவே எந்தக் கட்சிப் பத்திரிகையாக இருந்தாலும் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என உத்திரவு போடவேண்டும்.

ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்களுக்கு இப்போது இரண்டாண்டுக் காலம் பயிற்சி ஓர் ஆசிரியர் பள்ளியில் அளிக்கப்படுகிறது. பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு வெளிவந்தவுடன் எத்தனையோ பேர் பல பள்ளிகளில் தேர்ச்சி பெறாத ஆசிரியர்களாக வெகுநாள் பணியாற்றிவிட்டுப் பின்னர் ஆசிரியப் பயிற்சிப் பள்ளியில் சேருகிறார்கள். இவர்களுக்கு இரண்டாண்டுப் பயிற்சி வேண்டும் என்பது அவசியம் இல்லை. காரணம் நடைமுறையில் இவர்கள்

16th July 1957]

[Sri C. Natarajan]

பல வருஷங்கள் ஆசிரியர்களாகவே பணியாற்றியிருப்பதால் இவர்களுக்குக் குறைந்த கால பயிற்சி கொடுத்தால் போதும் என்பதாகவும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதனால் அவர்களுக்கு ஏற்படுகிற கஷ்டங்கள் இல்லாமல் இருக்கும் என்பதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

ஆசிரியர்களுக்கு ஜில்லா போர்டுகளில் மாதாமாதம் சம்பளம் கொடுப்பது இல்லை. பல மாதங்கள் சம்பளம் கொடுக்காமலேயே தாமதம் செய்து விடுகிறார்கள். உடனடியாக மாதாமாதம் அவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்க ஆவன செய்யவேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக நான் குறிப்பிட்டுள்ளவற்றில் மிகவும் முக்கியமாக வற்புறுத்துவது கணவன் மனைவி விஷயம்தான். நாம் எத்தனையோ சினிமாக்கள் பார்க்கிறோம். நாடகங்கள் பார்க்கிறோம். குழந்தையை பிரிந்த தாய் நிலையைபோல் கணவனும், மனைவியும் பிரிக்கப்படுவதானால் அவர்களுக்கு உண்டாகிற துன்பங்கள் எத்தனை என்பதை நாம் அறியாதவர்கள் அல்ல. ஆகவே அவர்களைப் பிரித்து வெவ்வேறு பள்ளிகளில் வெவ்வேறு ஊர்களில் போடாமல் ஒரே ஊரில் அவர்கள் சேர்ந்து இருந்து பணியாற்றும் படி உடனடியாகச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு நான் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

Sri S. SADASIVAM : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று நமது கல்வி அமைச்சர் கோரியிருக்கும் மான்யத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். தாழ்ந்த நிலைமையில் உள்ள மக்கள் நல்ல முறையில் பல தொழில்களைப் புரிந்து பொருளாதார வளமும், வாழ்க்கை வளமும் பெற்று வாழவேண்டுமென்றால் கல்வி அவசியம். தொழில் கல்வி மிகுதியாகப் பரப்பப்பட வேண்டியதும் அவசியம். நமது மக்களின் கல்வித் தரம் உயர உயரத்தான் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயரும். இதற்கு வேண்டிய நல்ல பணியை நமது அரசாங்கம் செய்துகொண்டு வருகிறது. அதை நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்களே தன்னுடைய முன்உணரவில் குறிப்பிட்டார்கள்.

1-55
p.m.

முதல் ஐந்தாண்டு காலத்திலே அதற்குப் பெரும் தொகையை ஒதுக்கி, மத்திய அரசாங்கத்தின் உதவி மூலமாகவும் ஓராசிரியர் பள்ளிக் கூடங்களை நிறையத் திறந்தோம். அந்தப் பள்ளிக்கூடங்கள் சில நல்ல முறையில் நடைபெறவில்லை என்பதாக நான் ஒருபக்கத்தில் குற்றம் சாட்டினாலும் பல பள்ளிக்கூடங்கள் நல்லமுறையில் பணியாற்றி வருகின்றன. குறிப்பாக பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் இல்லாத காரணத்தால் படிக்காதவர்கள் இன்றைக்கு அங்கே திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்த மாணவர்களிடையே உள்ள வேலை இல்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கவே ஓராசிரியர் பள்ளிகளில் தேர்ச்சி பெறாதவர்களை நியமிக்கலாம் என்பதாக சர்க்கார் செய்தது எனச் சொல்லலாம். அவர்கள் இப்போது பயிற்சிக்குச் செல்லவேண்டுமென்ற முறையை வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு சில பள்ளிகளில் சில குறைபாடுகள் நிலவி வருகின்றன. சராசரி 500 ஜனத்தொகை உள்ள கிராமங்களில் இந்தப் பள்ளிகள் அமைக்கப்படுகிறது. அங்கெல்லாம் மிக ஏழை எளிய மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களாகவே பள்ளிக்கட்டிடச் செலவை ஒதுக்குகொள்ள முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அந்த மக்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக சமுதாய நலத்திட்டம், தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டங்கள் உள்ள இடங்களில் பாதித்தொகை கொடுத்து வருகிறார்கள். மேலும் ஜனத்தொகை அதிகம் இல்லாத காரணத்தால் தங்கள் உழைப்பைப் பெரிதும் உபயோகப்படுத்தி கட்டிடத்தைக் கட்டுவதானாலும் முடியாமல் இருக்கிறது. ஆனால் ஜில்லா போர்டுகள் கொடுத்துவந்த காலப்பகுதி மான்யத் தொகையைக் கொடுக்கச் சொன்னால் அவர்களுக்கே போதுமான நிதி இல்லை. அதனால் இது போன்ற மான்யத் தொகைகளை இனிமேல் கொடுக்கக்கூடாது என்று அரசாங்கத்தாரால் சொல்லப்படுகிறது. இதனால் பல பள்ளிக்கூடங்கள் கட்ட முடியாத நிலைமையில் இருக்கின்றன. அரசாங்கம் இதைக் கவனித்து பள்ளிக்கூடக் கட்டிடங்கள் தேவைப்படுகிற இடங்களில் உடனடியாகக் கட்டிக்கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.